

千五之凰

ผู้เป็นหนึ่ง
ในใต้หล้า...
คือข้า
ผู้เดียว

5

峨眉
เอ๋อเหมย
เฟียน
กั๋งเจวียน
แป

กดลองอ่าน

กดลองอ่าน

กดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ซูเพียนจื่อหนอซูเพียนจื่อ มีคนมาสารภาพรักทั้งที่ก็ยั้งต้องคิดหน้าคิดหลังให้รอบคอบ นักอ่านอ่านถึงตรงนี้แล้วรู้สึกเห็นใจนางเหมือนกันหรือเปล่าคะ แต่ก็เข้าใจว่านางโนนาม 'หลิวเซียนหวง' นั้นทำอะไรต้องคิดมากกว่าผู้อื่นหลายสิบเท่า ทั้งเรื่องของสกุลซู สกุลหลิว เรื่องของภารกิจ เรื่องของหายนะวันสิ้นพิภพ และโดยเฉพาะเรื่องความรัก ก็ हमเราไม่รู้จริงๆ นี่คะว่าหากเจิ้งเฮ้ออู้รู้ว่าหลิวเซียนหวงและซูเพียนจื่อเป็นคนคนเดียวกันแล้วเขาจะรับได้หรือไม่ เพราะฉะนั้นมาติดตามมาร่วมลุ้นไปด้วยกันต่อเลยคะ

โดยในเล่มนี้จ้าววังมีความจำเป็นต้องพาศิษย์ของวังศาสตร์ไปรวมรบในสนามรบเก่า ทั้งซูเพียนจื่อยังต้องดูแลเดี่ยวเสียเขียน ทั้งซู่หม่านมางยังมาจากภูตัวในวังศาสตร์ด้วย ไม่รู้เลยคะว่าซูเพียนจื่อคนเดียวจะรับมือเรื่องทั้งหมดอย่างไรไหว แต่ฟ้าจะกลมดินจะทลายอย่างไรก็ยังมีฝ่ามือของเจิ้งเฮ้ออู้ ไม่สิ ฝ่ามือของจินเฟยปูฉินอวี และเจิ้งเฮ้ออู้บังไว้ให้ นางคงจะได้รับผลกระทบใดสักเท่าไรกรรมัง หากตอนนี้ นักอ่านอยากจะรู้แล้วว่าในสนามรบเก่าจะมีสิ่งใดรอศิษย์วังศาสตร์อยู่ ซู่หม่านมางจะสร้างความยุ่งยากใจให้ซูเพียนจื่อหรือไม่ แล้วความลับเรื่องตัวตนที่แท้จริงของนางจะยังปกปิดไว้ต่อไปได้หรือเปล่า ก็กระโดดขึ้นหลังผู้วีนอีกสักครา แล้วไปพบกับคำตอบเหล่านี้พร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

พอได้ยินอาจารย์เฮยถึงนาง ชูเพียนจื่อก็ก้มหน้าจูดไม่กล้าพูดจา ขณะเดียวกันในสมองของเจิ้งเฮ้อก็ผุดเงาร่างอันเลือนรางของสาวน้อยโฉมหน้าหมดจูดผู้หนึ่ง สิ่งที่ประทับอยู่ในใจเขาลึกซึ้งที่สุดนอกจากเส้นผมยาวสีดำขลับของนางแล้วก็คือดวงตาคูโตที่เฉียบแหลมมีชีวิตชีวา

ไม่รู้เพราะเหตุใด พอเขานึกถึงดวงตาคูนั้นจึงคิดถึงหลิวเซี่ยนหวงที่อยู่ข้างกายอย่างห้ามไม่อยู่ เขาพลันพบว่าดวงตาของศิษย์น้องหญิงถึงกับละม้ายคล้ายชูเพียนจื่อไม่น้อย...

ชูเพียนจื่อกับหลิวเซี่ยนหวง?

เจิ้งเฮ้อสั่นศีรษะ รู้สึกว่าตนเองคิดมากเกินไปแล้ว สัญลักษณ์สายโลหิตบนแขนของหลิวเซี่ยนหวงเขาก็เคยเห็นมากับตาตนเอง นางจะไปเกี่ยวพันกับชูเพียนจื่อได้อย่างไรกันเล่า

เมื่อก่อนเขาไม่ค่อยใส่ใจสังเกตดวงตาของหญิงสาว บางทีดวงตาของหญิงสาวอาจคล้ายคลึงกันอยู่บ้างก็เป็นได้

”

แนะนำตัวละคร

- * ชูเพียนจื่อ สร้างชื่อเสียงมากมายที่วังศาสตรียุคในนามของหลิวเขียนหวัง เป็นผู้นำการเผยแพร่ลัทธิเขียนใจประเสริฐ ทั้งยังมีสัตว์อสูร อยู่ใต้อาณัติถึงสิบตัว
- * เตียวเสวี่ยเยียน บุตรสาวที่หายตัวไปของประมุขตระกูลนักฆ่า เป็นมือสังหาร หมายเลขห้าสิบเอ็ด เข้าเรียนด้วยนามว่า 'เซวี่ยเยียน'
- * ทังเซี่ยงหยาง บรูซหนุ่มผู้มีรูปร่างสูงใหญ่ผิวง่าย เครื่องหน้าอันลุ่มลึก นั้นผ่านความมองอาจสยบผู้คน ดุจศัสตราวิเศษที่เพิ่งจะ ออกจากเตาหลอม
- * ปู่เงินอวี๋ ใบหน้าฉาบด้วยท่าทีอันนิ่งสงบสูงส่งอยู่เสมอ ทั้งที่ความจริง นับว่าเป็นคนกะล่อนปลิ้นปล้อนผู้หนึ่ง หลิวเขียนหวัง คือสตรีในดวงใจของเขา
- * เจิ้งเฮ้ออี้ คุณชายรูปทองเนื้อทองอันดับหนึ่งบนดินแดนพันเมฆา ไม่เคยให้ความสนใจสตรีคนใด เมื่อรู้ว่าตนเองมีใจให้ หลิวเขียนหวังก็รีบแจ้งต่อปู่เงินอวี๋สหายรักทันที
- * ฉินเผ่ย ศิษย์คนโตของจ้าววัง อยู่ที่วังศาสตรียุคในฐานะท่านครู ผู้ช่วยวิทยุทธ์ ปักใจรักหลิวเขียนหวังตั้งแต่วัยเยาว์
- * อวี่นซิงอิ่ง ผู้มีคุณสมบัติเป็นเลิศที่สุดในตระกูลเทวโอสถ รู้สึกว่า ตนเองถูกเปรียบเทียบกับอยู่ภายใต้รัศมีอันเรืองรองของ หลิวเขียนหวังอยู่เสมอ ทำให้เคียดแค้นอีกฝ่ายเป็นอย่างมาก

ตระกูลเทวโอสถสกุลอวิ้น

สถานะ : ก้าวขึ้นมาเป็นตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะได้ไม่นาน

ที่ตั้ง : หุบเขาฉางซุน

บรรพชน : เซียนโอสถ

สัญลักษณ์สายโลหิต : ดิงโบราณสีแดง

ตระกูลขุนพลสวรรค์สกุลทั้ง

สถานะ : หนึ่งในสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ

ที่ตั้ง : ภูเขาร้อยพิภิต

บรรพชน : เซียนไร้ไฟรี สมณานามเทพเจ้าแห่งการทหาร

ตระกูลนักฆ่าสกุลเดียว

สถานะ : หนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรม

บรรพชน : เซียนล้างสังหาร สมณานามเทพเจ้าแห่งการเข่นฆ่า

สัญลักษณ์สายโลหิต : มีดสั้นสีแดงเลือด

ตระกูลจอมโจรสกุลฉิน

สถานะ : หนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรม

บรรพชน : เซียนขังขึงฟ้า

สัญลักษณ์สายโลหิต : กระดุกสีดำสองท่อนขัดไขว้กัน

62

ในจดหมายที่หิ้วถั่วขอลาหยุดแทนซูเพียนจื่ออันมีได้ระบุแน่ชัดว่านางจะมาถึงวังศาสตร์วันใด บอกแต่เพียงว่านางจะมาถึงช้าหน่อย และไม่อาจเข้าร่วมการสอบวิชายุทธ์ได้ กระจันในฐานะศิษย์ดีเด่นเป็นเลิศ ผู้สร้างผลงานจำนวนมากอย่างไม่เคยปรากฏในวังศาสตร์ ย่อมไม่ทำให้เหล่าท่านครูเป็นกังวลว่าการลาหยุดของนางจะส่งผลกระทบต่อการเรียนตรงข้ามเมื่อได้ยินว่านางเลื่อนสู่ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณแล้ว เหล่าท่านครูต่างก็บอกให้นางรักษาชั้นพลังวัตรจนมั่นคงเต็มที่ค่อยกลับมาก็ไม่สายอย่าได้ใจร้อนเกินไปเป็นอันขาด

"ข้าจะพาเจ้าไปจัดการเรื่องรายงานตัวเข้าเรียนที่โถงทำการก่อน เจ้าอาจยังต้องทำข้อสอบเข้าเรียนด้วย เพียงแต่ข้าละสงสัยนัก หากเจ้าเข้าสอบตามขั้นตอนปกติ จะมีคุณสมบัติเข้าศึกษาในวังศาสตร์หรือไม่" ซูเพียนจื่อเผชิญหน้าเดี่ยวเสี่ยวเยียนโดยไม่อำพรางความดูแลคนที่ตน

มีต่ออีกฝ่ายแม้แต่บ่อย

"เรียนสิ่งเหล่านั้นไปมีประโยชน์อะไร ขอเพียงคลายอาคมก็กักกันบนร่างข้าออก ศิษย์ในวังศาสตร์นี้จะมีสักกี่คนที่สามารถเป็นคู่ต่อสู้ของข้า!" เทียวเสวี่ยเยียนแค้นเสียงอย่างเย็นชา

"พลังวัตรเจ้าอยู่ชั้นชำระไขกระดูกช่วงกลางถูกต้องหรือไม่ หากสู้กันซึ่งหน้าอย่างเป็นธรรม จำนวนศิษย์วังศาสตร์ที่ซัดเจ้าหอบได้ เฉพาะที่ข้ารู้จักก็ใช้มือเดี่ยวนับไม่พอแล้ว ดูหน้าอย่างเจ้าแม้แต่ตำราสักเล่มก็คงไม่เคยอ่านจบ ตกหลงเจ้ารู้หนังสือหรือไม่กันแน่" ซูเพียนจื่อถูถูกตีด้วยเสวี่ยเยียนอย่างแสนจะครบถ้วนรอบด้านในคราเดียว

"เจ้า...เจ้าน่ะสิที่ไม่รู้หนังสือ!" เทียวเสวี่ยเยียนเจอหน้าอีกฝ่ายที่ไรก็อดไม่ได้ต้องเด็นผาง

สำหรับเทียวเสวี่ยเยียนแล้ว หลิวเซียนหวงก็คือรอยต่างพร้อยแต่มีใหญ่ นางไม่เพียงลอบสังหารล้มเหลวเป็นครั้งแรกในชีวิตเพราะอีกฝ่ายยังถูกอีกฝ่ายทำให้หมดสติตามใจชอบแล้วพาเร่ตะลอนไปทุกที่ราวสินค้าข้าร้ายนางยังต้องกล้ำกลืนลดตัววิงวอนให้อีกฝ่ายช่วยชีวิตอีก

เทียวเสวี่ยเยียนโตมาจนปานนี้ ความทุกข์ที่เคยได้รับยังมากกว่าผู้อื่นหลายชาติรวมกัน ทว่านางกลับไม่เคยถูกใครลดคุณค่าหยามหมิ่นถึงเพียงนี้มาก่อน

นางถึงขั้นสงสัยตจิดๆ ว่าหลิวเซียนหวงนี้ใช่ดาวพิฆาตโดยกำเนิดของนางหรือไม่

ซูเพียนจื่อเผชิญหน้ากับอาการเดือดดาลของเทียวเสวี่ยเยียนด้วยรอยยิ้มที่แสนเหิมเกริม "คนทั้งวังศาสตร์ต่างรู้จักทั่ว ข้าสอบเข้า

ด้วยคะแนนเต็มถึงเจ็ดวิชา สาขาหลักในปีการศึกษาแรกก็ล้วนได้คะแนนเต็ม ส่วนเจ้านะ...แค้ไคว่ครวญให้ดีว่าจะเรียนอะไรสักอย่างเป็นวิชาหลักให้ กล่อมแกล้มสอบผ่านได้ก็พอแล้ว เก็บเจ้าไว้ข้างกายช่างทำให้ข้าชายหน้า ยิ่งนัก เอื้อ..."

เตียวเสวี่ยเยียนโกรธจนสิ้นเติมไปทั้งร่าง ทว่าสิ่งที่ชูเพียนจื่อพูด ก็ดันเป็นความจริงเสียนี้

"ก็แค่สอบได้คะแนนเต็มไม่กี่วิชามิใช่หรือ มีอะไรยากกันเล่า" นาง พูดด้วยเสียงคังคั่น

"คุยโวก็ยอมไม่มีอะไรยากนะสิ" ชูเพียนจื่อตอบพร้อมรอยยิ้มละไม เตียวเสวี่ยเยียนเช่นเดียวกับพัน นางตัดสินใจแล้ว นางจะต้อง ทำให้สตรีจอมเสแสร้งที่น่าชิงชังนี้ได้เห็นดี! จะต้องทำให้จงได้!

การรายงานตัวเข้าเรียนร่ำเรียนดียิ่ง โดยเฉพาะจำวังเขียนสารสั่งการ มาเองกับมือ และยังมีศิษย์ดีเด่นคนดังของวังศาสตร์อย่างหลิวเซียนหวง เป็นผู้พามา แม้เตียวเสวี่ยเยียนมีสีหน้าดำทะมึนตลอดกระบวนการ แต่ สุดท้ายก็ไม่ได้สร้างความเสียหายใดๆ นอกจากมารยาทบกพร่องไปหน่อย แล้ว โดยรวมก็นับว่าปกติธรรมดา

ตอนที่รู้ว่าเตียวเสวี่ยเยียนสามารถทดสอบเข้าเป็นกรณีพิเศษ ชูเพียนจื่อทำเพียงคลี่ยิ้มน้อยๆ กล่าวขอบคุณท่านครุผู้ดูแลการรายงานตัว ของศิษย์ใหม่ นางไม่เคยเหลือบแลเตียวเสวี่ยเยียนแม้เพียงหางตา ทว่าเตียวเสวี่ยเยียนกลับรู้สึกได้อย่างลึกล้ำว่าตนเองถูกดูแลอีกครั้ง แล้ว

ท่านครุผู้มองศิษย์ใหม่ที่จำวังเอ่ยถึงมาในสารว่าต้อง 'ดูแลเป็นพิเศษ'

พอเห็นนางมีรูปโฉมงดงาม ทว่าแววอิมครีมนุ้ยเก๋กลืนใบหน้า เขาก็อดไม่ได้ต้องเบือนหน้าไปหาซูเฟียนจื่อซึ่งเห็นชัดว่าพูดคุยง่ายกว่ามาก "อีกไม่กี่วันก็จะเริ่มเรียนอย่างเป็นทางการแล้ว รีบกำหนดวิชาที่นางจะเลือกเป็นวิชาหลักกับวิชารอง แล้วรายงานมาที่ข้าเร็วหน่อยก็จะเป็นการดี"

"เจ้าคะ ข้าเข้าใจแล้ว" ซูเฟียนจื่อสรวบส่ายตาที่เปี่ยมด้วยความเห็นใจของท่านครูมู่อย่างสงบ

ท่านครูมู่และเหล่าผู้อาวุโสของวังศาสตร์ล้วนรู้ว่าตอนนี้หลิวเซี่ยนหวงคือ 'ผู้ปกครองชั่วคราว' ของสาวน้อยเจ้าปัญหาที่ใช้ชื่อปลอมว่า 'เซวียเยียน' ภูมิหลังของแม่นางน้อยผู้นี้ท่านครูมู่ไม่ค่อยรู้ชัด ทว่านานปีมานี้เขาพบเจตិษย์มามากมาย เพียงมองสีหน้าของเซวียเยียนปราดเดียว เขาก็รู้แล้วว่านางยุ่งยากยิ่ง

คงมีแต่ศิษย์ที่ติงามอย่างหลิวเซี่ยนหวงที่จะยอมรับช่วงดูแลเผื่อกร้อนลวกมือพรรค์นี้ ช่างลำบากนางแล้วจริงๆ

ท่านครูมู่ลอบทอดถอนใจแทนหลิวเซี่ยนหวง โดยเฉพาะเมื่อได้ยินว่าเซวียเยียนต้องพำนักอยู่ที่เรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ด้วย เขาก็ยิ่งรู้สึกลำบากใจแทนนาง

หลังจากช่วยรายงานตัวแทนเดียวเสวียเยียนครบทุกชั้นตอนแล้ว ซูเฟียนจื่อก็เตรียมจะพาอีกฝ่ายจากไป ตอนนี้เองพลันมีเงาคนรูปร่างที่หน้าประตูโถงพอดี จากนั้นทั้งเซิ่งหยางก็เดินก้าวอาดๆ เข้ามา เส้นผมของเขาซึ่งยาวจรดเอวเช่นเดียวกับซูเฟียนจื่อเปล่งประกายเจิดจ้าได้แสงตะวัน

ทั้งเซียงหยางมีรูปร่างสูงสง่ากำยำ หลังเลื้อนสูงขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ก็ยิ่งดูมีพลังอำนาจกว่าเดิม เพียงเขายืนสบายๆ ก็ทำให้ผู้อื่นเกิดความรู้สึกยำเกรง ราวเผชิญหน้าขุนเขาอันตระหง่านงำ

"เขาเป็นใคร" เตียวเสวียเยียนเห็นทั้งเซียงหยางอายุไม่มาก แต่กลับมีพลังวัตรชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงกลางแล้ว ในใจนางก็พลันบอกรสชาติไม่ถูกอยู่บ้าง

ก่อนหน้านี้ซูเพียนจื่อบอกนางว่าในวังศาสตร์มีศิษย์หลายคน เก่งกาจกว่านาง นางยังรู้สึกไม่ยอมรับ นี่ไม่ถึงว่าไม่ทันไรก็ได้พบชายหนุ่มท่าทางองอาจที่อายุโตกว่านางไม่มากนัก ทว่าพลังวัตรกลับเหนือกว่านางอย่างเห็นได้ชัดถึงเพียงนี้

ซูเพียนจื่อผงกศีรษะให้ทั้งเซียงหยางพลางเอ่ยทักทาย "ศิษย์พี่ทั้ง"

ทั้งเซียงหยางมองนางด้วยสีหน้าอันแสนเย็นชา ถึงขั้นไม่ค่อยเป็นมิตรสักเท่าไร "ศิษย์น้องหลิว เรื่องที่บรรดาสัตว์อสูรแห่งทิวเขาขวางโซ่วกลับแก่งตระกูลเทวโอสถเกี่ยวข้องกับเจ้าหรือไม่"

ซูเพียนจื่อนึกไม่ถึงว่าเขาจะเป็นคนตรงเพียงนี้ นี่นับว่าเขาระบายโทสะแทนนางในดวงใจอยู่สินะ

แต่ใรรมาซูเพียนจื่อก็ไม่ใช่คนที่จะเอาใบหน้าร้อนๆ ไปแนบกันเย็นๆ ของผู้อื่น เดิมทีความประทับใจที่นางมีต่อทั้งเซียงหยางนั้นไม่เลว แต่ในเมื่อผู้อื่นต้องการแตกหักกับนางเพื่ออวีนชิงอิง นางก็ไม่มีอะไรต้องพูดให้มากความอีก

"ระหว่างสัตว์อสูรแห่งทิวเขาขวางโซ่วกับตระกูลเทวโอสถเกิดเรื่องอะไรขึ้น ศิษย์พี่ทั้งควรไปถามผู้เกี่ยวข้องจะดีกว่า" รอยยิ้มตามมารยาท

ของชูเพียนจื่อถูกเก็บไป สีหน้านางยังเย็นเยียบกว่าทั้งเชิงหยางเสียอีก

ภาพจำที่เขามีต่อนางมาตลอดคือสตรีผู้อ่อนโยนดีงามและฉลาดรอบคอบ นึกไม่ถึงว่านางจะไม่เกรงใจกันเช่นนี้ อันที่จริงเขาเพิ่งโพล่งประโยคเมื่อครู่ออกจากปากก็สำนึกเสียใจแล้ว ทว่าท่าที่เช่นนี้ของนางย่อมกระตุ้นโทสะของเขา

"ต่อให้ไม่ใช่เจ้า แต่ในเมื่อเจ้ารู้อยู่ว่าอ๋องมังกงผู้เฒ่าหาเรื่องโดยไร้เหตุผลครั้งแล้วครั้งเล่า เหตุใดเจ้าจึงไม่ห้ามปรามบ้าง"

"เหตุใดข้าต้องห้ามปรามด้วย แล้วข้าถือสิทธิ์อะไรไปห้ามปรามได้ ข้าช่วยอ๋องมังกงผู้เฒ่าเยียวยารอคเก่า อีกฝ่ายก็รักษาคำมั่นควบคุมสัตว์อสูรบนทิวเขาไม่ให้รุกรานแคว้นหวงเกออีก ตลอดจนอนุญาตให้คนตระกูลแพทย์ของข้าขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพร ต่อให้มีน้ำใจอันใดก็สะสางไม่ติดค้ำกันแล้ว อีกอย่างข้ากับตระกูลเทวโอสถมีความสัมพันธ์เป็นเช่นไร ข้ามีความจำเป็นต้องยอมเข้าไปถึงบนศิระระของพวกเขาด้วยหรือ" ชูเพียนจื่อเอ่ยอย่างเย็นชา

แม้ทั้งเชิงหยางน่าจะไม่วินิจฉัยเรื่องกับคนตระกูลเทวโอสถ แอบติดต่อหน่วยยอดพิฆาตมากำจัดนาง ทว่านานปีมานี้ตระกูลเทวโอสถปฏิบัติต่อตระกูลแพทย์เช่นไร นางไม่เชื่อว่าทั้งเชิงหยางจะไม่วินิจฉัยเสียเลยสักนิด

ตระกูลเทวโอสถถูกเล่นงาน เขาจะออกหน้าเพื่อนางในดวงใจก็ไม่ใช่ปัญหา ทว่าพอโผล่มาถึง เขากลับต่อว่าสงสัยในตัวนาง แม้ข้อสงสัยของเขาจะไม่ผิดก็ตามที หน้าข้ายังคิดว่าตระกูลแพทย์ของนางมีหน้าที่ต้องช่วยเหลือเสียอย่างนั้น สมองของเขาคงนำเข้าไปแล้วกระมัง

ทั้งซึ่งหยางถูกชูเพียนจื่อพูดเชือดเฉือนจนยิ่งโมโหโกรธา "พวกเจ้าบาดหมางกับตระกูลเทวโอสถก็คลี่คลายกันเองระหว่างสองตระกูลสิ เหตุใดต้องเดือดร้อนไปถึงชาวบ้านสามัญของแคว้นเยียนเยี่ยด้วย หลายวันมานี้สัตว์อสูรแห่งทิวเขาขวงโซ่วโถมตีสวนโอสถในเขตแคว้นเยียนเยี่ยอย่างต่อเนื่อง ทำให้ชาวบ้านไม่มากนักที่ยังชีพด้วยการปลูกสมุนไพรมองต้องสูญเสียชีวิตที่หากิน เจ็บตายกันสาหัส เจ้ารู้บ้างหรือไม่"

"ข้าไม่รู้อะไร" ชูเพียนจื่อนึกไม่ถึงสักนิดว่า 'สู้กันแล้ว' ที่เจ้าสองเอ่ยถึงนั้นรุนแรงเพียงนี้ เพียงแต่นางก็ไม่ได้ใจดีเป็นแม่พระผู้เวทนาสรรพชีวิตจริงๆ สักหน่อย ถึงจะไปห่วงใยเหล่าชาวบ้านผู้บริสุทธิ์ที่ตนไม่เคยแม้แต่จะเห็นหน้า

แน่นอนว่า...นางย่อมไม่เผยความคิดเช่นนี้ออกมา

"หากศิษย์พี่ทั้งต้องการตำหนิ ท่านก็ตำหนิผิดคนแล้ว ข้าไม่มีฝีมือไปบงการอ่องมังกรผู้เฒ่าให้กลั่นแกล้งตระกูลเทวโอสถได้หรอก แทนที่ศิษย์พี่จะมาตำหนิข้าอย่างไรเหตุผลอยู่ที่นี้ มิสู้ส่งคนไปช่วยจัดหาที่อยู่ให้ชาวบ้านที่พลอยฟ้าพลอยฝนโดยใช่เหตุเหล่านั้น รวมทั้งเร่งรัดให้ตระกูลเทวโอสถสะสางเรื่องบาดหมางกับทิวเขาขวงโซ่วโดยเร็วจะเกิดประโยชน์จริงมากกว่า" จบคำชูเพียนจื่อก็พาเตียวเสวี่ยเยียนเดินก้าวยาวจากไปโดยไม่ใยดีทั้งซึ่งหยางอีก

"นึกไม่ถึงว่ายังมีคนซังน้ำหน้าเจ้าเยียนนี้ด้วย ฮ่าๆ!" เสียงหัวเราะของเตียวเสวี่ยเยียนเบิกบานใจยิ่งนัก

"เจ้าเองก็รู้สึกว่าคุณคนน่าจะชอบข้า ถึงจะเป็นเรื่องปกติสินะ" คำตอบของชูเพียนจื่อทำให้เสียงหัวเราะของอีกฝ่ายชะงักก็ไปทันใด

"หน้าไม่อาย เจ้านี้กว่าตนเองเป็นใครกัน" เตียวเสวี่ยเยียนแค้นเสียดใจใส่
ก็นั่นแหละสิ! นางไม่ใช่แก้วแหวนเงินทองสักหน่อย จะเป็นที่ชื่นชอบ
ของทุกคนได้อย่างไรกันเล่า แต่ต่อให้เป็นแก้วแหวนเงินทอง บนดินแดน
พันเมฆาก็ไม่เป็นที่นิยมเท่าเงินตราของเหล่าผู้ฝึกวิชายุทธ์อย่างลูกกลอน
ชำระกายกับลูกกลอนหลอมกระดูกอยู่ดี

ซูเพียนจื่อยิ้มขัน นางกับทั้งเซี่ยงหยางมีไมตรีผิวเผินแค่เพียงผงคีระชะ
หักทลายกัน ในเมื่อเขาสามารถวิ่งโร่มาชวนนางทะเลาะอย่างไร้สาระเพื่อ
อวดอวดชิงชิง นางก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจอะไรกับเขาอีก

"เซี่ยนหวง!"

พอซูเพียนจื่อเงยหน้ามองก็เห็นปู่เงินอวี๋สาวเท้าฉับๆ ตรงมาอย่าง
หาได้ยาก

แต่ใรรวมากับปฏิกิริยาของปู่เงินอวี๋ล้วนไม่เร็วไม่ช้า สุภาพสง่างาม
เป็นอย่างยิ่ง ท่าทางพรวดพราดอย่างการสาวเท้าฉับๆ เช่นนี้พบเห็น
บนตัวเขาได้น้อยนัก นี่เกิดเรื่องใหญ่สะท้านฟ้าสะเทือนดินอะไรขึ้นหรือ

ปู่เงินอวี๋เดินร่ำมาถึงตรงหน้าซูเพียนจื่อ เห็นสีหน้าของนางไม่เดือดเนื้อ
ร้อนใจ เขาค่อยกล่าวอย่างโล่งอก "เข้าได้ยินว่าเจ้ากลับมาแล้ว คาดว่าเจ้า
คงไปที่โถงทำการ เณิฉุเข้าได้ยินคนสกุลทั้งพูดว่าทั้งเซี่ยงหยางกำลังไป
ที่นั่นเช่นกัน เขาไม่ได้ก่อความยุ่งยากให้เจ้ากระมัง"

น้ำเสียงของปู่เงินอวี๋เรียบเรื่อยผ่านคนลายเช่นที่เคยเป็น ทว่าซูเพียนจื่อ
สัมผัสได้ถึงความห่วงใยที่ซ่อนอยู่ในนั้น เขารีบรุดมาหานางเช่นนี้ เพราะ
กลัวว่าทั้งเซี่ยงหยางจะกลั่นแกล้งนางอย่างนั้นหรือ

"เมื่อครู่เขามาหาข้าจริงๆ แต่ถูกข้าตอกหน้ากลับไปแล้ว ตอนนี้นั้นที่

ทุกขใจน่าจะเป็นเขามากกว่า" ชูเพียนจื่อขยิบตาเอ่ยป็นยิ้ม

ปู่เงินอวีพู่ลมหายใจอย่างโล่งอกเต็มที่ ตอนนี้อ่าค่อยสังเกตเห็น
เดี่ยวเสวี่เยียนที่อยู่ข้างกายนาง เบื้องหน้าสายตาของเขาจึงสว่างสดใส
ทันใด

หญิงงามนี่นา!

แม้เปรียบกับศิษย์น้องเขียนหวงแล้วจะด้อยไปหน่อยก็ตามที

น่าเสียดายสีหน้าของหญิงงามตัวน้อยนี้ไม่ค่อยเป็นมิตรนัก พิจารณา
อย่างละเอียดแล้วสรุปได้ว่าเป็นอาการของพวกที่หวาดระแวง ระวัง
ป้องกันไม่เลิกร

ปู่เงินอวีคือผู้ซึ่งการข่าวจับไวที่สุดคนหนึ่งในวงศาสตร์ ในกลุ่ม
ผู้อาวุโสวงศาสตร์ก็มีคนสกุลปู่รวมอยู่ด้วย ดังนั้นฐานะปลอมของ
เดี่ยวเสวี่เยียนอาจหลอกผู้อื่นได้ ทว่าไม่ใช่กับเขา

เขาเพียงกลั่นกรองจากการแสดงออก พลังวัตร และอายุของ
หญิงงามตัวน้อยนี้อยู่ในใจ ไม่ช้าก็เดาฐานะของนางออกแล้ว ทว่าใบหน้า
ของเขายังคงเรียบเฉย ไม่ได้เผยอะไรมากนัก

ชูเพียนจื่อแนะนำคร่าวๆ ให้สองฝ่ายได้รู้จักกัน "ศิษย์น้องเซวี่เยียน...
นี่คือศิษย์ที่ปู่เงินอวีแห่งตระกูลเทพยการณ์ ศิษย์ที่ปู่...ศิษย์น้องเซวี่เยียน
คือศิษย์ใหม่ที่เพิ่งจะมารายงานตัววันนี้"

"สบายดีหรือศิษย์น้องเซวี่เยียน พวกเราเคยพบกันมาก่อนสินะ" ปู่เงินอวี
ผงกศีรษะเป็นการทักทายตามมารยาท ประโยคคำถามของเขาใช้น้ำเสียง
ที่ยืนยันหนักแน่น ทั้งไม่ได้ใส่ใจอาการสะดุ้งเฮือกดูจุกเข้มดำของ
เดี่ยวเสวี่เยียนแต่อย่างใด

เป้าหมายของเขาอยู่ที่ศิษย์น้องเขียนหวง เขาหมายจะชู้ขวัญเด็กน้อย สกุกเตียวให้อยู่หมัด หากทำให้เด็กนี้สงบเสงี่ยมเป็นมนุษย์ล่องหนอยู่ ด้านข้างได้ยิ่งดีที่สุด

เตียวเสวี่ยเขียนเบิกตาจ้องปูเจินอวี่ สภาพจิตใจนางเสียสมดุล อย่างรุนแรง ซ้ำกลัวเกรงเขาขึ้นมาตึงๆ

มีศิษย์วังศาสตร์อยู่ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณอีกคนแล้ว ทั้งดูจากอายุ ก็ใกล้เคียงกับทั้งเซ็งหยางอะไรนั่น ถึงชั้นอ่อนกว่าหน่อยด้วยซ้ำ! เมื่อไม่กี่เดือนก่อนหน้า ปูเจินอวี่คนนี้เพิ่งจะอยู่ชั้นชำระไขกระดูกช่วงปลาย ซัดๆ บัดนี้ถึงกับเลื่อนมาชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงกลางแล้วเช่นกัน ความเร็วในการเลื่อนชั้นเช่นนี้ทำให้ผู้อื่นริษยาแทบคลั่งอยู่แล้ว!

นางพลันนึกถึงสิ่งที่หลิวเขียนหวงว่าไว้...ปูเจินอวี่คนนี้ก็คือนักทำ 'ท่านายได้' ว่านางกับหมายเลขสามคือมือสังหารที่จะทำร้ายหลิวเขียนหวง บุคคลที่น่ากลัวเยี่ยงนี้ ในใจนางจะไม่เกิดความตื่นกลัวได้อย่างไรกัน

เปรียบกับเรื่องที่เรามองออกว่านางคือหมายเลขห้าสิบเอ็ด สิ่งที่นาง พบเจอก่อนหน้านี้ก็ไม่นับเป็นเรื่องน่าประหลาดใจเท่าใดแล้ว

ผู้อื่นให้เกียรติเข้ามาหนึ่งคือ ข้าให้เกียรติผู้อื่นคืนหนึ่งจึ่ง แต่โรมา ซูเพียนจื่อล้วนเป็นคนเช่นนี้ แม้เมื่อก่อนปูเจินอวี่เคยใช้โฉมหน้าของ ผู้วิเศษกำมะลอมาต้มตุ๋นนาง แต่เขาก็ไม่ได้ประสงค์ร้าย ทั้งนับว่าเคย ช่วยชีวิตและช่วยงานนางด้วย ครั้งนี้เขายังเป็นฝ่ายรีบมาแจ้งข่าวให้นาง กลัวว่านางจะถูกทั้งเซ็งหยางกลั่นแกล้ง นับว่าเขาดีต่อนางไม่เลวทีเดียว

"ยังไม่ได้แสดงความยินดีกับศิษย์พี่ปูที่เลื่อนชั้นเลย" ซูเพียนจื่อ ทางหนึ่งคลี่ยิ้มโอภาปราศรัยกับปูเจินอวี่ อีกทางหนึ่งก็เดินมุ่งสู่ทิศตะวันออก

ไปยังเรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์พร้อมกับเขา เตียวเสวี่ยเยียน และฝูอวี่น
 "ยินดีกับเจ้าเช่นกัน ศิษย์น้องเขียนหวงก็เลื่อนชั้นแล้วมิใช่หรือ ข้า
 กลับถึงเกาะเดือนเพ็ญก่อนเจ้าเพียงวันเดียว ได้ยินว่าศิษย์น้องเลื่อนชั้น
 ไม่ทันไรก็ไปเยี่ยมวาโรคเก่าให้อ่องมังกรผู้เฒ่าแห่งทิวเขาขวงไว้วเสียแล้ว
 คงไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของเจ้ากระมัง" ปู่เฉินอวี่มีถ้อยคำอัดแน่น
 เต็มท้อง ใครจะบอกศิษย์น้องเขียนหวง แต่จิตใจที่มีเตียวเสวี่ยเยียน
 อยู่ด้านข้าง เขาจึงได้แต่รักษาภาพลักษณ์ไว้ เพียงพูดถ้อยคำตามมารยาท
 กับนางอย่างไม่มีริบไม่ร้อน

เมื่อนี้กว่า 'ตัวภาระ' ผู้นี้จะต้องตามติดอยู่ข้างกายนางในดวงใจ
 ต่อไปอีกพักใหญ่ ปู่เฉินอวี่ก็รู้สึกหงุดหงิดแทบแย่

วันนั้นศิษย์น้องเขียนหวงได้ยินเนื้อความที่เขาวิวาทกับจินผ่ายแล้ว
 น่ากลัวว่าต่อให้นางยังไม่รู้จักธาตุแท้ของเขาทั้งหมด ก็คงรู้แล้วว่าเขา
 ไม่ได้มีความเป็น 'เทพเขียน' ดังเช่นเปลือกนอก หลังจากนางได้ผ่อนคลาย
 จิตใจในช่วงวันหยุดยาวที่ผ่านมา เดิมที่เขาตั้งใจจะรุกเกี่ยวนางเต็มรูปแบบ
 โดยให้นางได้รู้จักเขาเสียใหม่อย่างที่เจิ้งเฮ้ออี่เคยแนะนำ แต่นี้ไม่ถึงว่า
 ข้างกายนางดันมีตัวยุ่งยากเยี่ยงนี้เพิ่มมาเสียได้ ข้างหน้าปอดหัวยี่งนัก

ทั้งหมดต้องโทษเจ้าจินผ่ายที่สมควรตายนั้น เจ้านั้นเป็นคนยึดเยียด
 เด็กน้อยตระกูลนักฆ่านี้มาให้ศิษย์น้องเขียนหวง!

ข้าขอสาปแช่งให้เจ้านั้นเลื่อนชั้นล้มเหลว!

ส่วนลึกในใจปู่เฉินอวี่ส่งคำทักทายอันอำมหิตชั่วร้ายไปถึงจินผ่าย
 ทั้งโคตรเหง้า ในขณะที่เปลือกนอกยังสนทนากับซู่เฟียนจื่อด้วยอิริยาบถ
 อันสูงส่งสง่างาม

อันที่จริงหากเอ่ยถึงช่วงเวลาเลื่อนชั้น ทั้งเจิ้งเฮ้ออ๊ี้ ปู่เจินอวี่ และ ทั้งเซียงหยางล้วนไล่เลี่ยกัน กล่าวคือข้ากว่าซู่เพียนจื่ออยู่ที่พักหนึ่ง รวบรวมที่ นางอ่ำลาทิวเขาของโซวมาแล้ว พวกเขาถึงเลื่อนชั้นสำเร็จลุล่วง ส่วน ฉินฝยนั้นจวบจนบัดนี้ก็ยังคงกักตนอยู่

เมื่อเจิ้งเฮ้ออ๊ี้เลื่อนไปชั้นเหนือสามัญ ฉินฝยยอมเปลี่ยนจาก อันดับสองขึ้นเป็นอันดับหนึ่งของทำเนียบชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ทว่า อันดับหนึ่งนี้ฉินฝยคงไม่รู้สึกดีใจเท่าไรนัก

เนื่องจากหลังเลื่อนชั้นบุรุษทั้งสามล้วนต้องการเวลาสำหรับรักษา ชั้นพลังวัตรให้มั่นคง ดังนั้นในการสอบวิชายุทธ์รอบก่อนเปิดเรียนพวกเขา จึงขาดสอบกันถ้วนหน้า จนกระทั่งตอนนี้เจิ้งเฮ้ออ๊ี้ก็ยังกลับมาไม่ถึง เกาะเดือนเพ็ญด้วยซ้ำไป

ผิดกับซู่เพียนจื่อที่แทบจะเป็นการหลับยาวงีบเดียวก็เลื่อนชั้นเสร็จ อย่างราบรื่น ทั้งดูเหมือนไม่มีปัญหาที่จะต้องรักษาชั้นพลังวัตรให้มั่นคง เหมือนคนอื่นๆ เพียงคิดมาถึงตรงนี้ก็ทำให้นางวางหน้าไม่สนิท อดไม่ได้ ต้องลอบยกมือขึ้นซับเหงื่อ

วัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ประจำตระกูลนางมิใช่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรแค่ระดับ ธรรมดาๆ วิธีฝึกปรือของผู้ถือครองไร่นามแม่พิลึกพิลั่น ทว่าอุปสรรค ภัยอันตรายที่ต้องเผชิญกลับมีน้อยกว่าผู้ฝึกวิชายุทธ์ทั่วๆ ไปมากมายนัก

นอกจากเดี่ยวเสียเยียน ที่เรือนพักศิษย์ตระกูลแพทท์ก็ยังมีสมาชิกใหม่ มาเพิ่มอีกสามคน ทั้งหมดล้วนเป็นบุตรหลานสกุลหลิวที่สอบเข้าวังศาสตร์ มาในปีนี้ ส่วนบำซู่มารดาของซู่ถงนั้นหายตึกลับไปอยู่ที่หมู่บ้านฝั่งตะวันตก ตามเดิมแล้ว ตอนนี้นางก็เป็น 'แม่ทัพใหญ่' ที่ช่วยซู่เพียนจื่อเผยแผ่ลัทธิ

อีกแรงหนึ่ง

ป่าซุฟ้านักอยู่กับซุเพียนจื่อมาเกินกว่าครึ่งปี ย่อม 'ถูกพิษ' เกาะกินอย่างลึกซึ้ง จึงเผยแผ่ลัทธิอย่างสุดจิตสุดใจยิ่งกว่าซุถงเสียอีก ประกอบกับป่าซุเป็นคนธรรมดาที่ถือกำเนิดและเติบโตใหญ่บนดินแดนนี้ ความเข้าใจที่มีต่อชาวบ้านผู้ยากไร้จึงลึกล้ำยิ่งกว่าพวกซุเพียนจื่อ ยามเผยแผ่ลัทธิในแวดวงลูกบ้านน้ำอาท้งหลาย ไม่ว่าป่าซุจะมุ่งหน้าไปที่ใดจึงแทบไม่เคยแพ้พ่าย

นอกจากนี้ป่าซุก็ไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องฝึกพลังวัตรหรือท่องตำราใจกายทั้งหมดจึงอุทิศทุ่มเทให้กับการเผยแผ่คำสอนของเซียนใจประเสริฐ เหตุที่พลังวัตรของซุเพียนจื่อเพิ่มพูนรวดเร็วได้เช่นนี้ ป่าซุก็มีคุณงามความชอบมิใช่น้อย

หลังถว้เห็นว่าในวังศาสตร์มีบุตรหลานสกุลหลังเพิ่มมากขึ้น จึงจ้างหญิงรับใช้อาวุโสผู้หนึ่งมาช่วยทำอาหารและงานจิปาละแทนพวกเขา เรือนพักที่เคยว่างโหวงไปบ้างจึงพลันมีชีวิตชีวาขึ้นไม่น้อย

หลังจากซุเพียนจื่อจัดแจงทุกสิ่งเรียบร้อย เตรียมจะไปหาพวกซุป้ออวินกับซุนเจี้ยน ซุป้ออวินก็เป็นฝ่ายมาหานางถึงเรือนพักก่อนอย่างคาดไม่ถึง ซ้ามาพร้อมกับสีหน้าที่หนักอึ้งอยู่บ้าง

ในเรือนพักมีผู้คนมากเกินไป ซุเพียนจื่อจึงพาเขาเดินเล่นไปจนถึงริมทะเลสาบ เมื่อแน่ใจว่ารอบด้านปลอดภัย นางถึงได้เอ่ยปากสอบถาม

"ท่านเป็นอะไรไป เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

ซุป้ออวินมองนางพลาถอนใจตอบ "ซุม่่านม่านสอบเข้าเป็นศิษย์ใหม่ของวังศาสตร์ในปีนี้ด้วย"

ศิษย์ที่มาสมัครสอบทุกปีล้วนมีจำนวนมาก จึงต้องทยอยสอบกัน เป็นกลุ่มๆ สองสามวันนี้ก็คือช่วงสุดท้ายของการสอบ ทว่าซูม่านมานั้น มาตั้งแต่ดวงศาสตร์เพิ่งเริ่มต้นการสอบเข้าแล้ว เห็นที่ว่าหมายมันปั้นมือ มาอย่างเต็มที่

ซูเพียนคือขมวดหัวคิ้วมุ่น นางเข้าใจกระจ่างแทบจะในทันที... ซูม่านมานักฟ่งเป๋ามาเพื่อวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ เช่นกัน

นี่นับเป็นเรื่องที่ยุ่งยากจริงๆ เสียด้วย

ซูเพียนจ้อเข้ามาอยู่ในวังศาสตร์ได้ครั้งก่อนปีแล้ว เหตุที่ตลอดมา ยังไม่ลงมือช่วงชิงวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์สามชิ้นนั้น ข้อแรกเป็นเพราะนางไม่ยอม เปิดเผยฐานะ ซึ่งจะทำให้ตระกูลแพทย์ต้องพลอยเดือดร้อน ข้อสอง เป็นเพราะนางมั่นใจว่าจะไม่มีใครอื่นในตระกูลสืบแปดมงกุฎลงมือ สำเร็จ

อีกอย่าง... ว่ากันถึงที่สุดแล้วส่วนลึกในใจนางก็ไม่ยินดีที่จะหลอกลวง เจ้เจ้าอีกกับทั้งเซ็งหยาง

วัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ประจำตระกูลมีคุณค่าสำคัญกับพวกเขามากเพียงใด หากนางหลอกเอาวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของพวกเขาไป ทั้งสองคนก็ต้องกลายเป็น คนบาปของวงศ์ตระกูล พวกเขาจะต้องแบกรับผลร้ายอันได้ก็สุดจะ คาดเดา

ยิ่งไปกว่านั้นด้วยพลังฝีมือของเจ้เจ้าอีกกับทั้งเซ็งหยาง ต่อให้นาง ออยากครอบครองวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของพวกเขาก็ไม่ง่ายตายเพียงนั้น

ของทั้งเซ็งหยางยังพอทำเนา แต่กับมงกุฎเพียงธรรมนางคาดว่า

แม้กระทั่งกำไลแขนเจ็ดดารา ก็คงไม่อาจสยบมันได้ อีกทั้งมงกุฎเพียงธรรม
ก็รับเจิ้งเฮ่าอี้เป็นเจ้าของแล้ว คิดจะนำมันไปจากข้างกายเขาโดยไม่ถูก
พบเห็นย่อมยากเสียยิ่งกว่าไต่ขึ้นสวรรค์

ตามแผนเดิมของนางคือจะหาจังหวะเหมาะๆ จัดการกับอวีนซึ่งอึ้ง
แล้วนำศิลาร้อยสมุนไพรมะพร้าวของอีกฝ่ายมาแก้ขัด โหนๆ เดิมทีศิลาร้อยสมุนไพรมะ
พรอก็เป็นของเซียนแพทย์ นางนำกลับมาก็นับว่าวัตถุคืนสู่เจ้าของเดิม จิตใจ
จึงไม่มีแรงกดดันใดๆ

อีกอย่างภารกิจที่ท่านบุชู่ถึงหยวนมอบหมายแก่นางก็ไม่ได้พูดชัด
ว่าจำเป็นต้องหลอกเอาวัตถุศักดิ์สิทธิ์มาอยู่ในมือให้ครบทั้งสามชิ้น ดังนั้น
มีศิลาร้อยสมุนไพรมะพร้าวชิ้นเดียวไปรายงานผลก็เพียงพอแล้ว

แน่นอนว่าก่อนที่จะซุ่มมานานจะปรากฏตัวแบบนี้ไม่มีปัญหาใด แต่
ตอนนี้ซู่เฟียนจื่อมีกลางสังหรณ์อันรุนแรงว่าเมื่อซุ่มมานานมาที่นี้จะต้อง
ทำลายงานของนางเป็นแน่

"ดูไปก่อนแล้วกัน นางน่าจะยังไม่รู้ว่าข้าก็คือซู่เฟียนจื่อ หากนาง
ไม่มาก่อกรวน ข้าก็จะไม่ทำอะไรนาง แต่หากนางคิดหมายลงมือ ก็อย่าได้
โทษว่าข้าไม่เกรงใจ" ซู่เฟียนจื่อแค้นเสียงกล่าว

โดยรวมนางวางใจซู่ป้ออวีนอย่างเต็มที่ วันนั้นตอนที่นางกำราบ
ซู่หม่านม่านในถ้ำพันจิ้งจอก ซู่ป้ออวีนก็ได้ขัดขวาง ทั้งลอบช่วยนางด้วย
ส่วนหนึ่ง ทว่าหากเป็นซู่เทียนหวาก็พูดยากแล้ว

ซู่ป้ออวีนรู้ว่านางยังมีใจระแวงต่อซู่เทียนหวา ซึ่งเรื่องนี้เขาเองก็
จนปัญญาจะแก้ไข แม้ในใจเขาเชื่อเสมอมาว่าทำยที่สุดซู่เทียนหวา
จะเลือกยืนอยู่ฝ่ายซู่เฟียนจื่อก็ตามที

ยังดีก่อนหน้านี้เขาไม่เคยแยมพรายความลับเรื่องฐานะของนางต่อ
ชูเทียนหว่า จริงอยู่ชูเทียนหว่ารู้สึกแปลกใจมากที่จู่ๆ เขาไปนับถือ
เขียนใจประเสริฐอะไรนั่น ข้าไปเผยแผ่คำสอนแก่ชาวบ้านสามัญอย่าง
กระตือรือร้น แต่สุดท้ายก็ถูกเขาอ้างเฉใจว่าทำเพื่อตอบแทนบุญคุณที่นาง
เคยช่วยชีวิต

ตอนนี้เขาก็ได้แต่สงบนิ่งรอดูเหตุเปลี่ยนแปลงเท่านั้น

ถ้าพันธจิ้งจอกสกุลชู่มีข้อห้ามอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือสมาชิกตระกูล
ليبแปดมงกุฎทุกคนที่ออกไปเคลื่อนไหวนอกถ้าพันธจิ้งจอก หากไม่ได้
รับอนุญาต ห้ามบอกใบ้หรือเปิดโปงฐานะของคนในตระกูลแก่คนนอก
ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด หากไม่จะถูกมองเป็นคนทรยศของสกุลชู่ ทุกคน
ในตระกูลจะร่วมกันสำเร็จโทษคนผู้นั้น

แม้ข้อห้ามจะว่าไว้เช่นนี้ แต่ด้วยบัลลังก์ประมุขและพลังวัตรชั่วชีวิต
ของชูเทียนหว่าล้วนเป็นสิ่งล่อใจอันยิ่งใหญ่ ผู้ใดก็มีอาจรับรองได้ว่า
มีใครเลือกเสี่ยงฝ่าฝืนข้อห้ามนี้หรือไม่

ดังนั้นความลับเรื่องฐานะของชูเพียนจื่อจึงยังคงระวังไว้สักหน่อย
อย่าแพร่งพรายออกไปจะเป็นการดีที่สุด

ภายหลังส่งชู่ป้ออวินจากไปแล้ว เปี้ยหยวนหมิงแห่งตระกูลวานิช
ก็ดึงตัวหานอวีจื่อแห่งตระกูลเขียนขโมยมาเยือนนางถึงเรือนพัก

หานอวีจื่อที่ใช้ชื่อปลอมว่า 'อวีจื่อ' ก็เป็นศิษย์ใหม่ที่สอบเข้าวังศาสตร์
ในปีี้เช่นกัน

ทันทีที่เห็นชูเพียนจื่อ เปี้ยหยวนหมิงก็พรุลมหายใจเฮือกใหญ่ชนิด

เกินเหตุเกินการพลาบเอ่ยขึ้นว่า "ยังดีนะ ตอนที่ข่าวการเลื่อนชั้นของเจ้า กับพวกศิษย์พี่เจ๊ิง ศิษย์พี่ถัง ศิษย์พี่ปู้แพ้วสะพัดออกมา ข้าน่าจะออกจาก บ้านกลับมาหาพี่มู่หลันที่วังศาสตร์นี้แล้ว ไม่เช่นนั้นบิดาข้ากับพวก ท่านอาห่าต้องกันด่าข้าอย่างสาตเสียดเสียดแน่นอน ก็เห็นกันอยู่ว่าข้า ขยันมุมานะน้อยเสียเมื่อไร แต่ดันมีอัศจรรย์อย่างพวกเจ้าอยู่ด้วยเสียนี้ พอเปรียบกับพวกเจ้า ข้าก็แทบจะกลายเป็นทายาทอกตัญญูของสกุลเป่ย์ ไปทันที"

เขาพูดปนสะอื้นเล็กน้อยพลาบเผยสีหน้าเจ็บช้ำที่เกิดมาอาภัพผิด ช่วงเวลา ทำเอาชูเพียนจ้อกับพวกหลิวมู่ซบซ้นกันพักใหญ่

"ยินดีกับศิษย์พี่เป่ย์ที่เลื่อนสู่ชั้นชำระไขกระดูกแล้ว" ชูเพียนจ้อยิ้ม กล่าว พรสวรรค์และความก้าวหน้าของเป่ย์หยวนหมิงล้วนไม่เลวทีเดียว หากมิใช่เพราะพวกเจ๊ิงเฮ้ออื่เก่งชนิดฝืนกฎธรรมชาติ เป่ย์หยวนหมิงก็ ไม่ต้องกดดันถึงขั้นนี้หรอก

ตั้งแต่ช่วงก่อนสอบวิทยุทธ์ของปีการศึกษาที่แล้ว เป่ย์หยวนหมิง ก็กลับตระกูลไปเลื่อนชั้น ดังนั้นนางจึงแทบไม่ได้พบหน้าเขาเลย ทว่า มู่หลันเอ่ยถึงสถานการณ์ของเขาให้ฟังเป็นครั้งคราว ตอนนั้นเมื่อได้พบกัน จึงไม่รู้สึกลึกเหมือนคนแปลกหน้าแต่อย่างใด

"เดิมที่ข้าก็รู้สึกว่าการย้ายถิ่นอยู่หรอก แต่เจ้าดูสิ แม้แต่เจ้าหนูอวีจื่ออี่ ก็อยู่ชั้นชำระไขกระดูกแล้ว ศิษย์พี่อย่างข้าล่ะอายยิ่งนัก!" เป่ย์หยวนหมิง ตบป้าหานอวีจื่อสองที

หานอวีจื่อเพียงแต่แหม่มปากยิ้มชนิดๆ ไม่ได้เผยสีหน้ากระหยิ่มได้ใจ สักเท่าใด

ซูเฟียนจื่อจำได้ครั้งแรกที่พบหานอวีจื่อนอกเมืองอู่เยวี่ ดูแล้วเขาเป็นเพียงหนุ่มน้อยธรรมดาที่เพิ่งจะย่างเท้าสู่ชั้นถอบดูรูป วันนี้ได้พบอีกครั้ง เขาถึงกับอึ้งขำระงับกระตุกแล้ว หากมิใช่ประสบโชคอัศจรรย์ ก็แปลว่าก่อนหน้านี้เขาเจตนาอำพรางพลังวัตร

คิดดูแล้วเดียวเสวี่ยเยียนก็เหมือนกันมิใช่หรือ เพียงตัดผมสักหน่อยก็สามารถปิดบังผู้ฝึกวิชายุทธ์ทั่วไปซึ่งมีพลังสายตาไม่ค่อยเฉียบคมได้จำนวนมาก การอำพรางพลังวัตรที่แท้จริงของตนเองช่างเป็นเรื่องที่ง่ายดายเสียนี้กระไร

หากมิใช่ตอนสอบเข้าเรียนจำเป็นต้องผ่านการทดสอบยืนยันคุณสมบัติและพลังฝีมือเสียก่อน คาดว่าหานอวีจื่อก็คงไม่ปล่อยให้ลักษณะจำเพาะที่เด่นชัดอย่างเส้นผมนี้เปิดโปงพลังวัตรที่แท้จริงของเขาหรอก

"เอาละศิษย์พี่เป่ย์ ที่แท้ท่านมาเพื่อจะเป็นแขก หรือมาเพื่อจะร้องทุกข์กันแน่ ข้ารู้สึกว่าคุณที่ท่านสมควรไปหาที่สุดก็คือพวกศิษย์พี่เจิ้งต่างหาก ท่านเจาะจงวิ่งมาติดต่อหน้าข้า เพราะเห็นข้ารังแกง่ายกว่าใครใช่หรือไม่เล่า" ซูเฟียนจื่อพูดปนยิ้มเย้า

"ข้ากล้าเมื่อไรกัน หากมิใช่เพราะศิษย์น้องอวีจื่อมาแล้ว ข้ามีหรือจะเป็นเพื่อนเขาตระเวนเดินเล่น ให้เขาได้ทำความรู้จักกับเหล่าศิษย์พี่ในวังศาสตร์" เป่ย์หยวนหมิงขยับตาให้ซูเฟียนจื่อ

หานอวีจื่อเป็นบุตรหลานตระกูลเซียนขโมย เขามาที่วังศาสตร์ย่อมไม่เผยแพร่ก้าเนิดโดยง่าย ดังนั้นเป่ย์หยวนหมิงจึงมาเป็นคนกลางให้โดยเฉพาะ วันหน้าต่อให้หานอวีจื่อกับซูเฟียนจื่อสนิทกันมากหน่อย

ก็ไม่ถึงขั้นทำให้ผู้อื่นรู้สึกว่าคุณน่าเบื่อ

สำหรับบุตรหลานตระกูลวานิชแล้ว พระสวรงค์เชิงยุทธ์ยังคงเป็นเรื่องรอง ฝีมือในการดูแลคนและแก้สถานการณ์ต่างหากคือพื้นฐานที่ทำให้พวกเขารุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว ด้วยรู้จักคำนึงถึงจุดยืนของผู้อื่นในทุกเรื่อง ใช้ความคิดที่เอาใจใส่และวิธีการที่ชาญฉลาดทำให้ผู้อื่นยากจะปฏิเสธพวกเขาได้ จึงไม่แปลกเลยที่พวกเขาจะเป็นที่ต้อนรับของทั้งฝ่ายธรรมะและอธรรม

ซูเพียนจื่อคิดทบทวนรอบหนึ่งก็พบว่านอกจากตระกูลไสยเวทบุตรหลานคนสำคัญของห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายอธรรมถึงกับมีสี่คนมารวมพลกันที่เกาะเดือนเพ็ญแล้ว ช่างน่าสนุกเสียจริง

ตระกูลสิบแปดมงกุฎมีนาง ตระกูลจอมใจมีฉินเฉย ตระกูลเขียนขโมยมีหานอวี่จื่อ ตระกูลนักรบมีเตี่ยวเสวี่ยเยียน สี่คนครบห้าไฟนกกระจอกพอดีพอดี

หลังจากได้พบปะท่านครูกับศิษย์ร่วมสำนักที่ปกติค่อนข้างสนิทกันแล้ว พริบตาก็ใกล้จะถึงวันเปิดเรียนอย่างเป็นทางการ

ในที่สุดเตี่ยวเสวี่ยเยียนก็เลือกเรียนการทหารเป็นวิชาหลัก ศิษย์ใหม่ที่เพิ่งเข้าเรียนปีแรกสามารถเรียนวิชาหลักเพียงอย่างเดียวก่อนก็ได้ ซูเพียนจื่อจึงไปแจ้งท่านครูหมู่แทนเตี่ยวเสวี่ยเยียน ทั้งห้าตำราพื้นฐานของวิชาการทหารหลายเล่มติดมือกลับมาให้อีกฝ่าย จากนั้นนางก็ไม่ได้ใส่ใจเด็กน้อยนี้อีก

เตี่ยวเสวี่ยเยียนในช่วงนี้นอกจากเย็นชาไร้มารยาทและไม่ไว้หน้า

ผู้อื่นเช่นเคย ก็ไม่ได้ทำอะไรอะไรที่เลยเกิดแต่อย่างใด

เดียวเสวียเขียนเองก็รู้ว่าตอนนี้ตนอยู่ในกำมือของชูเพียนจื่อ ทุกคนข้างกายล้วนเชื่อมั่นว่าชูเพียนจื่อคือศิษย์ตัวอย่างผู้เพียบพร้อมสมบูรณ์แบบไม่ว่าตนจะทำอะไรล้วนไม่มีทางสิ้นคลอนภาพลักษณ์อันดีงามและฐานะอันสูงส่งของอีกฝ่าย ดังนั้นเดียวเสวียเขียนจึงอดทนสงบใจรอคอยโอกาสเสียเลย

ภายหลังวังศาสตร์เปิดเรียนอย่างเป็นทางการมาได้ครึ่งเดือนเจ้าหิมะที่อยู่ในดอกชวีหมี่ก็ส่งข่าวมาว่า...มันได้วาดแผนผังค่ายกลร้อยเขียนฉบับคร่าวๆ ตามข้อมูลที่มารฟ้าให้มา รวมทั้งตรวจทานกับมารฟ้าจนแน่ใจว่าไร้ข้อผิดพลาดแล้ว

เพียงนี้ที่กำลังจะได้ปฏิบัติการแผนผนึกมารฟ้า ในใจชูเพียนจื่อก็แสนจะเคร่งเครียด ทว่านางก็ไม่กล้าประวิงเวลาต่อไป

ตอนนี้ฉันเผยเลื่อนสู่ชั้นเหนือสามัญสำเร็จแล้ว และกำลังจะออกจากการกักตนมาในไม่ช้า ส่วนเจิ้งเฮ่าอี้ก็ได้ยืนยันว่าจะกลับวังศาสตร์มาพร้อมกับจ้าววังภายในเดือนนี้ สามคนนี้ล้วนมิใช่บุคคลที่เรียบง่าย หากแผนอันน่าพิริ่งพิริ่งของนางถูกพวกเขาค้นพบเข้าละก็ พวกเขาจะต้องขัดขวางนางทุกวิถีทางแน่

ดังนั้นนางจำเป็นต้องฉวยจังหวะทำเรื่องนี้ก่อนที่พวกเขาจะกลับมาชูเพียนจื่อตัดสินใจเด็ดขาดแล้วก็ไม่ได้เอ่ยกับใครทั้งสิ้น อยู่ที่วังศาสตร์นางมีสิทธิ์จัดเวลาเรียนกับวันหยุดเองได้ ดังนั้นนางจึงบอกผู้อื่นเพียงว่าตนเองจะกักตนหลายวัน จากนั้นก็ลอบแปลงโฉมปลอมตัวออกไปจากเกาะเดือนเพ็ญ มุ่งหน้าสู่เกาะร้างแห่งหนึ่งทีเลือกไว้ล่วงหน้า

เป็นการลับ

แกกสูดนางปะปนขึ้นเรือสินค้าลำหนึ่งตรงท่าเรือ พอไปถึงเกาะเล็กแห่งหนึ่งในทะเลสาบดาวเดือนซึ่งเป็นแหล่งที่อยู่ของชาวบ้านสามัญ นางก็หยิบเรือเล็กที่เก็บอยู่ในดอกชวีหมีออกมาพายมุ่งไปยังเกาะเป้าหมาย ทุกสิ่งทุกอย่างในวันนี้นางล้วนวางแผนไว้ก่อนแล้วอย่างละเอียดรอบด้าน รวมถึงติดต่อกบย่ำคิ่นชั้นสี่ที่รู้จักกันตัวนั้นตั้งแต่ตอนที่นางเพิ่งจะกลับถึงเกาะเดือนเพ็ญเมื่อครั้งเดือนก่อน

เรือเล็กของนางแล่นไปถึงครึ่งทางก็พบกบย่ำคิ่นซึ่งคอยท่าอยู่นานแล้ว ทันทีที่เห็นนาง มันก็รีบแหวกว่ายมาหาแล้วลากจูงเรือให้นางด้วยไมตรีอันร่าร้อน จนกระทั่งส่งนางไปถึงที่หมายอย่างรวดเร็ว

ซูเพียนจื่อหยิบสมุนไพรวิเศษชั้นสี่ต้นหนึ่งยื่นให้มันก่อนกล่าว "ข้าจะทดสอบค่ายกลที่มีอาณาภาพแสนรุนแรงอยู่บนเกาะนี้ หากเจ้าไม่มีฤทธิ์ก็จงอย่าได้ขึ้นมา หากไม่เกิดปัญหาขึ้นข้ายังต้องไปช่วยเจ้าอีก รอจนทดสอบเสร็จเมื่อไรข้าจะจุดพลุสัญญาณที่นี่ เจ้าเห็นพลุสัญญาณแล้วก็ค่อยมารับข้า"

"ได้ๆ ไม่มีปัญหา!" กบย่ำคิ่นรับสมุนไพรวิเศษมา ก่อนจะสะบัดหน้าวิ่งแจ้นไปอย่างรวดเร็วขึ้นบานึง

สาวน้อยเห็นมันจากไปไกลแล้วค่อยปล่อยสัตว์อสูรในดอกชวีหมีออกมาทั้งหมด เว้นแต่ผู้วีนที่รั้งอยู่บนเกาะเดือนเพ็ญ สัตว์อสูรอีกเก้าตัวล้วนอยู่ที่นี้ครบถ้วน

เกาะร้างแห่งนี้ซูเพียนจื่อสืบข้อมูลมาอย่างถี่ถ้วนแล้ว บนเกาะล้วนมีแต่หินผา อีกทั้งพื้นที่ก็ไม่ใหญ่นัก ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์อสูร

ในทะเลสาบจึงล้วนไม่ถูกตาต้องใจที่นี้สัก

ผิดกับซุเพียนจื่อซึ่งถูกใจเกาะนี้ก็ตรงที่มันไม่มีอะไรทั้งสิ้น ไม่น่าจะมีมนุษย์หรือสัตว์หรือสุรเผล่มาทำลายงานของนางกลางคัน

ไม่ทันไรพวกเจ้าโตอินทรีปีกมาayasaมพี่น้องก็สำรวจเกาะเล็กรอบหนึ่งจนทั่ว และยืนยันว่าบนนี้ไม่มีกระทั่งเงาภูตผีสักตนเดียว กระนั้นซุเพียนจื่อก็ยังปลดปล่อยกระแสนจิตเต็มกำลังออกไปสัมผัสคู่อีกรอบหนึ่งค่อยวางใจลงได้ในที่สุด

พอนางเพิ่งจิตเข้าสู่ดอกชวีหมี มารฟ้าซึ่งถูกปิดผนึกอยู่ในเสาหินคงได้ยืมข่าวจากปากของพวกเจ้าหิมะแล้ว จึงชิงถามก่อนอย่างคึกคักโดยไม่รอให้นางเอ่ยปาก

"เตรียมการพร้อมแล้วสินะ"

จิตของซุเพียนจื่อวนอ้อมเสาหินเหล่านั้นหลายรอบก่อนตอบ "มีผิดเจ้าแน่ใจนะว่าขั้นตอนเหมือนที่เจ้าว่าไว้ แล้วก็...เรื่องที่เราจับปากข้าด้วย..."

"ข้าถึงขั้นให้สัตย์สาบานมารเขียนไปแล้ว เจ้ายังมีอะไรไม่วางใจอีก" มารฟ้าได้พิกพื้นในช่วงที่ผ่านมา ทำให้จิตกล้าแข็งขึ้นไม่เบา อย่างน้อยระหว่างสื่อสารกับซุเพียนจื่อก็ไม่เซ่พูดแค่สองสามคำแล้วประคองตัวไม่ไหวเช่นนั้นอีก

"เจ้ากระปรีกระเปร่าขึ้นไม่น้อยเลยนะ" ซุเพียนจื่อเจตนาพูดเนิบๆ ขณะที่ในใจลอบตื่นตัว

"ต้องขอบคุณที่สถานที่นี้ของเจ้าอุดมไปด้วยปราณวิเศษ หากไม่ก็ยากที่จิตของข้าจะทะลวงผ่านผนังเสาหินที่น่าตายเหล่านี้" น้ำเสียงของมารฟ้าหยุดหงิดอยู่บ้าง จากนั้นก็เริ่มโอ้อวดไม่หยุดปากว่าตนเองแข็งแกร่ง

เพียงใด เขาจะทำให้ความปรารถนาของนางลุล่วงอย่างแน่นอน

ซูเพียนจื่อจงใจลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยตัดสินใจเอ่ยตอบรับ "ตกลง
เจ้ารอประเดี๋ยว"

เหนือเกาะมีอินทรีปีกมายาสามตัวบินวนเวียนสังเกตการณ์อยู่
ส่วนเจ้าหิมะก็บัญชาการเจ้าเจ็ดจ่าให้ตีกรอกระบวนตำแหน่งที่จะจัดวาง
เสาหินตามแผนผังค่ายกลเรียบร้อยแล้ว

ซูเพียนจื่อเพียงสะบัดมือ เสาหินเก้าสิบเก้าต้นตลอดจนต้นสุดท้าย
ที่ยังไม่ได้ประกอบทั้งหมดก็ถูกย้ายออกจากดอกชวีหมี มาปรากฏอยู่บน
ที่โล่งด้านข้างกรอบพื้นที่ค่ายกล

จากนั้นเจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็กก็เดินขึ้นหน้ามาวางเสาหินคว่ำลง
ที่ละต้นตามตำแหน่งที่เจ้าหิมะระบุ

หมียักษ์ชั้นสี่ทั้งสองตัวต่างก็มีเร็วแรงไม่สิ้นสุด แม้ได้ชื่อว่ายู่
ชั้นสี่ ทว่าเอ่ยเฉพาะกำลังวังชากลับเทียบเท่าสัตว์อสูรชั้นห้าแล้ว เสาหิน
ขนาดมหึมาเหล่านั้นจึงไม่ต่างอะไรกับตะเกียบสำหรับพวกมัน ในเวลา
ไม่ถึงชั่วหนึ่งมืออาหาร พวกมันก็ทำภารกิจเสร็จสิ้น

เสียงร่ำร้องอย่างลึงโลดปานคลุ้มคลั่งของมารฟ้าดังมาจากใน
เสาหิน "เรีวๆ! ยังขาดอยู่อีกต้น อีกเพียงต้นเดียวก็ใช้ได้แล้ว"

ซูเพียนจื่อสูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะยกมือเป็นความหมายให้
เจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็กร่วมมือกับเจ้าเจ็ดจ่า ประกอบเสาหินต้นสุดท้ายแล้ว
วางคว่ำตรงตำแหน่งว่างเพียงหนึ่งเดียวของแผนผังค่ายกล

ฟู! ฟู! ฟู!

ทันใดนั้นบนทะเลสาบดาวเดือนอันเงียบสงัดก็บังเกิดลมกระโชกแรง

พยับเมฆที่ไม่รู้ว่าหอบมาจากแห่งไหนใดพลันปกคลุมจนทั่วเกาะเล็ก
เบรียง!

ซูเพียนใจยังไม่ทันตอบสนอง กลางผืนฟ้าก็มีอสนีสายใหญ่ผ่าลงมา
พร้อมด้วยเสียงและอนุภาพอันสะท้านขวัญ ทว่าน่าแปลกที่แสงอสนี
เพ็งจะพาดมาถึงส่วนยอดไม้ก็ชื่อของหมู่เสาหินก็สลายตัวไปอย่าง
น่าอัศจรรย์

"ฮ่าๆๆ..."

เสียงหัวเราะอันบ่าระห่ำเหิมเกริมของมารฟ้าดังกระหึ่มชั้นเมฆ
เปรียบกับเสียงฟ้าคำรามแล้วยังก้องกังวานกว่าหลายส่วน

ซูเพียนใจรีบเรียกสัตว์อสูรทั้งหมดถอยมาประชิดหลังนาง ตั้งใจว่า
หากสถานการณ์ไม่ถูกต้องก็จะเก็บพวกมันเข้าดอกซวีหมีในทันที

สายฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่กลางภา อสนีบาดที่ยิ่งรุนแรงนำพรั่นพริ้ง
สายแล้วสายเล่าผ่าตรงลงมาเหนือค้ายกลร้อยเขียนไม่หยุดยั้ง ทว่า
ทุกครั้งล้วนสลายไร้รูปเมื่อถึงตำแหน่งส่วนยอดไม้ก็ชื่อของค้ายกล

"มาสิ! มาเลย! พาดมาให้แรงยิ่งกว่านี้! ถล่มค้ายกลที่บัดซบ
น่าตายนี้ให้แหลกเป็นซาก! ปนเสียให้เป็นจุน!" เสียงของมารฟ้าทั้งฮึกเหิม
ทั้งบ้าคลั่ง

พร้อมกับเสียงคำรามของเขา ซูเพียนใจเห็นชัดถนัดตาว่ามีแต่เมฆ
เล็กๆ ทีละแต่้มค่อยๆ ผุดออกมาจากเสาหินยักษ์ทั้งหนึ่งร้อยต้น ก่อนจะ
ลอยละล่องไปสู่ที่โล่งขนาดกว้างยาวหนึ่งจั้งซึ่งอยู่ใจกลางของค้ายกล
ดูราวกับหิ่งห้อยนับไม่ถ้วนกำลังชุมนุมกัน

ตอนนี้ละแวกเกาะเล็กประหนึ่งวันสิ้นพิภพจะมาเยือน ฟ้าดิน

ดำทะมึนไปทั่วบริเวณ มีเพียงสายฟ้าแปลบปลาบที่กรีดทำลายความมืดมิด เป็นครั้งคราว ท่ามกลางวายุคลั่งอสนีกระหน่ำ เกาะเล็กคล้ายจะถูกฉีกกระชากแล้วถูกกลืนกินในอึดใจถัดไป

ขณะเดียวกันน้ำทะเลสาบก็ถาโถมพลิกตลบดุดจุกแฉดเผาจนเดือดพล่าน คลื่นยักษ์ที่สูงหลายจั้งกำลังโหมซัดโชนหินเรียบชายฝั่งเกาะเล็กอย่างหนักหน่วงลูกแล้วลูกเล่า ภาพเหตุการณ์ชวนหวั่นหวาดถึงขีดสุด

ทว่าซูเพียนจื่อที่ยืนอยู่ที่ท่ามกลางพายุกลับมองดูภาพอันน่าครั่นคร้าม นี้อย่างเยือกเย็นจนแทบจะเฉยชา เมื่อมาถึงช่วงเวลานี้นางไม่รู้สึกลัวหวาดกลัวอีกต่อไปแล้ว

ในเมื่อนางไม่มีหนทางให้หันหลังกลับ หวาดกลัวไปแล้วยังจะมีประโยชน์อันใดเล่า นางรู้ดีต่อให้ตอนนี้ตนเองสำนึกเสียใจก็ไม่ทันกาลแล้ว สถานการณ์ที่มารฟ้าอุบัติสูได้หาล้าจะไม่ทำอะไรเปลี่ยนแปลง ดังนั้นความหวังเพียงหนึ่งเดียวก็คือนางสามารถผนึกมารฟ้าเข้าสู่กำไลแขนเจ็ดดาราไปอีกครั้ง ให้เขาตกอยู่ใต้บัญชาของนางนับแต่บัดนี้ไป

ซูเพียนจื่อถึงกับยังมีแกใจไปขบคิด... น่ากลัวว่าความเคลื่อนไหวที่ใหญ่โตเพียงนี้อาจชักนำยอดฝีมือมาจำนวนหนึ่ง อีกเดี๋ยวปิดผนึกมารฟ้าสำเร็จแล้วนางต้องรีบไปจากที่นี่โดยด่วน ไม่เช่นนั้นหากถูกผู้อื่นพบเห็นเข้า นางก็จะซีแรงยากแล้ว

สาวน้อยเชื่อมั่นอยู่ลึกๆ ว่าตนเองจะทำสำเร็จ และต้องทำให้สำเร็จเท่านั้น!

อสนีจากผืนฟ้าคล้ายไม่เคยยุติสักชั่วขณะเดียว แต่มีแสงเล็กๆ สีน้ำเงินที่ลอยออกมาจากเสาคอนั้นแม้แสงซีดหม่น ทว่าภายใต้สายฟ้า

อันรุนแรงก็ยังคงเห็นได้แจ่มชัด

พวกมันรวมตัวกันที่ใจกลางของค้ายกล ก่อนจะค่อยๆ ผนวงรวม เป็นกลุ่มแสงกลุ่มเดียว ขณะที่แตรมแสงเล็กๆ สมทบกันไม่หยุดยั้ง รัศมี ของกลุ่มแสงก็เปลี่ยนเป็นเรืองสว่างขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งแปรสภาพเป็น เปลวไฟสีน้ำเงินที่ลุกโพลงโลดเต้นกลุ่มหนึ่ง

รูปทรงของเปลวไฟแปรเปลี่ยนอย่างต่อเนื่อง ในที่สุดก็รวมตัว ออกมาเป็นร่างมนุษย์ที่สมบูรณ์ตามลำดับ แม้แต่เค้าโครงของเครื่องหน้า ก็ค่อยๆ กระจ่างชัดขึ้นด้วย

นั่นเป็นบุรุษวัยกลางคนที่แลดูหล่อเหลาเหนือสามัญผู้หนึ่ง เขาโบก สองแขนพลางแหงนหน้าหัวเราะขึ้นฟ้าอย่างบ้าระห่ำ ท่าทางราวกับ เสียสติไปแล้ว

นี่คงจะเป็นมารฟ้าสินะ *ไม่รู้*ว่าพลังฝีมือของเขาเป็นเช่นไร

ว่ากันว่าต่อให้เป็นมารฟ้าที่อ่อนด้อยที่สุด ก็ยังเก่งกาจกว่ามนุษย์ ที่เรียกกันว่าผู้แข็งแกร่งแถวหน้าหลายขุมนัก!

ซูเฟียนจื่อลู่ได้กำไลแขนเจ็ดดาราที่สวมอยู่บนแขน ก่อนจะยกมือ เก็บสัตว์อสูรที่ใจสันระวนกระวายอยู่ด้านหลังของนางเข้าสู่ดอกชวีหมี ไปทั้งหมด

นางไม่รู้ว่าการเผชิญหน้ากับมารฟ้าถัดจากนี้จะมีอันตรายอย่างไรบ้าง ดังนั้นให้เหล่าสัตว์อสูรไปอยู่ในดอกชวีหมีก่อน ย่อมจะปลอดภัยกว่า ยืนอยู่ข้างหลังนางมาก

หากเป็นคู่ต่อสู้ประเภทเดียวกัน ซูเฟียนจื่อยังจะให้พวกมันรุกขึ้นหน้า ไปตะลุมบอนดูสักตั้ง ทว่านี่คือมารฟ้า... ก็ล้มไปเสียเถอะ ขึ้นให้พวกมัน

ไปก็เท่ากับรนาหาที่ตาย

นางนับจำนวนอนสนี่ที่พาดใส่ค้ายกลร้อยเขียนอยู่ในใจ จนกระทั่งถึงสายที่เก้าสิบเก้าโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

น่าจะใกล้ถึงเวลาแล้ว!

ซูเพียนจื่อเตือนผีเสื้อซ่อนฟ้าให้เตรียมตัวอยู่ทุกเมื่อ ขณะที่สองมือในแขนเสื้อนางกำเป็นหมัดแน่น รอคอยการมาถึงของชั่วขณะอันสำคัญที่สุดนั้น

เปรี้ยง!

เมื่ออนสนี่สายที่หนึ่งร้อยกริดทำลายความมืดมิด ในที่สุดปรากฏารั้สภาพที่อยู่เหนือค้ายกลร้อยเขียนก็ไม่อาจค้ำจุนไหว พริบตาที่อนสนี่ผ่าลงมาจึงพังทลายโดยสิ้นเชิง ส่งผลให้เสาหินยักษ์ทั้งหนึ่งร้อยต้นของค้ายกลแปรสภาพเป็นผุยผงโดยพร้อมเพรียงแล้วปลิวพุ่งไปทั่วทิศ

พลังคุกคามอันกล้าแข็งถึงขั้นทำให้หายใจติดขัดนั้นพริ้งพรุออกมาทันใด ซูเพียนจื่อถึงกับสั่นสะท้านไปทั้งตัว ไอหนาวยะเยือกอันรุนแรงพลันห่อหุ้มร่างกายของนางไว้ นางพบว่าแม้แต่จะกะพริบตาสักครั้งก็ไม่อาจทำได้แล้ว กระทั่งลมปรายในร่างก็ยังถูกพลังคุกคามอันชวนสะพรุ้งมุ่มนี่ฉีกแข็ง

ความรู้สึกที่คล้ายคลึงกันนี้เคยเกิดขึ้นขณะเผชิญหน้ากับหลัวซาเป็นครั้งแรก ทว่าหนนี้รุนแรงกว่ามากมายนัก ซูเพียนจื่อรู้สึกเหมือนจิตรับรู้ของตนก็เริ่มเลือนรางลงเช่นกัน

แยแล้ว! หากแม้กระทั่งจิตก็ถูกควบคุมไปด้วย นางยังจะเหลือต้นทุนอะไรไปต่อกรกับมารฟ้าอีกเล่า

เงาร่างที่ลุกโผลงด้วยเปลวไฟสีน้ำเงินเบี่ยงวูบออกมาจากกลุ่มมดลูที่เคลื่อนฟ้า ก่อนจะพลันร่อนลงตรงจุดที่ห่างจากเบื้องหน้านางเพียงครึ่งจั้ง

"ถึงกับเป็นคนงามตัวน้อยที่มีกายทิพย์! แม้วัฒนธรรมเขี้ยวหรือนี้ ฮ่าๆ! ดวงของข้าไม่เลวเลยจริงๆ! น่าเสียดายหนอน่าเสียดาย ชั่วชีวิตนี้เจ้าไม่มีโอกาสได้บอกความปรารถนาทั้งสามออกมาเสียแล้ว แต่เจ้าวางใจได้ ข้าจะไม่ให้เจ้าขาดทุนหรอก! รอไว้ข้ากลายเป็นเจ้าของร่างกายนี้ของเจ้าแล้ว ข้าจะใช้มันเป็นผู้กุมชะตาได้ห้ำ! เป็นประมุขเหนือหัวของมนุษย์ที่ต่ำต้อยทั้งปวง!"

63

มารฟ้ามองพิจารณาซูเฟียนจื่ออย่างกระหึ่มได้ใจ ในดวงตาของเขาเอ๋อลั่นด้วยความยินดีอย่างสุดแสน ชนิดไม่อาจเข้าใจผิดพลาดเป็นอย่างอื่น

เดิมทีเขานึกว่าอย่างมากซูเฟียนจื่อก็เป็นมนุษย์ที่มีคุณสมบัติดีหน่อย คาดไม่ถึงสักนิดว่านางจะมีกายทิพย์ไม่วัดมนะ...ร่างกายซึ่งใกล้เคียงกับร่างเซียนเป็นที่สุด นี่คือโชคที่คิดอย่างไรเขาก็คิดไม่ถึงจริงๆ

ร่างจริงของเขาถูกทำลายเมื่อครั้งศึกใหญ่ระหว่างเซียนกับมาร ส่วนวิญญาณก็ถูกสะกดอยู่ในค่ายกลร้อยเซียน หากมิใช่คุณสมบัติเฉพาะตัวของเขามีความพิเศษ เขาก็ต้องแตกดับเช่นเดียวกับมารฟ้าตนอื่นที่ถูกกักขังอยู่ในค่ายกลร้อยเซียนตั้งแต่แรก ไม่มีทางจะรอดคอยจนมีโอกาสคืนชีพในวันนี้เด็ดขาด

ที่ยอดเยียมยิ่งไปกว่านั้นคือเขาไม่เพียงจะได้คืนชีพ ยังมีเจ้าของร่าง

ที่พิเศษสุดพาตัวมาให้ชิงร่างถึงที่อีกด้วย!

อาศัยพลังฝีมือในปัจจุบันที่อ่อนด้อยลงไปมาก ต่อให้ปะทะกับเขียน
ขั้นต่ำสุด เขาก็มีแต่ต้องหลบตา รอความตายสถานเดียว เรื่องชิงร่างเขียน
ยอมไม่กล้าแม้แต่จะคิด อย่างมากเขาก็ทำได้แค่หากายเนื้อของมนุษย์
มาเป็นทีลึงสถิติวิญญาณชั่วคราว รอจนจิตฟื้นฟูพลังพอสมควรแล้ว
ค่อยคิดวิธีเสาะหาเขียนเพื่อชิงร่าง

แต่ตอนนี้ไม่ต้องยุ่งยากเช่นนั้นแล้ว

ร่างของสาวน้อยที่อยู่ตรงหน้านี่ขอเพียงมีพลังวัตรเพิ่มพูนถึง
ขั้นสูงสุดที่มนุษย์จะบรรลุถึงได้ ก็จะสามารถเลื่อนขั้นเป็นร่างเขียนที่แท้จริง
เขาไม่ต้องรอคอยนานนักก็จะสามารถอาศัยร่างนี้ฟื้นฟูพลังฝีมือให้เท่ากับ
สมัยที่เขารุ่งเรืองถึงขีดสุด โดยไม่ต้องเสี่ยงภัยไปเสาะหาเขียนแล้วชิง
ร่างใหม่อีกครั้ง

มารฟ้าเพิ่งจะหลุดพ้นจากผลึกของค่ายกลร้อยเขียนก็พบเจอเรื่อง
ดิงามเช่นนี้ จึงรู้สึกวุ่นวายมีโชควาสนาเสมอฟ้า แพบจะถูกความสุข
ที่มาเยือนอย่างไม่คาดฝันนี้ท่วมท้นจนมิได้

มนุษย์สาวที่อยู่ตรงหน้าช่างแสนอ่อนเยาว์ พลังวัตรก็ต่ำเตี้ย ต่อให้
ฝีมือของเขาในปัจจุบันมีไม่ถึงหนึ่งในสิบส่วนของกาลก่อน คิดจะจัดการ
นางก็เหลือเฟือแล้ว

ยิ่งได้เห็นแววตื้นตระหนกหวาดหวั่นที่ตกค้างอยู่ในดวงตานาง มารฟ้า
ก็ยิ่งรู้สึกยินดีปรีดา "เจ้าอุตสาห์ปลดปล่อยข้าจากค่ายกลร้อยเขียน ข้าจะ
ไม่ให้เจ้าต้องตายอย่างทุกข์ทรมานหรือก ฎัญญาณของเจ้าจงหลับ
ให้สบายอยู่ในฝันดีที่ข้าสร้างขึ้นเพื่อเจ้าตราบนานแสนนาน! นี่ช่างเป็น

วิธีตายที่ต้งามเพียงใด นับว่าข้าไม่ผิดต่อเจ้าแล้ว"

มารฟ้าคลี่ม่น้อยๆ พลังประสานสายตาทั้งคู่กับนาง เตรียมจะลงมือทำให้วิญญาณของนางหลับลึกโดยสิ้นเชิง...

ช่างยอดเยี่ยมเสียนี้กระไร ภายใต้อพลังคุกคามของเขาผู้เป็นถึงมารฟ้า จวบจนบัดนี้มนุษย์สาวที่มีพลังวัตรอ่อนด้อยกลับยังคงรักษาสติสัมปชัญญะเสียวหนึ่งไว้ได้ สมแล้วที่มีกายทิพย์ไม่วัฒนนะ

ขอเพียงเขาควบคุมร่างกลวงนี้ได้อย่างสมบูรณ์ไม่ช้าเขาก็จะฟื้นฟูพลังวัตรคืนมา เขียนเหล่านั้นหมายจะสังหารเขาหรือ ผันไปเสียเถอะ!

ไม่ถูกสิ! แม้แต่ในฝันก็อย่าหวังเลยว่าจะได้ฝันเห็น!

ในเมื่อเขาก็คือมารฝัน...มารฟ้าผู้ควบคุมห้วงฝันทั้งปวง! ไม่ว่าจะ เป็นมนุษย์หรือเขียน ผันที่สร้างขึ้นล้วนไม่มีทางหลุดพ้นการควบคุมของเขา หรือล่วงเกินเกียรติภูมิของเขามารฟ้าผู้สูงส่งได้

นัยน์ตาของมนุษย์สาวที่อยู่ตรงหน้าช่างแวววาวกระจ่างใส ดูจผิวทะเลสาบยามรุ่งอรุณที่สายหมอกเพิ่งสลายตัว ทอประกายล้อมระยิบเป็นแต่่มๆ ดงามชวนหวนไหวอย่างบอกไม่ถูก...

เอ้? สายหมอกเพิ่งสลายตัว?! นาง...นางมีสติแจ่มใสอย่างนั้นหรือ!

มารฝันค้นพบความผิดปกติทันใด ทว่าน่าเสียดายยังคงหายไปเล็กน้อย นัยน์ตาที่ดงามสุกสกาว่าคู้้นั้นได้ประทับเข้าสู่ส่วนลึกในเปลวไฟแห่งวิญญาณของเขาเสียแล้ว

"ดาวเทียนฉเวียน ปิดฉนี้!" เสียงตวาดบัญชาอันเย่อหยิ่งดูจวราชันตั้งขึ้นในจิตวิญญาณของชูเพียนจื่อ อารมณียินดีสุดขีดที่อดแน่นเต็มอกของมารฝันถูกเสียงนั้นสะท้านสะเทือนจนแตกกระเจิง ก่อนจะถูกควมรู้สึก

พรึ่นพริ่งอันร่นแรงผลัดตกสู่หุบเหวแห่งความสิ้นหวังอย่างโหดร้าย

"ไม่! นี่ไม่ยุติธรรม!" มารผืนแผดคำรามโดยไร้เสียง เปลวไฟแห่งวิญญานที่เพิ่งจะลุกโผลงขึ้นคล้ายตกอยู่ท่ามกลางน้ำวนยักษ์ จากนั้นเปลวไฟทั้งหมดก็ถูกดูดเข้าสู่แตรัมแสงที่พลันปรากฏขึ้นกลางหว่างคิ้วของซูเฟียนจื่ออย่างไร้ไม่ตรี

ทุกสิ่งทุกอย่างกลับคืนสู่ความเงียบสงบแล้ว...ซูเฟียนจื่อกะพริบตา ก่อนจะคล้ายสองมือที่กุมกันแน่นอยู่ในแขนเสื้อ ใจกลางฝ่ามือทั้งสองข้างถูกเล็บจิกจนเลือดเนื้อผสมเคล้ากัน รอยเล็บแต่ละสายล้วนกินลึกจนแทบเห็นกระดูก หลังเลือดสดๆ ย่อมแขนเสื้อสีม่วงจนกลายเป็นสีดำหม่น

เมื่อครุ่นนางใช้วิธีนี้ทำร้ายตนเอง ถึงรักษาสติสัมปชัญญะเสียวหนึ่งไว้ได้

หากมิใช่ตั้งแต่นั้นจนจบนางไม่เคยเชื่อว่ามารฟ้าจะรักษาคำมั่นนางที่ขาดการระวังป้องกันโดยสิ้นเชิงก็ต้องเคราะห์ร้ายหนักแล้ว

เดิมทีนี้กว่ามีผีเสื้อซ่อนฟ้าอยู่กับตัว ต่อให้นางถูกควบคุมก็อาศัยพลังล่องหนหลบรอดการโจมตีได้ แต่ปรากฏว่าวิชาถนัดของอีกฝ่ายกลับเป็นการจู่โจมจิต ซ้ำพุ่งเป้าไปที่วิญญานโดยเฉพาะ ยังดีพอบพบความผิดปกติ นางก็รีบพุ่มสุดแรงใช้ความเจ็บปวดกระตุ้นให้ตนเองประคองสติที่แจ่มใสไว้ได้ หากไม่ตอเนี้่นางก็คงถูกมารฟ้าชิงร่างสำเร็จดังใจหมายไปแล้ว

ซูเฟียนจื่อรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าในร่างมีบางสิ่งเพิ่มเติมมา ทว่าตอเนี้่นไม่ใช่เวลาตรวจสอบรางวัลแห่งชัยชนะ เพราะมีพลังอันกล้าแข็งหลายสายกำลังประชิดมาทางเกาะนี้จากทุกสารทิศ

เสียงเคลื่อนไหวขณะมารฟ้าทำลายค่ายกลเมื่อครู่ใหญ่โตถึงเพียงนั้น น่ากลัวว่าจะทำให้ตื่นตระหนกกันไปทั่วทะเลสาบดาวเดือนแล้ว ที่นี้ไม่เพียงเป็นถิ่นของวังศาสตร์ หากยังมีผู้แข็งแกร่งจำนวนไม่น้อยที่ไร้ร่างกายใช้ชีวิตสันโดษอยู่บนเกาะนิรนามต่างๆ ในละแวกข้างเคียง ฉะนั้นนางต้องถอนทัพโดยด่วนเพื่อไม่ให้ถูกใครพบเห็น

ยังดีเมื่อครู่มารฟ้าซัดทำลายเสาหินทั้งหมดของค่ายกลร้อยเขียนจนแหลกเป็นจุณไปแล้ว นางจึงประหยัดเวลาไม่ต้องเก็บกวาดสนามรบ แต่หากจะรั้งอยู่บนเกาะรอคอยกบยักษ์คืนตัวนั้นก็ไม่ค่อยเหมาะนัก เห็นทีนางต้องดำเนินแผนสองเสียแล้ว...

ซูเพียนจื่อผู้คิดความคิดขึ้นทันใด นางกวาดมองบริเวณข้างเคียงรอบหนึ่งจนแน่ใจว่าตนเองไม่ได้ทิ้งร่องรอยไว้ ค่อยหยิบผ้าโพกศีรษะออกมาห่อหุ้มเส้นผมยาวของตนอย่างแน่นหนา พอสวมหมวกากฎพันหน้าแปลงโฉมเป็นชายฉกรรจ์ร่างสูงกำยำแล้วนางก็หมุนตัววิ่งฉิวไปที่ฝั่งกระโจนลงทะเลสาบดาวเดือนไปทันที

ยังดีเมื่อทะเลสาบมีอาคมสกัดการเหาะเหินซึ่งเขียนบรรพกาลร้ายทิ้งไว้ ดังนั้นยอดฝีมือจำนวนมากจึงได้แต่นั่งเรือรุดมาทางนี้ ที่ดีกว่าหน่อยก็เพียงโดยสารสัตว์อสูรในทะเลสาบที่ถูกกำราบแล้ว พวกเขาจึงไม่สามารถประชิดเข้าใกล้เกาะเล็กแห่งนี้ได้เร็วปานนั้น

เมื่อครู่บนเกาะเล็กเกิดอสึบาตฟ้าคะนอง ตามด้วยการปรากฏตัวของมารฟ้า กลิ่นอายที่แผ่ซ่านออกมานั้นน่าสะพรึงเสียจนสัตว์อสูรในแถบนี้ล้วนขวัญถูกระเจิงเผ่นหนีไปไกลลิบ ตลอดทางที่ซูเพียนจื่อดำดิ่งสู่ก้นทะเลสาบจึงไม่พบเจอตัวอะไรทั้งสิ้น

นางอดทนกลั้นหายใจแหวกว่ายอยู่ก้นทะเลสาบเป็นระยะทาง
สิบกว่าหลี่ ค่อยเริ่มเห็นร่องรอยการเคลื่อนไหวของสัตว์อสูร

ไม่ต่างกับมนุษย์ผู้แข็งแกร่ง พอสัตว์อสูรที่ร้ายกาจจำนวนมาก
ในทะเลสาบดาวเดือนรู้สึกได้ว่าเกาะเล็กคืบคลานสู่ความสงบแล้ว พวกมันก็
เริ่มรุดตรงมา หมายถึงชมดูว่าก่อนหน้านี้อะไรเกิดขึ้นกันแน่

ซูเฟียนจื่อซ่อนตัวอยู่หลังหินก้อนใหญ่อย่างระมัดระวังพลางสังเกตเห็น
สัตว์อสูรที่ผ่านไปผ่านมา สัตว์อสูรที่ร้ายกาจจำนวนหนึ่งแม้สัมผัสได้ถึง
การคงอยู่ของนาง ทว่าส่วนใหญ่พวกที่ขึ้นสูงหน่อยต่างก็รีบมุ่งหน้าไปสำรวจ
เกาะเล็กให้รู้ชัด จึงคร้านที่จะแยแสนาง ส่วนพวกที่ขึ้นต่ำหน่อยก็รู้ตัวว่า
ไม่มีปัญญาต่อแยแสนางไหว ดังนั้นจึงไม่มีสัตว์อสูรตัวใดพุ่งเข้ามาโจมตีนาง
เลย

หลังจากรอคอยอยู่พักใหญ่ ในที่สุดซูเฟียนจื่อก็เห็น 'งูน้ำนภาคราม'
ขึ้นสี่ตัวหนึ่งว่ายเร็วรี่ผ่านมาทางนี้

เอาเจ้าก็แล้วกัน!

ซูเฟียนจื่อสองตาลูกกวาว รีบล่องหนด้วยพลังพิเศษของผีเสื้อซ่อนฟ้า
แล้วโหมพรวดเข้าไปทันที

งูน้ำนภาครามตัวนั้นรู้สึกคล้ายมีอันตรายคุกคามเข้าใกล้ ทว่าเมื่อ
เหลียวซ้ายแลขวากลับไม่พบอะไรทั้งสิ้น ขณะล่องเลใจอยู่นั้น มันก็พลัน
รู้สึกหน้ามืดไปวูบหนึ่ง พอลืมตาขึ้นอีกครั้งก็พบว่าตนเองเปลี่ยนมาอยู่
อีกที่หนึ่งแล้ว ซ้ำจิตก็คล้ายถูกบางสิ่งบังคับคล้ายต้องตรวนไว้อย่างแน่นอน

นี่มันเกิดอะไรขึ้น!

งูน้ำนภาครามที่ถูกดอกชวีหมีบังคับควบคุมแล้วนั้นเบิกตาโตมอง

สัตว์หรือสูรน้อยใหญ่หลายตัวที่อยู่รอบด้าน ในสมอของมันงุนงไปหมดแล้ว

"เจ้าโม ไปตรวจสอบดูที่ บนท้ายทอยของมันมีสัญลักษณ์รูปดอกชวีหมีอยู่หรือไม่" เสียงสตรีดังมาจากกลางอากาศอันว่างเปล่า

จากนั้นมันก็เห็นหมาป่ามารหิมะร่างกำยำสีเงินยวงตลอดตัวเดินเข้ามาใกล้พลางหัวเราะหึๆ แบบคนโหด เจ้าหมาป่านั้นใช้กรงเล็บข้างหนึ่งกดศีรษะของมันไว้ พิศมอมมันอย่างจริงจังครู่หนึ่ง ค่อยเงยหน้าสูเบื่องบนอันว่างเปล่าแล้วรายงานด้วยน้ำเสียงประจบว่า "เจ้านายขอรับจัดการเรียบร้อยแล้ว"

"ไปกันเถอะ! มุ่งสู่เกาะหลังปอกัน" เสียงสตรีดังมาอีกครั้ง ภูน้ำนภาครามพบว่าตนเองกลับมามีอยู่ในทะเลสาบดังเดิมแล้ว ซ้ำกลับหลังหันไปยังทิศทางของเกาะหลังปอกโดยไม้อาจควบคุมตนเอง

มันกำลังจะไปชมความครึกครื้นที่เกาะเล็กทางนั้นไม่ใช่หรือเหตุใดมันกลับหลังหันแหวกว่ายไปทางเกาะหลังปอกอย่างว่าง่ายเช่นนี้เล่า

ในหัวของภูน้ำนภาครามเต็มไปด้วยความกังขา มันยังไม่รู้ว่าตนเองได้กลายเป็นสัตว์สูรลำดับสิบที่ซู่เพียนคือใช้ดอกชวีหมีควบคุมไว้ชั่วคราวครั้งนี้ซู่เพียนคือกำราบภูน้ำนภาครามหนึ่งตัวสูญเสียลมปราณไปไม่มากนัก รอจนมันว่ายห่างจากเกาะเล็กนั้นมาระยะหนึ่งแล้ว นางก็ให้มันว่ายขึ้นสูผิวน้ำ ส่วนตนเองก็หยุดใช้พลังล่องหน หยิบเรือเล็กออกจากดอกชวีหมี ใช้ใยไหมเส้นยาวที่เจ้าเจ็ดจำพ่นออกมาผูกหัวเรือไว้ค่อยส่งปลายอีกด้านหนึ่งให้ภูน้ำนภาครามคาบแน่นๆ แล้วสั่งให้มันลากจูงเรือมุ่งไปทางเกาะหลังปอกต่อ

เจ้าหิมะขึ้นไปยืนบนหัวเรือ มองไปทั่วทิศคอยดูต้นทาง ในที่สุด

ซูเพียนจื่อก็พรุลมหายใจอย่างโล่งอก เตรียมจะชมดูว่ามารฟ้าที่ตน
ปิดผนึกได้คราวนี้ที่แท้มีฝีมือเช่นไรบ้าง

ขณะเดียวกันที่เชิงบรรพตเขี่ยนพินเมฆาตรงใจกลางของดินแดน
ชื่อของซูเพียนจื่อพลันหายไปจากลำดับเดิมของทำเนียบชั้นเปลี่ยน
เส้นลมปราณ จากนั้นก็ไปปรากฏขึ้นอีกครั้งที่ด้านบนสุดของทำเนียบ

พักก่อนเดี๋ยวลูกหลายคนเพิ่งจะเห็นชื่อของเจิ้งเฮ้ออ้อกับฉินเฉยทยอย
หายไปจากอันดับหนึ่งของทำเนียบชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ทว่าวันนี้
ชื่อของซูเพียนจื่อกลับทะยานข้ามสิบกว่าอันดับไปเป็นที่หนึ่งโดยไม่มี
แม้แต่การโต้อันดับ เดี๋ยวลูกหลายคนจึงนึกว่าตนเองตาฝ้าไป

"เป็นเช่นนี้ได้อย่างไรกัน!"

วันนั้นตอนที่ชื่อของเจิ้งเฮ้ออ้อเลื่อนจากที่สิบห้าไปเป็นที่หนึ่ง แม้
ความเร็วจะสูงมากเช่นกัน ทว่าอย่างน้อยก็ยังไต่ขึ้นไปทีละหนึ่งอันดับ
ผิดกับวันนี้ชื่อของซูเพียนจื่อข้ามไปเป็นที่หนึ่งในก้าวเดียวอย่างแท้จริง
กระทั่งอันดับระหว่างนั้นก็ไม่มี!

"นางไปทำอะไรมากันแน่ พลังฝีมือถึงก้าวกระโดดเป็นที่หนึ่งได้
ในพริบตาเช่นนี้"

เดี๋ยวลูกใช้ทั้งหมดที่ล้อมชมจากรีกหยกพินเมฆาอยู่ต่างก็ยื่นเช่อกอยู่
กับที่

ไม่มีใครนึกถึงเด็ดขาดว่าการรุดหน้าก้าวใหญ่ของซูเพียนจื่อเป็นเพราะ
นางผนึกมารฟ้าไว้ตนหนึ่ง!

มารฟ้าเซียวนะนั่น! ต่อให้มีพลังฝีมืออ่อนด้อยเพียงใด บาดเจ็บ

สาหัสสักแค่ไหน ถึงอย่างไรเขาก็คือมารฟ้าอยู่ดี นั่นคือเผ่าพันธุ์ที่อยู่ระดับเดียวกับเซียน มีตัวตนอยู่เหนือกว่ามนุษย์ที่เรียกกันว่าผู้แข็งแกร่ง แถวหน้าันั้นลิบลับ

ซูเพียนจื่อปิดผนึกมารฟ้าไว้ในกำไลแขนเจ็ดดารา ก็เท่ากับมีบารวับใช้ระดับมารฟ้าเซียนนะ พลังฝีมือของนางในหมู่ผู้แข็งแกร่งชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณยังจะพบคู่ต่อสู้ได้อย่างไร!

ภายในสวนเขียนพันเมฆา ประมุขโหยวเว่ยเฟิงนั่งขัดสมาธิเข้าถาตามอยู่ในห้องกรรมฐาน รอยยิ้มที่ผุดขึ้นบนใบหน้าของเขาไม่รู้ว่ายินดีหรือสลดใจ "อันดับหนึ่งของชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ? ห่างจากชั้นเหนือสามัญอีกไม่ไกลแล้วสินะ เอ๋อ...แต่อย่างไรก็ยังขาดอีกสองคน... หายนะวันสิ้นพิภพ อยู่ไม่ไกลแล้ว"

อีกด้านหนึ่ง ท่ามกลางทิวเขาชายแดนแคว้นยวนชิน ภายในถ้ำอันมืดมิดใต้ชั้นดินลึกหมื่นจั้งคั้งไปด้วยกลิ่นคาวเลือดที่เข้มข้นจนชวนให้คลื่นเหียน

กลิ่นคาวเลือดอันเข้มข้นเพียงนี้มีต้นกำเนิดมาจากสระโลหิตขนาดใหญ่ที่กว้างยาวหนึ่งร้อยจั้งตรงใจกลางของถ้ำใต้ดิน น้ำเลือดในสระนั้นเหนียวข้นจนคล้ายจะแข็งตัวได้ทุกเมื่อ สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวมีเพียงฟองเลือดแต่ละลูกที่ผุดขึ้นบนผิวสระแล้วแตกออกเป็นครั้งคราว

ทว่าชั่วขณะที่มารฝันหลุดพ้นจากพันธนาการของค่ายกลร้อยเขียน สระโลหิตที่เรียบสงบเสมอมากลับพลันไหวระเพื่อมราวเดือดพล่าน

"ข้าสัมผัสได้แล้ว นี่เป็นกลิ่นอายของมารฟ้า! อยู่ที่ทะเลสาบดาวเดือน!

มีคนปลดปล่อยมารฟ้าในผืนปีก่ายกลร้อยเขียนออกมาแล้วอย่างนั้นหรือ
หึ...รนาที่ตายซัดๆ!" เสียงหัวเราะเยาะในคราวเคราะห์ของผู้อื่นดังออกมา
จากส่วนลึกของสระโลหิต

เงาร่างสองสายรุ้ดมาทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น ก็คืออินกู่กับหยางเหริน
สองสามีภรรยาตนเอง

"ท่านมารบรรพชน เกิดเรื่องอันใดขึ้นหรือขอรับ" อินกู่โยกศีรษะ
คำนับอยู่ที่ขอบสระโลหิตร่วมกับหยางเหรินอย่างนอบน้อม

"เจ้าพวกขยะ!"

ทั้งสองยังไม่ทันได้ลุกขึ้นก็ถูกพลังมหาศาลขุมหนึ่งซัดปลิวไป
กระแทกกับผนังหินอย่างหนักหน่วง ทำเอาผนังหินยุบเป็นหลุมใหญ่
สองหลุมในทันที

"ข้าสั่งให้พวกเจ้าไปนำเสาหินทุกต้นของค่ายกลร้อยเขียนกลับมา
แล้วผลเป็นอย่างไร! ขยะอย่างพวกเจ้าสองคนกลับรู้จักแต่แก่งแย่ง
บัลลังก์ประมุขอะไรนั่นกับอู๋สิง ช่างมองการณ์ตื่นเงิน โง่เง่าสุดประมาณ!
หากวันนั้นพวกเจ้านำค่ายกลร้อยเขียนกลับมาสำเร็จ มารฟ้าที่อยู่ใน
ผืนปีกนั้นก็ถูกซำกลืนกินผนวกรวมไปนานแล้ว ข้าก็ไม่ต้องมารักษาดู
อยู่ในสถานที่บัดชบนี้อีกต่อไป!

หนอนพิชสถิติวิญญาณจบสิ้น พลอยมารศพไม่เหลือหลอ นั้นยัง
กล่าวได้ว่าเป็นเพราะวังศาสตรกับตระกูลฝ่ายธรรมะที่สมควรตายเหล่านั้น
ป้องกันรัดกุมนัก แต่กระทั่งซากหินกองหนึ่งที่พวกมันไม่เคยใส่ใจ พวกเจ้า
ก็ยังอุตสาหุทำหายไปได้ ข้าปล่อยให้มารฟ้าในค่ายกลร้อยเขียนถูกผู้อื่น
ชิงปลดปล่อยออกมาก่อน พวกเจ้ายังมีประโยชน์อะไรอยู่อีก!"

ราวกับสัมผัสได้ถึงโทสะที่ซัดโหมของ 'มนุษย์' ได้สระโลหิตผู้นั้น ฟองเลือดจึงพุ่งพุ่งขึ้นจากกันสระลูกแล้วลูกเล่าท่ามกลางน้ำเลือดที่ พลิกตลบ กลืนควาเลือดภายในถ้าเข้มข้นกว่าเดิมไม่ต่ำกว่าสิบเท่า ทุกอณูอากาศคล้ายถูกเคลือบคลุมด้วยหมอกโลหิตบางๆ หนึ่งชั้น

บุคคลที่ยามปกติทรงอำนาจน่าเกรงขามอย่างอินกู่กับหยางเหริน ยามนี้กลับร่วงกองอยู่ข้างผนังถ้ำที่ยุบทลาย ปากพนฟองน้ำลายปนเลือด สภาพแสนอเนจอนาถดูสูญสิ้นเจียนสิ้นลม กระนั้นบนใบหน้าของพวกเขา กลับมีเพียงความหวาดหวั่นครั่นคร้าม ไม่กล้ามีอารมณ์เจ็บแค้นแม้เพียง นิด

พวกเขาู้ดีว่าผู้ที่อยู่ใต้สระโลหิตนั้นหาใช่มนุษย์ ทว่าคือมารไสยภพ โโลหิต...ผู้เป็นมารบรรพชนของพวกเขาตระกูลไสยเวท และเป็นมารฟ้า ที่เคยยิ่งใหญ่เกรียงไกรหาใดเปรียบ

ในสายตาของมารไสยภพโลหิตนั้น อินกู่กับหยางเหรินยังพอจะมีประโยชน์อยู่บ้าง ดังนั้นหลังจากบันดาลโทสะไปหนึ่งยก เขาจึงไม่ได้สังหารคนทั้งสอง

"จงไสหัวมานี้! กระโดดลงมาในสระโลหิต!" มารไสยภพโลหิต ตวาดเสียงเย็บเย็น

อินกู่กับหยางเหรินสบตากันเพียงแวบเดียว ก็ผีนประคองตัว คืบคลานมาถึงขอบสระแล้วที่มศีระชะลงไปโดยไม่กล้าลังเล...

"ฮ้าก!"

"เอื้อก...ฮ้าก!"

เสียงครวญครางที่ชวนให้ผู้ฟังขนลุกขนพองดังออกมาจากสระโลหิต

ระลอกแล้วระลอกเล่า พอดีษย์ตระกูลไสยเวทที่เฝ้าอยู่นอกถ้ำใต้ดินได้ยิน
เข้าหู ทั้งร่างก็สั่นเทิ้มอย่างไม่อาจข่มกลั้น รวากับมีไอหนาวอันชวนสะพรึง
แผ่ซ่านจากใต้ฝ่าเท้าขึ้นมาไม่หยุดยั้ง

แม้เสียงแผดร้องนั้นแหลมสูงโหยหวนเสียจนไม่คล้ายเสียงที่มนุษย์
จะสามารถเปล่งออกมา ทว่าพวกเขาก็ยังพอจะกล่อมแก้มจำแนกออก
นั่นคือเสียงของอินกุกกับหยางเหรินประมุขคนใหม่ทั้งสองคนของพวกเขา

ผ่านไปสักพัก เสียงโหยหวนก็แผ่วลงตามลำดับ ไม่รู้เป็นเพราะ
ผู้แผดร้องนั้นเสียงแหบลิ้นแรง สุดจะเปล่งเสียงได้อีก หรือเป็นเพราะ
สาเหตุอื่นใด

อีกครู่หนึ่งให้หลัง มีไอชกเลือดซึ่งพอจะเห็นกระดูกสีขาวใต้เนื้อหนัง
ที่เปื้อนยู่ยู่ข้างหนึ่งก็พลันเย็นขึ้นกลางสระ จากนั้นร่างกายที่เหวอะหะ
จนแทบไม่เหลือสภาพมนุษย์ก็ไหลพ้นสระขึ้นมาที่ละนิดพลางกระเสือก
กระสนมาจนถึงขอบสระอย่างยากเย็น ถัดจากนั้นอีกร่างหนึ่งซึ่งเลือดเนื้อ
ແหลกเหลวไม่ต่างกัน ทว่ามีรูปร่างเตี้ยเล็กกว่าหนอยก็ตะเกียกตะกายขึ้น
จากขอบสระ ดูราวกับผีร้ายคู่หนึ่งที่กำลังปีนป่ายขึ้นมาจากขุมนรก

ไม่ช้าเลือดสดๆ บนร่างอันสยดสยองของทั้งสองก็หยุดไหลพราว
บนกระดูกก็มีเนื้อหนังงอกขึ้นใหม่อย่างรวดเร็ว

ผ่านไปราวหนึ่งชั่วยาม ในที่สุดทั้งสองก็กลับคืนสู่สภาพมนุษย์
พาร่างอันเปลือยเปล่าของตนคลานลุกขึ้นจากพื้น

ผิวพรรณของพวกเขาขาวสะอาดนิ่มเนียนดูจทารกแรกเกิด
เส้นผมยาวสีแดงเลือดทั้งศีรษะทั้งตัวจรดข้อเท้า...นี่ก็คือเครื่องบ่งชี้อัน
เด่นชัดของผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธา!

สองคนนี้เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ก็คืออินกู่กับหยางเหรินสองสามี ภรรยานั่นเอง บัดนี้เมื่อพวกเขาเดินออกไป จะไม่มีใครจดจำพวกเขาได้ เป็นอันขาด

เพราะดวงหน้าอัปลักษณ์ซึ่งเคยดำเกียมจนเครื่องหน้าเลอะเลือน ได้แปรเปลี่ยนเป็นผุดผ่องดุจหยกขาว โครงหน้าอันคมชัดนั้นถึงกับเป็น บุรุษสตรีโฉมงามประหนึ่งสลักเสلامาจากหยกคู่หนึ่ง

แท้จริงแล้วนี่ก็คือรูปโฉมเดิมของสามีภรรยาคู่นี้ หากมิใช่ในอดีต พวกเขาฝึกวิชานอกรีตอันน่าพรันพริ้งชนิดหนึ่ง ก็จะไม่เปลี่ยนเป็นน่าเกลียด น่ากลัว สารรูปเหมือนคนก็ไม่ใช่ ฝึกก็ไม่เชิงเช่นก่อนหน้านี้หรอก

เมื่อได้เห็นรูปโฉมของกันและกันถนัดชัดเจน ทั้งสองก็ตกตะลึง ไม่เชื่อสายตาอยู่พักใหญ่ รอคำนการเปลี่ยนแปลงของอีกฝ่ายทำให้เกิด โยงมาถึงตนเอง ต่างคนต่างก็พลันยินดีเป็นบ้าเป็นหลัง

เมื่อครู่ได้รับความทุกข์ทรมานจนรอกอเวจีที่เคียดกรำให้คน คลุ้มคลั่งสติพังทลาย แม่นึกถึงแล้วหัวใจยังคงเย็นเฉียบขีดขยาด ทว่า สามารถขจัดผลกระทบและภัยแฝงที่วิชานอกรีตนั้นฝากไว้ได้หมดสิ้น ทั้งพลังวัตรก็เพิ่มพูนจนถึงขั้นทรงฤทธา ความทรมานทั้งปวงก็ล้วนคุ้มค่า แล้ว!

ทั้งสองไม่มัววระอึกระอ่วนที่ยามนี้เปิดเปลือยเรือนร่าง ต่างก็รีบ คุกเข่าโขกศีรษะขอขอบคุณที่ข้างสระโลหิตด้วยความตื่นเต้นตื่นตันไม่สิ้นสุด

มารโศกภพโลหิตที่อยู่ใต้สระกล่าวเสียงเยียบเย็นขึ้นว่า "อย่าได้ดีใจ เร็วไปนัก นี่คือโอกาสสุดท้ายที่ข้าจะให้พวกเจ้า จงคิดวิธีเสาะหาमारฟ้า ที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากค่ายกลร้อยเซียนนั้นให้พบ แล้วหลอกล่อ

มาที่นี่ จึงจะนับว่าพวกเจ้าได้ทำคุณไถโทษ หากพบเจออุรัง ห้ามนชนฆ่า
กันเองอีกเด็ดขาด อีกอย่าง...จงไปปรับตัวศิษย์มารที่ข้าคัดเลือกไว้มาที่นี่
โดยเร็วที่สุด!"

เสียงของเขาเจือความอ่อนล้าอยู่บ้าง เมื่อครู่เขาฝืนเลื่อนขั้นให้
อินกุกกับหยางเหริน เห็นชัดว่าทำให้เขาสูญเสียพลังไปมาก หากมิใช่
เพราะเขามีงานที่สำคัญยิ่งยวดอีกหลายเรื่อง จำเป็นต้องให้บริวารที่มี
พลังฝีมือเพียงพอไปจัดการแทนให้ลุล่วง เขาจะไม่ยอมสิ้นเปลืองพลัง
ในช่วงเวลานี้แม้สักนิดเป็นอันขาด

อินกุกสอบถามอย่างระมัดระวัง "ไม่ทราบว่าคุณศิษย์มารที่ท่าน
มารบรรพชนคัดเลือกไว้คือ..."

มารไสยภพโลหิตนิ่งเงียบไม่ตอบคำ ขณะที่อินกุกตกประหม่าไม่รู้
ว่าตนถามคำถามผิดไปใช่หรือไม่ สุ่มเสี่ยงดูยุ่งบินก็พลันถ่ายทอดเข้าสู่
ห้วงความคิดของเขากับหยางเหริน

รอนจวนพวกเขาสองสามีภรรยาฟังเนื้อความในคำพูดนั้นชัดเจนแล้ว
สีหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นแสนน่าดูชม

ทางด้านทะเลสาบดาวเดือน ชูเพียนจื่อ นั่งอยู่บนเรือเล็กอย่าง
สบายอารมณ์ ทางหนึ่งพื้นฟูมปรกณที่สูญเสียไปจากการใช้พลังพิเศษ
ของผีเสื้อซ่อนฟ้ากับการเก็บงุ่นน้ำนภาครามเข้าดอกซีวีหมีก็ก่อนหน้านี้
อีกทางหนึ่งนางก็เพ่งจิตเข้ากำไลแขนเจ็ดดาราไปตรวจรับ 'รางวัลแห่ง
ชัยชนะ'

มารฟ้าหนึ่งตนเชียวนะ!

นี่ก็แล้วซูเพียนจื่อก็อยากหัดเอาอย่างพฤติกรรมของมารฟ้า
แห่งหน้าหัวเราะวุ่นขึ้นฟ้าสักหนึ่งยก

ไม่รู้มารฟ้าตนนี้มีความสามารถอะไรบ้าง วันหน้าพบเจตศัตรูที่
กล้าแข็งจะได้ปิดประตูปล่อยมารฟ้าออกไปจัดการ วะสะฮ่าๆ บน
ดินแดนพันเมฆานี้ไม่มีมนุษย์หน้าไหนเป็นคู่ต่อสู้ของนางอีกแล้ว!

กลับถึงเกาะเดือนเพ็ญเมื่อไร นางจะไปหาผู่อวี่น ถ้ามเรื่องบิดา
มารดาให้ชัดเจนแล้วคิดหาวิธีช่วยพวกท่านออกมา ใครกล้ามาขวางทาง
นาง นางจะซัดให้กระเด็น อัดให้บี้แบนทั้งหมดเลยคอยดู!

ซูเพียนจื่อหัวใจของโตตุจุนูปผาเบ่งบาน ทว่าเมื่อเสาะพบมารฟ้า
ที่ถูกผนึกอยู่ในตำแหน่งดาวเทียนเฉวียนของกำไลแขนเจ็ดดารา นาง
กลับพบว่าเขา 'ไม่เหลือสภาพมนุษย์' โดยสิ้นเชิง คงเหลือเพียงเปลวไฟ
สีน้ำเงินดวงหนึ่งที่รีบหวั่นระดับมิดับแหล่ง

เปรียบกับพลังสะท้อนฟ้าสะท้อนดินอันน่าเกรงขามไร้เทียมทาน
ในตอนแรกที่มารฟ้าปรากฏตัว ความต่างในตอนนี่ไม่แคล้วมากเกินจะรับ
นี่นะหรือคือมารฟ้า คราวนี้กำไลแขนเจ็ดดาราคงไม่ปิดผนึกผิดอย่าง
หรือกกระมัง

เรื่องปิดผนึกผิดพลาดก็เคยมีตัวอย่างเกิดขึ้นมาแล้ว ตอนที่นาง
รีบร้อนเลื่อนสู่ชั้นเปลี่ยนกระดุก เดิมทีนางต้องการปิดผนึกซูฟู่ลูที่บุกมา
ไล่ฆ่านาง ผลปรากฏว่าปิดผนึกได้มีเชื้อซอนฟ้ามาแทน นับว่าจับพลัด
จับผลูได้กำโรมหาศาลทีเดียว

ครั้งนี้...คงไม่ใช่การใช้หนี้หรือกกระมัง มารฟ้าปิดผนึกไม่ได้ แต่
ปิดผนึกได้ของอย่างอื่นมาแทนอย่างนั้นหรือ

แต่ก็ไม่มีเหตุผลเลยนี่นา! หากนางปิดผนึกมารฟ้าไม่สำเร็จ มารฟ้าไม่มีทางปล่อยนางจากมาสบายๆ เช่นนี้แน่ นุรุษดำซ้ำร้ายางอายนั้นหมายจะฆ่านางชิงร่างไปชัดๆ

"นี่ เจ้าใช้มารฟ้าแน่หรือ คงไม่ใช่ตัวปลอมสวมรอยมากระมัง ไฉนดูท่าทางอ่อนปวกเปียกเยี่ยงนี้เล่า" ชูเพียนจื่อเรียกหย่งเชิงเปลวไฟสีน้ำเงินดวงนั้น

นางคิดว่าตนเองเพียงฟังเรื่องที่มีมารฟ้าปิดผนึกอยู่ในเส้าหินมาจากพวกอูสิง และสิ่งที่อยู่ในเส้าหินก็อ้างตนว่าเป็นมารฟ้าเช่นกัน ทว่านางไม่เคยเห็นมาก่อนว่ามารฟ้าหน้าตาเป็นเช่นไร ยิ่งไม่รู้ว่่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นเป็นจริงหรือเท็จ

"เจ้าน่ะสิอ่อนปวกเปียก อ่อนปวกเปียกทั้งตระกูล!" เปลวไฟสีน้ำเงินดวงนั้นเด่นระริกรูบหนึ่ง ก่อนจะคำรามอย่างอ่อนระหอยโรยแรง

"ไม่อ่อนปวกเปียกจะมีสภาพเยี่ยงเจ้าหรือ จงอย่ามาเล่นลูกไม้กับข้า ตอนนี้ข้าต่างหากคือผู้ที่เป็่นนาย!" ชูเพียนจื่อแค้นเสียงฮือใส่

"ข้าละคับแค่นใจนัก! ข้าพลาดท่าเสียทีในเงื้อมมือมนุษย์ที่ต่ำต้อยอ่อนแอคนหนึ่งได้อย่างไรกันแน่! ข้าอุตส่าห์รอคอยมาเนิ่นนานปานนี้กว่าจะรอดพ้นจากผนึกสะกดของค่ายกลร้อยเขียน แต่กลับถูกปิดผนึกซ้ำสองเสียได้ ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปยังจะมีความหมายอะไรอีกเล่า" เสียงที่เปล่งออกมาจากเปลวไฟสีน้ำเงินนั้นเปี่ยมล้นด้วยอารมณ์ตัดพ้อ เจ็บแค้น และไม่อาจทำใจรับได้

มารฟ้าในความคิดของชูเพียนจื่อไม่ควรเป็นเยี่ยงนี้เลย ในใจนางซักสังหรณ์ไม่ดีตังใจๆ จึงตวาดใส่เสียงดัง "เจ้าพูดพาล่มไร้สาระพอหรือยัง!

คำถามหนึ่งประโยค เจ้าก็จตอบหนึ่งประโยค ห้ามไปปด!"

แม้มารฟ้าอยากจะทำต่อด้านซัดซิ่น แต่ก็อย่างที่ซูเพียนจื่อบอก ตอนนี่ เขาถูกผนึกอยู่ในกำไลแขนเจ็ดดาราแล้ว นางก็คือเจ้านายของเขา เขาได้แต่ เชื้อฟังนางอย่างซื่อตรงเท่านั้น พลังควบคุมอันแข็งแกร่งของกำไลแขน เจ็ดดาราได้ผลชะงัดกว่าสัตว์สาบานมารเซียนอะไรนั่นมากนัก

"เจ้าคือมารฟ้าจริงๆ หรือ"

"ก็จริงนะสิ" หากเขาไม่ใช่มารฟ้า ถูกสะกดอยู่ในค่ายกลร้อยเซียน มาเนิ่นนานปานนั้นก็ไม่มีอะไรเหลือตั้งแต่แรกแล้ว

"จัดอยู่ประเภทใด มีความสามารถอะไรบ้าง"

"ข้าคือมารฝัน สามารถควบคุมห้วงฝันและความทรงจำของผู้อื่น ตลอดจนสร้างภาพลวงตาเสมือนจริง!" เสียงของมารฝันเผยความกระหึ่ม ล้ำพองตน

มารฝัน? ซูเพียนจื่อฟังแล้วรู้สึกตะแมงๆ ซอบกล

"ต่อสู้เป็นหรือไม่ เปรียบกับเซียนหรือมารฟ้าอื่นๆ แล้ว พลังฝีมือของ เจ้านั้นว่าแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยกว่า"

"เรื่องตีรันฟันแทงพรรคนี่ พวกเรามารฝันไม่เคยลดตัวกระทำมาก่อน วิชาถนัดของข้าก็คือการโจมตีจิตวิญญาณ เป็นการโจมตีขั้นสูงที่จะรุกรานาคู่ต่อสู้ในคราวเดียว"

น้ำเสียงนี้ฟังคล้ายกับตอนแรกที่นางถามผู้ວິນว่าเป็นสัตว์อสูร ชั้นใด ผลคือผู้ວິນพละมตอบไว้ส่าระว่า 'ความภักดีและสติปัญญาของ อาชาเทพหาได้เกี่ยวข้องกับระดับชั้นไม่' สังหรณ์นี้เมตีในใจซูเพียนจื่อ จึงทวิตความรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก

"อะไรคือโจมตีจิตวิญญาณเล่า" นางกอดความหวังสุดท้ายอัน
ริบหรี่พลาถาม

"หึๆ ก็คืออาคมอันแก่กล้าที่จะทำให้อีกฝ่ายเกิดภาพหลอนใน
หัวพริบตา ก่อกวนทั้งการมองเห็นและการได้ยินของอีกฝ่าย ส่งผลให้พวกเขา
สูญเสียความสามารถในการวินิจฉัย หรือถึงขั้นสูญเสียความสามารถ
ในการควบคุมตนเอง!" เสียงของมารฝันพลันอีกเหม เจือด้วยอีกสิ่งหนึ่ง
ที่เรียกว่า 'ความภาคภูมิใจ'

ค่อยยังชั่วหนอย ค่อยยังชั่ว! ความสามารถชนิดนี้ฟังแล้วยิ่งใหญ่
ไม่เบา การทำให้ฝ่ายตรงข้ามพลันตกอยู่ท่ามกลางภาพลวงตาหลายชั้น
จนถึงขั้นไม่อาจควบคุมตนเองในระหว่างต่อสู้ซึ่งเป็นชีวิตตาย แม้จะยังห่างไกล
กับฝีมืออันอหังการในความคิดของนาง ชนิดยกดัดชนิดเดียวก็ปลิดชีพ
พันกองทัพบได้ในเสี้ยวอึดใจ แต่นี่ก็นับว่าไม่เลวทีเดียวเชีย

"อีกเดี๋ยวข้าจะหาสัตว์อสูรมาตัวหนึ่ง เจ้าจงสาธิตให้ข้าดูสักหน่อย"
ซูเพียนจื่อรู้สึกวามารฝันนี้ทำทางไม่ค่อยน่าเชื่อถือ จึงตัดสินใจให้เขา
ปฏิบัติจริงดูก่อนค่อยว่ากัน

"เออ...ที่ข้าบอกนะ คือเมื่อก่อนนี้..." มารฝันพูดกระอักกระอัก

"เมื่อก่อนนี้?! หมายความว่าอย่างไร" ซูเพียนจื่อรู้สึกวามังหรณ์ไม่ตี
ของตนกำลังจะกลายเป็นจริงเข้าเสียแล้ว

"ก็คือเมื่อก่อนนี้ทำได้ แต่ว่าตอนนี้...ไม่ไหวแล้วนะสิ" มารฝัน
ตอบเสียงสลด

ซูเพียนจื่อรู้สึกอย่างลึกซึ้งเป็นครั้งแรกว่าตนเองหลงกลถูกหลอก
เข้าให้แล้ว!

หลังจากนางฟังมารฝันชี้แจงแบบเล่นลิ้นเลียงประเด็นอยู่พักหนึ่ง ประกอบกับขอคำชี้แนะเสริมจากสัตว์เทพผู้ทรงภูมิอย่างผีเสื้อขนฟ้า ในที่สุดนางก็เข้าใจความจริงอันโหดร้ายนี้กระจ่างแจ้ง

ในสมัยที่มารฝันรุ่งเรื่องถึงขีดสุดนั้น เขาสามารถทำการโจมตี จิตวิญญาณ สร้างภาพลวงตา ควบคุมห้วงฝันทั้งหลายแหล่ตามที่เขาสถาบายได้จริงๆ ทว่ามารฝันที่ซูเฟียนจื่อปิดผนึกมานักกลับเป็น 'ของเสื่อมสภาพ' เสียนี้

ก่อนอื่นร่างมารของเขาถูกทำลายไปแล้ว คงเหลือแต่เปลวไฟแห่งวิญญาณ ยังดีที่เขาคือมารฝัน แม้มีร่างมารที่เปราะบางที่สุดในหมู่มารฟ้าทั้งปวง ทว่ามีจิตวิญญาณโดยกำเนิดที่กล้าแข็งกว่ามารฟ้าทั่วไป ชนิดไม่อาจประเมินได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงสามารถอยู่รอดภายใต้พลังสยบอันรุนแรงของค่ายกลร้อยเซียนมาตราฉบับปัจจุบัน

กระนั้นการมีชีวิตอยู่โดยที่วิญญาณไม่แตกดับก็ใช้ว่าเป็นเรื่องที่ผ่อนคลาย นับจากศึกใหญ่ระหว่างเซียนกับมารในสมัยบรรพกาลมาจนถึงทุกวันนี้ไม่รู้ล่วงผ่านไปกี่ปีต่อกี่ปีแล้ว เปลวไฟแห่งวิญญาณของมารฝันถูกค่ายกลร้อยเซียนบั่นทอนเรื่อยมา จึงเหลือพลังอยู่ไม่ถึงสองส่วนแล้ว ความสามารถต่างๆ ในการโจมตีจิตวิญญาณนั้นแม้ยังใช้การได้อยู่ แต่ทุกครั้งที่ใช้ก็จะทำให้เขาต้องบาดเจ็บสาหัส

เหตุที่เขาดูอ่อนแรงกว่าเมื่อแรกเห็นถึงเพียงนั้น ก็เพราะหลังจากเขาทำลายผนึกออกมาแล้ว ทุ่มสุดกำลังหมายจะโจมตีจิตวิญญาณของนาง แต่ผลสุดท้ายกลับเป็นฝ่ายถูกกำไลแขนเจ็ดดาราปิดผนึกเสียเอง การโจมตีจิตวิญญาณได้สำแดงออกไปแล้ว นอกจากไม่ได้รับผลดีใดๆ

หน้าซ้ำเขายังต้องสูญพลังมหาศาล

ซูเพียนจื่อเข้าใจชัดแจ้งแล้วว่ามารฟ้าที่นางสู้อุตสาหะปิดผนึกมาอย่างยากเย็นแสนเข็ญนี้ถึงกับเป็นจำพวกที่อ่อนปวกเปียกที่สุด เหลือแค่วิญญาณไม่พอ ซ้ำร้ายวิญญาณยังบอบซ้ำหนัก คิดแล้วนางก็อดไม่ได้ที่จะผิตหวังอย่างรุนแรง

"ต้องอีกนานเท่าไรเจ้าถึงจะฟื้นตัวเล่า" ซูเพียนจื่อพยายามปลุกปลอบกำลังใจก่อนถาม ระหว่างที่มารฝันอธิบาย นางรู้มาว่าเจ้านี้สามารถพักฟื้นให้หายดีได้ เพียงแต่ต้องเสียเวลาสักหน่อย

ในเมื่อเรื่องปิดผนึกมารฟ้าเสื่อมสภาพนี้ได้กลายเป็นความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอีก นางก็ได้แต่ยอมรับแล้วคิดหาวิธีกอบกู้

หลังจากถูกปิดผนึกซ้ำสองทั้งๆ ที่เพิ่งจะหลุดพ้นพันธนาการของค่ายกลร้อยเข็ญนามหาตฤๆ มารฝันผู้สะเทือนใจอย่างหนักก็เริ่มสงบสติอารมณ์ได้บ้างแล้ว เขาสัมผัสสภาพแวดล้อมที่ตนอยู่อย่างถี่ถ้วนก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมว่า "ของวิเศษชิ้นนี้ไม่คล้ายสิ่งที่มีมนุษย์ระดับเจ้าจะมีในครอบครองได้ ดูเหมือนมันจะเป็น... วัตถุเข็ญอีกทั้งเป็นวัตถุเข็ญที่ร้ายกาจยิ่ง! มันมีที่มาอย่างไรกันแน่"

"นี่คือไร่นาม ของวิเศษของเข็ญไร่จริง" ซูเพียนจื่อแค้นเสียงตอบอย่างหัวเสีย

กำไลแขนเจ็ดดาราเย็บมามากจริงๆ หากมิใช่มีมันอยู่ นางฝึกวิชาเองไม่มีทางจะรุดหน้าได้เร็วเพียงนี้ ยิ่งไม่มีทางจะได้ครอบครองสิ่งล้ำค่าอย่างผีเสื้อซ่อนฟ้ากับน้ำพุชีพ

"เข็ญไร่จริง?!" มารฝันตะลึงงันไปทันใด หลังจากได้สติเขาก็ปลัน

หัวเราะเลอหลาดังนี้ๆ "พ่ายแพ้แก่ของวิเศษของเซียนไร่จริง ข้าก็ไม่นับว่าขายนั่นนัก ที่แท้คือของวิเศษของเซียนไร่จริงนี่เอง ประเสริฐ ประเสริฐยิ่ง มิน่าเล่าอานุภาพจึงกล้าแข็งเพียงนี้!"

เขาขึ้นชื่อว่าเป็นผู้อ่อนแอในหมู่มารฟ้า ผิดกับเซียนไร่จริงซึ่งเป็นผู้แข็งแกร่งสามอันดับแรกในหมู่เซียน

แม้ทั้งสองจะสังกัดอยู่คนละฝักฝ่าย สถานะยิ่งต่างกันราวปุยมะกับโคลนตม ทว่าก็มีจุดร่วมอันเด่นชัดอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือต่างก็ขำนาฏการต่อสู้ด้วยมายาลวงตา บ้างจริงบ้างเท็จ ทำให้ศัตรูสุดจะป้องกันได้

กล่าวว่าเซียนไร่จริงคือขวัญใจที่มารฝันเลื่อมใสก็ไม่เกินเลย แต่อย่างไร ดั่งนั้นพอมารฝันได้ยืนยันว่าตนเองถูกปิดผนึกด้วยของวิเศษของเซียนไร่จริง สภาพจิตใจจึงพลันสงบลงมาก

ตรงข้ามกับซู่เพียนเจ้อที่ยังไม่อาจทำได้ อันที่จริงตอนแรกนางเคยคิดจะปิดผนึกอ่องมังกรผู้เฒ่า เพียงแต่เมื่อคิดว่าสิ่งที่ถูกปิดผนึกอยู่ในกำไลแขนเจ็ดดาราาก่อนหน้านี้ล้วนจัดอยู่ในระดับเซียน สุดยอดสัตว์สุรชั้นเจ็ดอย่างอ่องมังกรผู้เฒ่ายังคงห่างจากชั้นอสูรเซียนอยู่ระดับหนึ่ง นางจึงไม่ค่อยถูกตาต้องใจนัก สุดท้ายถึงได้ล้มเลิกความคิดนี้ไป

ขอเพียงวันหน้านางเลื่อนถึงชั้นทรงฤทธา สัตว์อสูรบริวารของนางฝูงนั้นมีตัวใดบ้างไม่ใช่ชั้นเจ็ด สัตว์อสูรชั้นเจ็ดมีอะไรน่าเสียดายกันเล่า

อีกอย่างซู่เพียนเจ้อก็หมายปองมารฟ้าในค่ายกลร้อยเซียนมาโดยตลอด ต่อให้ต้องเปลืองแรงทำเรื่องยุ่งยากตั้งมากมายเพียงนี้ นางก็ขอเก็บตำแหน่งดาวเทียนเจี๋ยนของกำไลแขนเจ็ดดาราไว้ให้เขา ทว่าผลสุดท้ายสิ่งที่ได้มากกลับเป็นของเสื่อมสภาพที่หาประโยชน์ไม่ได้เลย

รู้แต่แรกมิสู้ปิดผนึกอ่องมั่งกรผู้เฒ่าเสียยังดีกว่า!

อย่างน้อยอ่องมั่งกรผู้เฒ่าก็กำราบผู้แข็งแรงแถวหน้าส่วนใหญ่
บนดินแดนพันเมฆมาได้อย่างเหลือเฟือ อีกทั้งนับจากนี้ไปสัตว์อสูรทุกตัว
ทั่วทิวเขาของไซวาก็จะฟังบัญชาของนางด้วย

ขาดทุนย่อยยับแล้วจริงๆ!

หลังจากมารฝันรู้ว่าสิ่งที่ปิดผนึกเขาคือของวิเศษของเซียนไร้จริง
ก็ถูกคิดได้ว่าซูเฟียนจึงได้รับการยอมรับจากของวิเศษชิ้นนี้ ทั้งมีกายทิพย์
ไม่วัณณะ อนาคตของนางย่อมสดใสไร้ขีดจำกัด การเลื่อนขั้นเป็นเซียน
คือเรื่องของเวลาเท่านั้น เขาก็ไม่นับว่าต้องกลักรู้สึกเท่าไร ดังนั้นเขา
จึงรีบปลุกปลอบความฮึกเหิม ก่อนจะสาธยายน้ำไหลไฟดับขึ้น

"หากข้ามองไม่ผิดละก็ ของวิเศษชิ้นนี้ยังไม่สมบูรณ์ ทว่าขอเพียง
พลังวัตรของเจ้าเลื่อนขั้น พวกเราที่ถูกปิดผนึกอยู่ในนี้ก็จะมีพลังฝีมือ
รุดหน้าตามไปด้วย เจ้าหาวิธีส่งข้าไปพักฟื้นในสถานที่เดิมที่อุดมด้วย
ปราณวิเศษนั้นสิ เสริมด้วยเครื่องบำรุงล้ำค่าอีกสักหน่อย ข้าก็น่าจะ
ฟื้นตัวได้รวดเร็วยิ่ง แน่นนอนว่า... หากเจ้าสามารถหามนุษย์ที่มีพรสวรรค์
ชั้นกายทิพย์มาให้ข้าซึ่งร่างได้ ข้ามีร่างใหม่แล้วก็ย่อมจะฟื้นตัวรวดเร็วยิ่งขึ้น"

พรสวรรค์ชั้นกายทิพย์... ซึ่งร่าง?

มนุษย์เจ้าของพรสวรรค์ชั้นกายทิพย์ที่ซูเฟียนใจอู้จ๊กก็มีเพียงเจิ้งเฮ้ออี้
กับจินเผย นางจะไม่ลงมือกับพวกเขาเพื่อมารฝันเป็นอันขาด

"เรื่องซึ่งร่างเจ้าเลิกคิดไปได้เลย ผู้มีพรสวรรค์ชั้นกายทิพย์สองคนที่
ข้าอู้จ๊กในตอนนี้เป็นศิษย์พี่ของข้าเอง ข้าจะไม่วันทำร้ายพวกเขา
เจ้าตรองดูดีๆ ยังมีวิธีอื่นใดทดแทนได้บ้าง ส่วนสถานที่ที่อุดมด้วย

ปรภาณวิเศษที่เจ้าเคยอยู่ก่อนหน้านี้ก็คือพื้นที่ลับของดอกชวีหมีสายพันธุ์เซียน ซึ่งถูกผนึกอยู่ในกำไลแขนเจ็ดดารานี้เช่นกัน เจ้าสามารถไปฝึกพลังวัตร ที่นั่นได้ทุกเวลา ว่าแต่... 'พื้นที่ตัวได้รวดเร็วยิ่ง' ที่เจ้าว่านะเร็วสักเพียงใด" ซูเพียนจื่อจุดประกายแห่งความหวังขึ้นมานิดๆ

"น่าจะสักสามถึงห้าร้อยปีกระมัง" มารผืนตบอย่างระรื่นขึ้นบาน

"สามถึงห้าร้อยปี?! นี่นะหรือเรียกว่ารวดเร็วยิ่ง!"

ซูเพียนจื่อหวิดจะกระอักเลือดออกมา ด้วยพลังวัตรชั้นเปลี่ยน เส้นลมปราณของนางในตอนนี้อย่างไร ยังไม่อาจหลุดพ้นขีดจำกัดของอายุขัย มนุษย์ได้อย่างแท้จริง อย่างมากนางก็อยู่ได้แค่ร้อยปี สามถึงห้าร้อยปีนั่น เพียงพอให้นางไปเกิดใหม่หลายรอบแล้ว!

มารผืนกลัดกลุ้มขึ้นมาทันใด เขาลืมนึกไปว่านางเป็นมนุษย์อายุขัย ไม่มีทางเปรียบกับเซียนและมารอย่างเขาได้ สามถึงห้าร้อยปีสำหรับเขานั้น แสนสั้น ทว่าสำหรับนางกลับหมายถึงหลายชาติภพ

คิดดูเขาถูกปิดผนึกในค่ายกลร้อยเซียนมากี่หมื่นปีก็สุดจะรู้ใช้เวลา เพียงไม่กี่ร้อยปีก็พื้นที่ตัวแล้ว หรือนี้ยังไม่เรียกว่ารวดเร็วยิ่ง?

แต่เห็นทีว่าเหตุผลข้อนี้ 'นายใหม่' ของเขาไม่มีทางยอมรับได้ หากในร้อยปีนี้เขาไม่มีคุณค่าให้นางใช้สอยสักนิด ยังจะคาดหวังให้นาง หาเครื่องบำรุงล้ำค่ามาช่วยเขาฟื้นฟูวิญญาณได้อย่างไรกันแล้ว

ดังนั้นไม่ช้าเขาจึงคิดวิธีพบกันครึ่งทางได้วิธีหนึ่ง เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเองยังมีประโยชน์อยู่บ้าง

"หากยืมใช้ลมปราณของเจ้า ประกอบกับบยามปกติดูตลับปรภาณวิเศษ ในดอกชวีหมี ข้าก็น่าจะใช้วิชาในอดีตได้อยู่ ถึงแม้ไม่อาจใช้บ่อยนัก แต่

จัดการมนุษย์ยอมเพียงพอแล้ว ต่อให้เป็นผู้ฝึกวิชาชั้นทรงฤทธิ์ที่พวกเจ้า
เรียกว่าเป็นยอดฝีมือ ก็น่าจะใช้การได้พอสมควร" มารฝันเอ่ยกลั้วหัวเราะ
แห้งๆ

ซูเพียนจื่อคิดแล้วก็ได้แต่ต้องยอมรับ

ทั้งสองสื่อสารกันในกำไลแขนเจ็ดดาวอยู่เป็นนาน เนื่องจากมารฝัน
ไม่มีร่างมาร หากออกไปเบื้องนอกจะบั่นทอนเปลวไฟแห่งวิญญาณของเขา
ดังนั้นในระยะสั้นนี้เขาจึงทำได้เพียงออกแรงช่วยนางเป็นครั้งคราว
ด้วยรูปแบบที่คล้ายคลึงกับพลังล่องหนของผีเสื้อซ่อนฟ้า

กล่าวคือหากซูเพียนจื่อจะให้เขาใช้พลังโจมตีจิตวิญญาณ เช่นนั้น
นางก็ต้องสูญเสียลมปราณที่เท่ากันเป็นค่าตอบแทน จัดการคู่ต่อสู้
ชั้นเดียวกันยังพอทำเนา แต่หากต้องรับมือคู่ต่อสู้ที่ชั้นสูงกว่า ก็อาจเกิด
ผลข้างเคียงเช่นเดียวกับยามที่นางใช้พลังล่องหนนานเกินไป... นั่นคือนาง
อาจเป็นลมล้มพับในทันที

แต่นางยังไม่เคยทดสอบว่าการโจมตีจิตวิญญาณที่มารฝันบอกนั้น
ร้ายกาจเพียงใด ทว่าชั่วใดอย่างไรเขาก็คือมารฟ้าตนหนึ่งเสียวนะ คงไม่ถึงขั้น
กระจอกงอแงอ่อนนักระมัด

ตามที่เขابอก ต่อให้เป็นผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธิ์เขาก็รับมือไหว
เพียงแต่ระยะเวลากับความรุนแรงในการโจมตีจะคะเนได้ยากหน่อย
ก็เท่านั้น

เมื่อซูเพียนจื่อถอนจิตออกจากกำไลแขนเจ็ดดาว เกาะหลังป่อ
ก็อยู่ตรงหน้าในระยะสายตานางแล้ว

งูน้ำนภาครามเป็นสัตว์อสูรชั้นสี่ หากบุ่มพามเข้าใกล้เกาะอันเป็น

แหล่งที่อยู่ของมนุษย์ย่อมสร้างความแตกตื่นได้ง่าย ดังนั้นนางจึงได้แต่เก็บมันเข้าดอกชวีหมีไปก่อน แล้วเปลี่ยนเป็นขับเคลื่อนเรือเล็กเข้าใกล้เกาะหลังปอดด้วยตนเอง

งูน้ำนภาครามเป็นสัตว์อสูรครึ่งบกครึ่งน้ำ สามารถอยู่บนบกได้นานทีเดียว ประกอบกับพลังวัตรของมันไม่อ่อนด้อย หากอยู่ในสถานที่ซึ่งอุดมด้วยปรมาณวิเศษอย่างดอกชวีหมี ต่อให้มันพ้นจากน้ำหลายปีก็ไม่มีปัญหาที่จริงชู่เพียนจึงปล่อยให้มันไปยึดเส้นยึดสายแถวนี้ก็ได้ ทว่านางหมายจะฉวยโอกาสนี้ ให้สัตว์อสูรตัวอื่นๆ สืบประวัติและความสามารถของงูน้ำนี้สักหน่อย ถึงได้เก็บมันเข้าไปในดอกชวีหมี

หากงูน้ำนภาครามตัวนี้หัวไวและมีประโยชน์มากพอ นางก็จะพิจารณาให้มันได้เป็นหนึ่งในสมาชิกกองทัพสัตว์อสูรของนาง

เกาะหลังปอดเป็นเกาะเล็กแห่งหนึ่งในทะเลสาบดาวเดือนที่มีมนุษย์มารวมกลุ่มตั้งถิ่นฐาน บนเกาะนี้มียอดฝีมือชั้นพันโลกิยะผู้หนึ่งพำนักอยู่ด้วย ดังนั้นสัตว์อสูรทั่วไปจึงไม่กล้ามาก่อเรื่อง

เกาะนี้มีขนาดพื้นที่ใหญ่พอสมควร เดิมที่ผู้อยู่อาศัยมีเพียงคนในครอบครัว ศิษย์ และบ่าวรับใช้ของยอดฝีมือผู้นี้ เนื่องจากที่ดินบนเกาะอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก ทั้งตั้งอยู่บนเส้นทางเดินเรือระหว่างเกาะเดือนเพ็ญกับฝั่งทิศเหนือของทะเลสาบดาวเดือน มีเรือสัญจรไปมาคึกคัก ด้วยเหตุนี้ชาวบ้านไม่น้อยจึงอพยพมาทำมาหากินที่นี่ นานวันเข้าจึงมีผู้อยู่อาศัยรวมกันหลายหมื่นคน

พอชู่เพียนจื่อขึ้นไปบนเกาะก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าบรรยากาศตึงเครียดอยู่บ้าง ชาวเกาะหลังปอดต่างกำลังถกกันเรื่องความเคลื่อนไหว

อันน่าพรันพริ้งที่เกิดขึ้นไกลๆ เมื่อครู่นี้ พวกเขาสงสัยกันว่าเป็นสัตว์หรือสุรที่
ร้ายกาจบางชนิดออกอาละวาดแย่งชิงอาณาเขตกันอีกแล้ว

แม้จุดเกิดเหตุน่าจะอยู่ห่างจากเกาะหลังปอเป็นระยะทางมิใช่น้อย
แต่ใครจะรู้ว่าผลกระทบจะมาถึงทางนี้ด้วยหรือไม่

ชูเพียนจื้อหาโรงเตี๊ยมแล้วค้างแรมบนเกาะหนึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้น
ค่อยติดต่อกบย่ำคลิ่นให้มาพานางกลับเกาะเดือนเพ็ญ

ทันทีที่พบนาง กบย่ำคลิ่นก็ถามเรื่องเมื่อวานดังคาด นางจึงอ้างว่า
ตนเองขึ้นเกาะไปไม่นานเท่าไรก็รู้สึกเหมือนมีสัตว์หรือสุรที่ร้ายกาจบางชนิด
กำลังประชิดเข้ามา นางไม่กล้ารั้งอยู่ต่อ จึงนั่งเรือของตนเองจากมาก่อน
เพิ่งจะถึงเกาะหลังปอ นางก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวอันน่าสะพรึง
จากทางนั้นแล้ว ยังดีที่นางหนีได้ไว

กบย่ำคลิ่นไม่สงสัยเป็นอื่น พอได้ยินว่านางไม่ยอมให้เงินเผยกังวล
มากความ ขอให้มันช่วยนางเก็บการเดินทางครั้งนี้เป็นความลับ มันก็
ตอบรับด้วยความยินดี

ค่าเหนื่อยที่ชูเพียนจื้อมอบให้มันก่อนโตยี่ง ไม่มีความจำเป็นเลย
ที่มันจะต้องปากมากเอาความยุ่งยากไปให้ผู้อื่น นางกับเงินเผยล้วนเป็น
ลูกคำรายใหญ่ที่ทั้งใจกว้างทั้งรักษาสัจจะ มันยังอยากจะร่วมมือกับ
พวกเขาไปอีกนานๆ

ระหว่างทางไร่ซึ่งคำสนทนาไม่ซ้ำมันก็ส่งนางกลับถึงเกาะเดือนเพ็ญ
ชูเพียนจื้อขึ้นฝั่งด้านที่อยู่ใกล้เรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ หลังจากโบกมือ
อำลากบย่ำคลิ่น นางก็เห็นแต่ไกลว่าผู้อาวุโสวันเดินทอดน่องอยู่แถวหน้าประตู
เรือนพัก

ทันทีที่เห็นนาง ฝูอวินก็รีบวิ่งตรงมาวนอ้อมตัวนางรอบหนึ่งก่อน
เอ่ยถามขึ้นว่า "ท่านไม่เป็นไรกระมัง เมื่อวานข้าอยู่ตรงนี้ยังได้ยินเสียง
ฟ้าคำรามครืนครื้นจากทางนั้นเลย ผืนฟ้าดำทะมึนราวกับจะถล่มลงมา
อยู่แล้ว"

"ไม่เป็นไรๆ เจ้านั้นก็ถูกข้าเก็บมาเรียบร้อย เพียงแต่ห่างไกลจากที่
คิดภาพไว้พอสมควร ไม่ร้ายกาจเลยสักนิด" ชูเพียนจื่อออกคอคฝูอวินพลาง
บ่นอย่างกลัดกลุ้ม

"ท่านไม่เป็นไรก็ดีแล้ว" ฝูอวินพรัลมหายใจอย่างโล่งอก เดิมทีมันก็
ไม่ได้คาดหวังให้ชูเพียนจื่อประสบผลสำเร็จชนิดก้าวเดียวถึงฟ้า เพราะ
สำหรับมันแล้ว ความปลอดภัยของนางต่างหากที่สำคัญเหนือกว่าสิ่งใด
ทั้งหมด

"อีกเดี๋ยวพวกเราไปหาเว่ยหล่างกัน ให้เขาทำของอร่อยเลี้ยงสักมื้อ
ข้าจะแปรความเจ็บใจเป็นปริมาณอาหาร คราวก่อนเขาบอกว่าจะบ่มสุรา
ร้อยบุปผา ตอนนี้น่าจะได้ที่แล้ว" ชูเพียนจื่อกล่าว

ระหว่างสนทนา หลิวเวินกับเงินหลังเล็กเรียนเดินมาทางเรือนพัก
พอดี พอเห็นชูเพียนจื่อ พวกเขาก็เอ่ยทักด้วยความประหลาดใจ

"เซียนหวง เจ้าบอกว่าจะกักตนไม่ใช้หรือ เหตุใดเพิ่งจะวันเดียว
ก็ออกมาแล้วเล่า"

"ข้าไม่มีสมาธิ แล้วกันไปเถอะ" ชูเพียนจื่อถอนใจกล่าว

หลิวเวินเอ่ยอย่างขบขัน "เจ้าไม่มีสมาธิ พลังวัตรยังรูดหน้ารวดเร็ว
เพียงนี้ หากมีสมาธิละก็ เช่นนั้นจะร้ายกาจสักเพียงใด พอดีเลยจ้าววัง
กลับมาเมื่อเช้านี้เอง ท่านเพิ่งเรียกหาเจ้าด้วย เจ้ารีบไปเถอะ ศิษย์พี่เจิ้ง

ก็กลับมาแล้วเช่นกัน"

จึงเข้าอีกกลับมาแล้วเกี่ยวอะไรกับข้าด้วยเล่า...

แผนฉีกมารฟ้าที่ชูเทียนจื่ออุตสาห์เตรียมการอยู่หลายเดือน ปิดฉากลงอย่างไม่เข้าท่า แม้ไม่อาจกล่าวว่าร่ำเผลว แต่ก็ไม่อาจนับว่า สำเร็จ ตอนนี้อารมณ์นางจึงกำลังหดหู่ เห็นใครก็ขัดแย้งตาไปหมด

ทว่าอาจารย์กลับเกาะเดือนเพ็ญมาเป็นพิเศษ คงมีงานบางอย่าง จะมอบหมายเป็นแน่ นางในฐานะศิษย์ย่อมมิอาจหลบหน้าไม่ไปพบ

สาวน้อยลอบใช้วิชาลับสะกดพลังวัตรของตนจนเหลือสีแรงมังกร เหมือนเพิ่งย่างเท้าสู่ขั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงกลาง เมื่อแน่ใจว่าไม่มี พิรุณอะไรแล้ว นางค่อยเดินก้าวยาวมุ่งไปยังที่พักของจ้าววัง

อาจเพราะคู่ปรับมักพบกันบนทางแคบ นางเพิ่งจะไปถึงหน้าประตู ลานที่พักของผู้เป็นอาจารย์ ก็ปะทะกับเตียวเสวี่ยเยี่ยนที่เดินสวนมา

เตียวเสวี่ยเยี่ยนมองนางพลางหัวเราะเยาะเย้ย "วันนี้ข้าจะเปิดโปง โคมหน้าที่แท้จริงของเจ้ากับจ้าววัง!"

"ข้ามีโคมหน้าจริงโคมหน้าปลอมอะไรกันหรือ" ชูเทียนจื่ออุต ความงุนงงไว้เกลื่อนใบหน้า

"เชิญเจ้าเสแสร้งไปเถอะ! ฮี พี่ชายก็อยู่ข้างในด้วย เจ้าคิดว่าหาก เขารู้เรื่องที่ว่าเจ้าเป็นสตรีมารยาอำมหิต เขายังจะชมชอบเจ้าอยู่อีกหรือไม่" เตียวเสวี่ยเยี่ยนเอ่ยเสียงเยียบเย็น

"ปากอยู่กับตัวเจ้า เจ้าอยากจะทำอะไรข้าไม่อาจยุ่งเกี่ยว ทองแท้ ย่อมไม่กลัวไฟ ทว่าเจ้าเอาแต่มองทุกคนเป็นศัตรูอยู่เช่นนี้ มีผลดีอะไร อย่างนั้นหรือ" ชูเทียนจื่ออุตอดอย่างจวนใจ

ตรงนี่คือถิ่นของจ้าววังอาจารย์นาง ทุกการกระทำทุกคำพูดของนางขอเพียงเขาอยากรู้จักก็สามารถรู้ได้แน่ คนโง่งมมะสติจะสั่งสอนจอมที่มไร้สมองอย่างเตียวเสวี่ยเยียนตรงนี่

"เสวี่ยเยียน เจ้าพูดเช่นนี้กับเซียนหวงได้อย่างไร" จริงดั่งคาด ฉินเผยพุ่งตัวออกมาให้ความเป็นธรรมชาติแก่นางก่อนใคร

เห็นเขาไม่แม้แต่จะถามก็พูดจาเย็นอยู่ฝ่ายซุเพียนจื่อก่อนแล้วเตียวเสวี่ยเยียนจึงโกรธจนดวงตาแดงเรื่อในทันที "พี่ชาย ท่านไม่รู้สักนิดว่านางเป็นคนเช่นไร! นางใจดำอำมหิต หลอกหลอหวัชชาไปฆ่าทิ้งที่ทิวเขาขวงโซ่วไม่พอ อ่องมังกรผู้เฒ่าเล่นงานตระกูลเทวโอสถก็เป็นเพราะนางเสียมสอน"

"พวกเจ้าทั้งหมดเข้ามาค่อยพูดจากันเถอะ" จ้าววังฟังน้ำเสียงของพวกเขาคล้ายจะมีปากเสียงกันที่ข้างนอกแล้ว อีกร้อยคำพูดของเตียวเสวี่ยเยียนหากแพร่ออกไปย่อมยุ่งยากไม่น้อยทีเดียว ดังนั้นเขาจึงรีบส่งเสียงมาห้ามปราม

เตียวเสวี่ยเยียนเหลือบมองซุเพียนจื่อด้วยหางตาอย่างทำทนายก่อนจะเดินก้าวยาวเข้าประตูไป

ฉินเผยมองซุเพียนจื่อด้วยสีหน้ารู้สึกผิดหวังกล่าว "ลำบากเจ้าแล้ว"

ซุเพียนจื่อส่ายหน้าแยมยิ้มบางแล้วเดินตามเข้าไปในโถงใหญ่

จ้าววังในชุดสีน้ำเงินนั่งสูงอยู่ตรงตำแหน่งประธาน โดยมีเจิ้งเฮ่าอี่นั่งอยู่ด้านข้าง เตียวเสวี่ยเยียนเซ็ดหน้ายื่นอยู่กลางโถงพร้อมสีหน้าอันพยศดีอรรัน

พอเห็นซุเพียนจื่อกับฉินเผยเดินเข้ามาพร้อมกัน เตียวเสวี่ยเยียนก็

แค้นเสียดสี ซึ่มมือไปทางซุเพื่อนจื่อพลางพูดกับจินเผยว่า "ท่านฝากฝังข้าไว้กับนาง แต่ตลอดสองเดือนมานี้นางกลับทำให้ข้าหมดสติแล้วซุกเก็บไว้นางไม่ได้เป็นนอຍที่พวกท่านเห็นสักนิด นางพาข้าไปที่ทิวเขาของไซวแล้วหลอกล่อหลัวซาไปไล่ฆ่านาง ผลปรากฏว่าไม่รู้นางใช้วิธีอะไรหลอกล่อใช้สัตว์อสูรบนทิวเขาฆ่าหลัวซากับผู้ติดตามจนหมดสิ้น ก่อนจะหันไปเจรจากับอ๋องมังกงผู้เฒ่า ยุยงให้มันเล่นงานตระกูลเทวโอสถ เปลือกนอกนางทำมารยาว่าสูงส่งดั่งาม แท้จริงใจคอเหยียดอ้อมหิตยั้งนัก!"

ซุเพื่อนจื่อไม่รีบร้อนโต้แย้ง เพียงมองเตียวเสวี่เยียนอย่างจุนใจอยู่บ้าง แล้วถอนหายใจเบาๆ

"เจ้าพูดเหลวไหลอะไร! เซียนหวงอูตสาหีใจดีดูแลเจ้า เจ้ากลับต่อว่านางอย่างไรเหตุผล ไม่รู้จักตีชั่วเกินไปแล้ว" จินเผยปฏิบัติกับสตรีย่างอ่อนโยนเสมอมา ทว่าวันนี้เขากลับทำหน้าที่ด่าด่ามึงทิ้งใส่เตียวเสวี่เยียนเพื่อซุเพื่อนจื่อครั้งแล้วครั้งเล่า

ตั้งแต่เตียวเสวี่เยียนถูกจับกุมก็เป็นจินเผยที่ดูแลนางมาตลอด นางจึงมีความรู้สึกที่ดีเยี่ยมกับญาติผู้พี่คนนี้ นี้ก็ไม่ถึงว่าเขาจะเป็นหัวใจช่วย 'คนนอก' ต่าหนินางเสียได้ ในใจนางจึงโกรธเกรี้ยวยิ่งกว่าเดิม

เจิ้งเฮ้ออู่ฟังคำกล่าวอ้างของเตียวเสวี่เยียนจบก็เพียงแต่คลี่ยิ้มน้อยๆ มองไปทางซุเพื่อนจื่อ

ส่วนจ้าววังแม่ไม่เชื่อถือคำพูดของเตียวเสวี่เยียนแต่อย่างใด กระนั้นก็ยังคงสอบถามซุเพื่อนจื่ออย่างนุ่มนวล "เซียนหวงที่แท้เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ"

64

ด้วยความเบื่อหน่ายชั่วคราวในตอนนั้นจึงได้ทิ้งช่องโหว่อย่างเดียวเสวี่ยเยียนนี้ไว้ ทว่าซูเฟียนจื่อก็คิดมาก่อนแล้วว่า จะอุดช่องโหว่นี้อย่างไร ทั้งจะได้ใช้โอกาสดำเนินเปิดประเด็น ให้นางได้ฟ้องร้องอาจารย์เรื่องตระกูลเทวโอสถพอดี

เฮ้อ...นางเฟิงได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจมาแท้ๆ ก็ต้องแสดงละครหลอกคนต่อทันที ช่างกล้ากลืนฝืนใจเสียนี้กระไร

ซูเฟียนจื่อบ่มอารมณ์จนใจและโดดเดี่ยวออกมาทั่วร่างได้อย่างรวดเร็ว ก่อนจะมองตอบเดียวเสวี่ยเยียน "เพราะเรื่องเลื่อนชั้น ประจวบกับถูกหน่วยยอดพิฆาตบีบคั้นอย่างหนัก ข้าจึงไม่มีเวลาดูแลเจ้า และจำเป็นต้องทำให้เจ้าหมดสติเพื่อซ่อนไว้ในสถานที่ปลอดภัยตลอดสองเดือนนี้เป็นความจริง ข้าต้องขอโทษเจ้าด้วย ข้าให้สัตว์อสูรของข้าหลอกล่อพวกหลวงซาเข้าไปในทิวเขาขวงไซวก็เป็นเรื่องจริงเช่นกัน แต่สำหรับ

เรื่องอื่นๆ...ต่อให้เจ้าไม่พอใจข้า ก็ไม่จำเป็นต้องปั้นแต่งคำเท็จเช่นนี้เลย เจ้ารู้บ้างหรือไม่ วาจาส่งเดชไม่ยั้งคิดของเจ้าอาจทำให้ตระกูลข้า ตระกูล เทวโอสถ และทิวเขาขวงไซ่วเกิดความขัดแย้งมากมายโดยไร้เหตุ"

"หากเจ้าไม่เคยทำ มีหรือต้องกลัวผู้อื่นเอ๋ยถึง!" เตียวเสวี่ยเยียน เยาะหยัน

"ข้าไม่มีสิ่งใดต้องกลัวสักหน่อย..." ชูเพียนจื่อมีสีหน้าคับอกคับใจ สุดทำยาก็ไม่ได้พูดต่อ

เตียวเสวี่ยเยียนเชื่อมั่นว่าอีกฝ่ายมีรอยปากก็สุดจะแก้ตัวแล้ว มีหรือนางจะยอมปล่อยอีกฝ่ายไปง่ายๆ "หากไม่กลัว เจ้าก็พูดมาให้ชัดสิ ที่แท้เรื่องเป็นอย่างไรกันแน่!"

จ้าววังมองออกว่าชูเพียนจื่อคล้ายมี 'ความลำบากใจ' จึงเอ่ยกับนาง ด้วยถ้อยคำอ่อนอ่อนโยนขึ้นว่า "เซียนหวง หากมีเรื่องใดไม่สบายใจ เจ้าก็บอกออกมาได้อย่างเต็มที่ อาเฝย เจ้าพาเสวี่ยเยียนออกไปก่อน"

ฉินเฝยยืนขึ้นหมายจะทำตามคำอาจารย์ ทว่าพอเหลือบไปเห็นเจิ้งเฮ้ออันนั่งอยู่ที่เดิม เขาก็ไม่ยินยอมทำแล้ว

เรื่องของศิษย์น้องเซียนหวง หากเจิ้งเฮ้ออยู่ฟังได้ เขาฉินเฝยก็จะต้องรับรู้ด้วย ดังนั้นเขาจึงโบกมือบอกเตียวเสวี่ยเยียนว่า "น้องสาว เจ้าก็ออกไปก่อนเถอะ"

"เพราะเหตุใดข้าถึงฟังไม่ได้เล่า ข้าออกไปแล้ว วาจาตลบตะแลงของนางไม่มีใครคอยเปิดโปง นางก็สบายลอยตัวนะสิ!" เตียวเสวี่ยเยียน ถลึงตากล่าว

ชูเพียนจื่อเอ่ยอย่างจนใจ "เจ้าจะอยู่ฟังที่นี้ด้วยก็ไม่มีปัญหา แต่เจ้า

ต้องสาบานว่าจะไม่แพร่งพรายเรื่องนี้แก่ผู้ใดอีก ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รอง เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับพวกท่าน จะให้เข้ากับศิษย์น้องเสียเถียนซีแจ่งต่อ อาจารย์เป็นการสวนตัวได้หรือไม่"

"เรื่องของเจ้าก็คือเรื่องของข้า เอ่อ...คือเรื่องของพวกเขาศิษย์พี่น้อง ร่วมอาจารย์ มีอะไรที่ข้าไม่อาจรับฟังเล่า" ฉินฝ่ายไม่รอให้จ้าววังสั่งการ ก็ชิงปฏิเสธอย่างซัดแจ่ง

เจิ้งเฮ้ออึ้งเองก็นั่งนิ่งดูจุนเขาที่ไม่สั่นคลอน เห็นชัดว่าคิดตรงกับ ฉินฝ่าย

จ้าววังเพียงมองไปทางเตียวเสวี่ยเถียนเรียบๆ เตียวเสวี่ยเถียนก็รีบ กัดฟันสาบานว่าจะรักษาความลับ

ซูเพียนจื่อสร้างสถานการณ์ได้ที่แล้ว ในที่สุดก็เล่าอย่าง 'จุนใจ' ตามข้ออ้างเดิมที่ใช้กับอ่องมังกงผู้เฒ่าในวันนั้น รวมทั้งเหตุการณ์ที่ อ่องมังกงผู้เฒ่าดูจากมุกดาราตายแล้วคาดคะเนว่าหิ้วชาสมคบกับ ตระกูลเทวโอสถก็ถูกเล่าออกมาด้วย

ระหว่างนั้นเตียวเสวี่ยเถียนยืนยันกรานว่าตนเองเคยเข้าไปในทิวเขา ขวงโซ่วกับซูเพียนจื่อ และเป็นผู้ค้นพบว่าหิ้วชาสะกดรอยตามมา ทั้งบอกด้วยว่าตอนนั้นซูเพียนจื่อเลื่อนสู่ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณเรียบร้อยแล้ว

ซูเพียนจื่อนั่งฟังนางพูดโดยไม่ได้โต้แย้งใดๆ

"เป็นเจ้าของซัดๆ ที่ปรักปรำว่าหิ้วชาขโมยหยกสุคนธ์ไขกระดูกมังกร ทั้งถือโอกาสใส่ร้ายตระกูลเทวโอสถ ตอนนี้อ้ายยังกล้าเสแสร้งเป็นผู้บริสุทธิ์ อยู่ที่นั่นอีกหรือ!" เตียวเสวี่ยเถียนแค้นเสียงกล่าว

ฉันเผยอดไม่ได้ต้องตบตีะเอ๋ด้วยโทสะ "เช่นนั้นไหนเจ้าลองว่ามา! เขียนหวงหลบหลีกหูตาของสัตว์อสูรตั้งมากมายเข้าสู่ใจกลางของทิวเขา ขวงโซ่วได้อย่างไร แล้วหลังเกิดเหตุ ไฉนแม้แต่อ๋องมังกกรผู้เฒ่าจึงไม่พบเห็นนางเลยสักนิด"

เดียวเสวี่ยเขียนนึกถึงภาพเหตุการณ์ในอุโมงค์เหมืองวันนั้น ตอนที่นางกับหมายเลขสามเข้าไปสังหารซูเพียนจื่อด้วยกัน จู่ๆ อีกฝ่ายก็หายวับไปจากสายตาของพวกเขาตน สุ่มเสียงของเดียวเสวี่ยเขียนพลันสิ้นสะท้าน อยู่บ้างอย่างห้ามไม่อยู่ กระนั้นก็ยังคงเอ๋เสียงดังว่า "นางล่องหนได้!"

วาจาประโยคนี้ฟังดูเหมือนเหลวไหล ทว่าอีกสามคนที่เหลือนอกจากซูเพียนจื่อต่างก็ตะลึงงัน

ซูเพียนจื่อเอื้อมยื่นดูเจ็ดนิ้ว รวากับพูดแก้ต่างก็ยังรู้สึกว่าเป็น "ศิษย์น้องเสวี่ยเขียน เรื่องเหล่านี้หากข้าทำในสภาพล่องหนย่อมแนบเนียน ดูจาภรณ์ฟ้าไร้ตะเข็บ แล้วเจ้าว่าเหตุใดข้ายังต้องจงใจให้เจ้าเห็นอีก ในเมื่อให้เจ้าได้เห็นแล้ว เหตุใดข้าถึงไม่ให้หลัวซาฆ่าเจ้าปิดปากไปเสียเลย ในเมื่อเจ้าหาว่าข้าเป็นคนชั่วช้าสามานย์มีเจตนาร้ายเคลือบแฝง สองเดือนเศษที่เจ้ามาอยู่ข้างกายย่อมเพียงพอให้ข้าทำร้ายเจ้านับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เหตุใดข้าถึงยังเก็บเจ้าไว้ ให้เจ้ามาเปิดเผยสิ่งที่เรียกว่าความจริงนี้ต่อหน้าอาจารย์ข้าด้วยเล่า"

ซูเพียนจื่อเผยแววตาคลนออกมานิดๆ "จริงอยู่ตระกูลแพทย์กับบางคนในตระกูลเทวโอสถไม่ลงรอยกัน แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นต้องใช้วิธีป้ายสีเยี่ยงนี้ เพื่อยุ้งให้ทิวเขาขวงโซ่วเล่นงานตระกูลเทวโอสถหรอก หากตระกูลเทวโอสถไม่เคยกระทำ ก็ไม่มีใครใส่ร้ายพวกเขาได้ เดิมทีข้าก็

ไม่เชื่อสักนิดว่าคนตระกูลเทวโอสถจะโหดเหี้ยมถึงขั้นสมคบกับหน่วย
ยอดพิฆาตมากำจัดข้า ทว่าฟังจากที่เจ้าพุดวันนี้ ข้ากลับชักจะเชื่อแล้ว

หากมิใช่บังเอิญโชคช่วย ทำให้อ่องมังกรผู้เฒ่าพบว่าเมื่อมีดหลังม่าน
ตัวจริงที่บงการหน่วยยอดพิฆาตมาล่าสังหารข้าเป็นผู้อื่นไม่ใช่ตระกูลไสยเวท
เกรงว่าเรื่องที่หยกสุคนธ์ไขกระดูกมังกรถูกลักขโมยและถูกทำลายก็คงจะ
ถูกโยนมาบนศีรษะของคนตระกูลแพทย์ในที่สุด ศิษย์น้องเสวียเยียน
ทั้งที่เจ้ารู้แกล้งใจว่าหน่วยยอดพิฆาตไม่หวังดีกับเจ้า เหตุใดจึงยังทำเพื่อ
เรื่องบาดหมางส่วนตัว ยอมช่วยฝ่ายตรงข้ามปรับปรำข้าตามประสงค์ของ
พวกเขาอีก" ยามที่ซูเพียนจ้อพุดประโยคนี้ นางมองฉินแผยปราดหนึ่งอย่าง
กึ่งจึ่งใจกึ่งไร้เจตนา

บุรุษอีกสามคนในโรงต่างก็นึกถึงพิรุณจุดใหญ่ที่นางชื่อออกมาแล้ว
หากหลิวเซียนหวงต้องการกำจัดหลิวซาและตระกูลเทวโอสถจริงๆ
คงไม่อยู่ดีไม่ว่าดีปล่อยให้เตียวเสวียเยียนเห็นเข้าหรือก นางทำให้
เตียวเสวียเยียนอยู่ในภาวะสับสนไปตลอดก็สิ้นเรื่องแล้วไม่ใช่หรือ
เหตุใดต้องทำให้เรื่องบานปลายเยี่ยงนี้ด้วยเล่า

อีกอย่างก็จริงดังที่นางว่า เตียวเสวียเยียนอยู่ในมือนางเนิ่นนาน
ปานนี้ เพียงพอที่นางจะฆ่าคนปิดปากนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

ทุกคนในโรงล้วนเป็นคนฉลาด เมื่อเรียบเรียงเหตุการณ์อีกรอบหนึ่ง
'ความจริง' ของเรื่องราวก็พลันกระจ่างชัดแล้ว

หน่วยยอดพิฆาตคบคิดกับคนตระกูลเทวโอสถ หมายถึงหาร
หลิวเซียนหวงและลักหยกพิเศษเพื่อป้ายความผิดให้ตระกูลแพทย์
เตียวเสวียเยียนรู้เรื่องนี้ที่อยู่ก่อน แม้นางรู้ทั้งรู้ว่าหน่วยยอดพิฆาตออบรม

เลี้ยงดูนางด้วยประสงคริราย ทว่าเพราะนางรู้สึกดีต่อฉันเฝย แต่ฉันเฝย กลับชอบพอหลิวเขียนหวง ดังนั้นใจริษาจึงก่อตัวเป็นความเคียดแค้น ในสถานการณที่แผนร้ายของหน่วยยอดพิฆาตถูกเปิดโปงแล้ว นางก็ยิ่ง เจตนาปั้นแต่งคำเท็จ มุ่งหมายจะบิดเบือนความจริง ผลักส่งหลิวเขียนหวง และตระกูลแพทยไปสู่ความเดือดร้อน

เตียวเสวี่ยเขียนเฝยมองแววตาของคนทั้งหมดก็รู้ได้ว่าพวกเขา ไม่เชื่อนาง นางจึงโกรธจนสองตาแดงฉาน ซึ่งตาใส่ชู่เพียนจื่ออย่างดุคติน "ที่ข้าพูดล้วนเป็นเรื่องจริง! เหตุใดพวกท่านไม่เชื่อข้าเล่า"

ชู่เพียนจื่อหันหน้าไปประสานสายตากับอีกฝ่าย เตียวเสวี่ยเขียนพลัน รู้สึกว่าดวงตาทั้งคู่ของสตรีนางนี้ดำเข้มผิดปกติธรรมดา ประหนึ่งถ้าอันมืดมิด ที่ลึกจนไม่เห็นกันบึ้ง ส่วนลึกของความมืดมิดนั้นคล้ายคล้ายกับมีเปลวไฟ สีสน้ำเงินริ้วหนึ่งวาบผ่าน...

เตียวเสวี่ยเขียนในใจหนาววูบ หมายถึงหลบสายตาทันที ทว่าเปลวไฟ สีสน้ำเงินริ้วนั้นราวกับมีเวทมนตร์พิเศษ ทำให้นางถลาลึกลงไปอย่างไม่อาจ ควบคุมตนเอง

นางรู้สึกว่สบตากับชู่เพียนจื่ออยู่นานแสนนาน ทว่าในสายตาของ ผู้อื่นกลับแสนสั้นเพียงพริบตาเดียว แม้แต่ผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธาอย่าง จ้าววังก็ไม่พบความผิดปกติแต่อย่างใด

ยามนั้นเองเตียวเสวี่ยเขียนพลันได้ยินใครสักคนกระซิบที่ข้างหู พอนางสะดุ้งเฮือกแล้วเงยหน้าขึ้น การสบตาอันยาวนานเมื่อครู่ก็คล้าย เป็นเพียงภาพมายา

"อาจารย์ เรื่องที่หน่วยยอดพิฆาตเล่นงานเขียนหวงมีพิรุณจริงๆ"

ข้าได้ยินท่านลุงเดี่ยวเจ้าบอกว่าคนตระกูลไสยเวทล่างแค้นไม่เคยยิ้มมือ
ผู้อื่นมาก่อน ท่านลุงยังแปลกใจเลยว่าตระกูลไสยเวทเปลี่ยนแนวทาง
ตั้งแต่เมื่อไร ตระกูลเทวโอสถนี่ช่างน่าสะอิดสะเอียนยิ่งนัก! ตระกูล
ฝ่ายธรรมะอะไรกัน พฤติกรรมต่ำช้าไร้ยางอายชนิดตระกูลไสยเวทยังทาบ
ไม่ติดเลย!" ฉินเฉยซึ่งตาใส่เดี่ยวเสวี่ยเยียนอย่างแสนรังเกียจ หากมิใช่
เพราะเขาเพียรโน้มหน้า นางปีศาจน้อยที่ร้ายกาจดุจอสรพิษนั้นก็คงไม่ถูก
ส่งไปอยู่ข้างกายศิษย์น้องเซียนหวงผู้บริสุทธิ์ดั่งมหรอก เพียงคิดถึง
ตรงนี้ เขาก็ยังรู้สึกละอายใจต่อศิษย์น้องอย่างมาก

ซูเพียนจื่อเอ๋ยป่นยิ้มเผื่อน "อาจไม่ใช่ตระกูลเทวโอสถที่คิดกำจัดข้า
ประมุขอวีนเป็นคนผ่าเผย ท่านปู่ถั่วของข้าก็ยกย่องเขามาก เพียงแต่...
มิใช่ทุกคนในตระกูลเทวโอสถที่เป็นเช่นเดียวกับเขา"

"แค่พวกลูกน้องกเพรวราก็ไม่มีปัญญาควบคุม มีอะไรคู่ควรให้
ยกย่องกันเล่า" ฉินเฉยเอ๋ยแย้ง

สถานการณ์ของตระกูลเทวโอสถเป็นเช่นไร ผู้ที่การข่าวค่อนข้าง
ฉับไวล้วนเคยได้ยินกันแล้ว

ซูเพียนจื่อเอ๋ยมองเดี่ยวเสวี่ยเยียนแวบหนึ่งก่อนจะถอนหายใจเบาๆ
"หากมิใช่ศิษย์น้องเสวี่ยเยียนคาดคั้นไม่เล็กรา เดิมที่ข้าก็ไม่อยากเอ่ยถึง
เรื่องนี้เลย ไม้ใหญ่มีกิ่งแห่งอยู่ฉันใด คนตระกูลเทวโอสถจำนวนมาก
ย่อมไม่แคล้วมีบุตรหลานออกตัญญูอยู่ฉันนั้น ข้าไม่ปรารถนาให้ความร้าวฉาน
ของสองตระกูลยิ่งบาดลึกเพราะเรื่องนี้ แต่หากปล่อยปะละให้คนเยี่ยงนี้
กระทำตามอำเภอใจอยู่ในที่ลับต่อไป สำหรับข้าหรือแม้แต่ตระกูลเทวโอสถ
เองก็ล้วนไม่ใช่เรื่องดี ดังนั้นข้าจึงอยากขอให้อาจารย์ชี้แจงต่อประมุขอวีน

ให้กระจ่าง สืบสาวเรื่องนี้จนถึงที่สุด เพื่อจับกุมแกะดำไปรับโทษตามกฎหมายเจ้าค่ะ"

คำพูดสรุปปิดท้ายของนางใจกว้างเปี่ยมเหตุผล จ้าววังฟังแล้วก็ ผงกศีรษะติดๆ กัน

จึงเข้าที่ที่ตลอดมาไม่ได้แสดงท่าทีก็ยังเอ่ยเห็นพ้องขึ้น "เช่นนี้ยอม ดีที่สุด"

เมื่อเห็นคนทั้งหมดล้วนยืนอยู่ฝ่ายซุเพียนจื่อ เตียวเสวี่ยเยียนก็ ประท้วงอย่างฉุนเฉียว "เหตุใดพวกท่านเชื่อนางกันหมดแล้ว ก็เห็นอยู่ว่า นางกำลังไปปด!"

ฉินเผยเตือดตาล "พูดไปพูดมาเจ้าก็แค่อยากบอกว่าศิษย์น้อง เขียนหวังจงใจวางอุบายกำจัดตระกูลเทวโอสถให้หรือไม่ เหตุใดใจคอเจ้า ถึงอามหิตเหมือนพวกผู้ดีจอมปลอมตระกูลเทวโอสถไม่มีผิด พวกเขา ให้ผลประโยชน์อะไรเจ้ากันแน่ เจ้าถึงตั้งหน้าจะให้ร้ายเขียนหวังโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดเช่นนี้ ต้องให้ตระกูลเทวโอสถกับสัตว์อสูรแห่งทิวเขา ขวงไช่วแห่งกันมาเล่นงานตระกูลแพทย์กับเขียนหวัง เจ้าถึงจะพอใจกระมัง ข้าผิดเอง ข้าไม่ควรตอบรับคำขอของท่านลุงเตียวเฟิง ยอมให้เจ้ารั้งอยู่ที่ วังศาสตร์ รั้งอยู่ข้างกายเขียนหวังเลย เจ้าคือนางปีศาจที่ไม่รู้จักกลับตัว กลับใจสักนิด"

เตียวเสวี่ยเยียนเช่นเดียวกับพัน หมายถึงหาหลักฐานอะไรก็ได้ที่ไม่เป็นผลดีต่อซุเพียนจื่อ ทว่าคิดไปคิดมา นางกลับคิดไม่ออกเลยว่า อีกฝ่ายมีช่องโหว่อะไร ขณะที่โทสะพลุ่งถึงขีดสุดนั่นเอง บางสิ่งก็พลัน ระเบิดออกในหัวสมองของนาง

"ใช่แล้ว! ข้าจใจใส่ความกลัวเขียนหวง ใครใช้ให้ท่านชมชอบนาง ใครใช้ให้ทุกคนชื่นชอบนางกันหมดแล้ว ข้าเองก็ไม่ได้อยากถูกหน่วย ยอดพิฆาตเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่สักหน่อย ถือสิทธิ์อะไรพวกท่านถึงได้เป็น คุณชายคุณหนูตระกูลใหญ่ แต่ข้ากลับต้องถูกเลี้ยงเยี่ยงเครื่องมือฆ่าคน มาตั้งแต่เล็ก ไม่มีใครรักถนอม ไม่มีใครโปรดปราน อะไรคือท่านพ่อ ท่านแม่ ตอนที่ข้าทนทุกข์รับเคราะห์ พวกเขาคือที่ไหน แล้วตอนนี้ถือสิทธิ์ อะไรมารังเกียจว่าข้าไม่ยอดเยียมพอ ไม่อ่อนโยนจิตใจดีพอ ไม่งดงาม สูงส่งมากพอ ฮืม! หลิวเขียนหวง เชิญเจ้ากระหิมไปเถอะ คนตระกูล เทวโอสถรวมทั้งตระกูลไสยเวทและหน่วยยอดพิฆาตล้วนไม่มีทางละเว้น เจ้า ข้าก็จะไม่ละเว้นเจ้าเช่นกัน! สักวันข้าจะมาเจ้าด้วยมือของข้าเอง!"

เดียวเสวี่ยเขียนแผดเสียงตะโกนอย่างดุดัน ท่าทางราวคลุ้มคลั่ง ทั้งที่ส่วนลึกในใจนางเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่นางอยากจะพูดออกไปเลย!

เหตุใดนางต้องยอมรับว่าตนเองป่ายสีหลิวเขียนหวง เห็นๆ อยู่ว่า นางต่างหากที่เป็นฝ่ายบอกความจริง เพราะเหตุใดนางถึงไม่อาจควบคุม ตนเองได้แล้ว

นางรู้สึกว่าการเท็จค่อยๆ ผสมผสานขึ้นตุงนั่งอยู่ในหัวสมองของนาง หลังจากตะโกนถ้อยคำเหล่านี้ออกไป แม้กระทั่งตัวนางเองก็เริ่มแยกแยะ ไม่ชัดเจน ที่แท่นางเคยเห็นหลิวรวบรวมถึงหลิวเขียนหวงหลังเลื่อนขั้นที่ ทิวเขาขวงโซ่วจริงๆ หรือว่าทุกสิ่งเพียงแค่ออกจากการนึกคิดของนางเอง กันแน่ เป็นเพราะนางอยากให้หลิวเขียนหวงเคราะห์ร้ายมากเหลือเกิน ดังนั้น ถึงได้ปั้นแต่งคำเท็จนี้ออกมา ผลสุดท้ายจึงหลอกกระทั้งตนเองไปด้วย

ซูเพียนจื่อมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเห็นใจ อารมณ์ของนางในยามนี้ ซ้ำซ้อนยิ่ง ทางหนึ่งตื่นตะลึงกับฝีมือปั้นปูนจิตใจมนุษย์ของมารฝัน อีกทางหนึ่งก็นึกสงสารเดี่ยวเสวี่ยเยียนอยู่บ้าง

นางรู้ว่าวาจานี้ของเดี่ยวเสวี่ยเยียนพูดเท็จเฉพาะส่วนที่ยอมรับว่า ให้ร้ายนาง ที่เหลือล้วนเป็นเสียงจากหัวใจจริงของอีกฝ่าย

อันที่จริงในบางด้านเดี่ยวเสวี่ยเยียนก็คล้ายคลึงกับนาง วัยเด็ก ยังน่าสลดใจยิ่งกว่านางเสียด้วยซ้ำ แม้นางเติบโตใหญ่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ไม่มีบิดามารดาห่วงใยดูแล ถูกผู้อื่นรังแก และขัดสนปัจจัยในการดำรงชีวิต ทว่าอย่างน้อยๆ นางก็ยังได้เล่าเรียนเขียนอ่านเหมือนเด็กทั่วไป มีเพื่อน จำนวนหนึ่งในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเดียวกัน ผู้อำนวยการกับพวกคุณครู ก็ยังนับได้ว่าให้การดูแล ไม่มีใครบังคับใจให้นางเป็นมือสังหาร ให้นาง เผชิญหน้ากับการฝึกฝนอันตรายและการเข่นฆ่าที่คลั่งด้วยความเลือด ทุกวัน

นางยังจำสิ่งที่คุณปู่คนหนึ่งในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าพูดกับนางได้ ขึ้นใจ... มีพ่อแม่อยู่น้อยแสนน้อยที่จะไม่รักลูกของตัวเอง ถ้าหากทำได้ พวกเขาต้องอยากอยู่เคียงข้างลูกจนเติบโต คอยดูแลลูก และรักถนอมลูก อย่างแน่นอน

ทว่ายามที่เดี่ยวเสวี่ยเยียนขมขื่นสิ้นหวัง ในหน่วยยอดพิฆาตนั้น ย่อมไม่มีใครปลอบโยนนางเช่นนี้ พวกเขามีแต่จะสอนให้นางเคียดแค้น ปลุกปั่นให้นางอาฆาตทุกสิ่งและทำลายล้างทุกอย่าง

สำหรับซูเพียนจื่อแล้ว เดี่ยวเสวี่ยเยียนคือสตรีที่เคยเกือบฆ่านาง ต่อมาก็ตกถางนางด้วยวาจาอันเชือดเฉือน จวบจนวันนี้ก็ยังคิดหาทุกวิถีทาง

มาสร้างความวุ่นวายหมายจะเปิดโปงเบื้องหลังของนางอีก ชูเพียนจื่อจึงยังคงขอสตรีผู้นี้ไม่ลงศักดิ์ ทว่าอย่างน้อยนางก็ไม่ได้เกลียดชังอีกฝ่าย เช่นเมื่อก่อนแล้ว

คำพูดระบายความในใจของเตียวเสวี่เยียนทำให้ทุกคนในโถงเจียบงัน

เนิ่นนานผ่านไป ชูเพียนจื่อถึงได้เอ่ยปากขึ้นว่า "หากเจ้าอยากให้ผู้อื่นขึ้นชอบเจ้า เจ้าก็ต้องเรียนรู้เสียก่อนว่าจะเป็นคนที่คุณควรให้ผู้อื่นขึ้นชอบได้อย่างไร"

"ไม่ต้องให้เจ้าเสแสร้งมาสั่งสอนข้า! ข้าหัดหลอกคนด้วยลูกไม้มารยาสาไถยอย่างเจ้าไม่เป็นหรอก!" เตียวเสวี่เยียนกระแทบเท้าแล้วหมุนตัววิ่งออกไปทันที

ฉินฝ่ายพูดกับชูเพียนจื่อพร้อมความรู้สึกผิดที่เคลื่อนไหวไปหน้า "เป็นข้าที่ทำให้เจ้าเดือดร้อน ข้าจะรีบกลับไปเขียนสารให้ท่านลุงเตียวเฟิงมารับนางไป เจ้าไม่ต้องลำบากใจนะ"

"อาฝ่าย..." จ้าววังขมวดหัวคิ้ว เตียวเสวี่เยียนจะรั้งอยู่ที่วังศาสตร์นี้หรือไม่ หาใช่เรื่องที่เรียบง่ายเพียงนั้น เมื่อนึกถึงข้อแลกเปลี่ยนของเตียวเฟิง จ้าววังก็มีอาจไม่ลังเล

ทว่า จะให้เด็กหัวรุนแรงที่ไม่ยอมรับการอบรม ข้ามุ่งร้ายกับหลิวเซียนหวงอยู่เต็มอกเยี่ยงนี้รั้งอยู่ข้างกายนางต่อไป จ้าววังก็ไม่อาจเอ่ยคำพูดนี้ออกจากปากเช่นกัน

เห็นทีคงได้แต่หา 'ผู้ปกครอง' คนใหม่ให้เตียวเสวี่เยียนแล้ว ทว่าตัวเล็กนี้ทำให้เขาวุ่นวายใจจริงๆ

"ไม่ต้องหรอก ให้นางอยู่กับข้าต่อไปตามเดิมเถอะ" ชูเพียนจื่อ
สายหน้าปฏิเสธ

"เขียนหวง เจ้า..." ฉินเฉียนรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจแทนนางอย่างมาก

จ้าววังแม้ยินดีปรีดา กระนั้นก็รู้สึกว่หากตกลงตามนี้ ย่อมผิดต่อ
ศิษย์คนเล็กที่แสนดีของตนอยู่บ้าง

เจิ้งเฮ่าอีกกล่าวเสียงเบา "เจ้าไม่ต้องฝืนใจหรอก วิทยาศาสตร์ก็มี
ท่านครูหญิงที่สามารถดูแลนางได้"

ชูเพียนจื่อตอบกลับหัวเราะ "นางพูดจาเหลวไหลเก่งเพียงนั้น ข้า
ไม่จับตาดูนางเอง มีหรือจะวางใจลง"

ศิษย์อาจารย์สามคนฟังจบล้วนนึกว่นางจงใจพูดชวนหัวเพื่อให้
พวกเขาสบายใจ

ชูเพียนจื่อลอบแลบลิ้น เป็นเพราะภาพลักษณ์ของนางช่างผ่าเผย
ดิงามเสียเหลือเกิน กระทั่งนางสารภาพความในใจด้านมืดอย่างโจ่งแจ้ง
ผู้อื่นก็ยังไม่เชื่อกันเลย!

หลังจากถูกเตียวเสวี่ยเยียนอาละวาดหนักไปหนึ่งยก ประกอบกับ
เรื่องที่ชูเพียนจื่อฉวยจังหวะเปิดโปงนั้นค่อนข้างร้ายแรง ที่แท้ผู้อยู่หลังม่าน
ตัวจริงที่ว่่าจ้างหน่วยยอดพิฆาตมากำจัดนางถึงกับเป็นคนตระกูลเทวโอสถ
ตั้งนั้นจ้าววังจึงนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง จนกระทั่งในใจมีแผนรับมือแล้วถึงค่อย
วางพักเรื่องนี้ไว้ชั่วคราว หันมาเอ่ยเรื่องสำคัญที่เรียกตัวศิษย์ทั้งสามมา
หารือในวันนี้

เรื่องแรกก็คือความเคลื่อนไหวอันน่าสะพรึงบนทะเลสาบดาวเดือน
เมื่อวาน

เดิมที่จ้าววังควรกลับถึงวังศาสตร์ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว แต่ปรากฏว่า บ่ายของเมื่อวานขณะที่เขายังอยู่ห่างจากทะเลสาบดาวเดือนนับพันหลีกี้ สัมผัสได้ว่าทางนี้มีปรานมารพวยพุ่งเทียมฟ้า รอจนเขารีบรุดมาถึงริมทะเลสาบในยามอาทิตย์อัสดง ปรานมารก็ได้จางหายไปจนคล้ายมีคล้ายไม่มีแล้ว เขาจึงเร่งโดยสารเรือไปถึงเกาะเล็กที่ปรานมารปะทุขึ้น ทว่ากลับไม่พบอะไรทั้งสิ้น

ความเคลื่อนไหวใหญ่โตถึงเพียงนั้น ยอดฝีมือบนดินแดนพันเมฆา ต่อให้อยู่ไกลนับหมื่นหลีกี้ก็น่าจะสัมผัสรับรู้ได้ คาดว่าไม่ช้าคงจะพากันมา ดูให้รู้ชัด

เรื่องนี้จ้าววังให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง หมู่นี้แถบทะเลสาบดาวเดือน ปรากฏร่องรอยที่เกี่ยวข้องกับมารฟ้าบ่อยครั้ง ถึงขั้นมีผู้อาวุโสวังศาสตร์บางคนเสนอให้ถอนกำลังออกจากเกาะเดือนเพ็ญชั่วคราว เพื่อรับรองความปลอดภัยของเหล่าศิษย์

เจ้เฮ้ออีกกับฉินเฉยต่างก็มีสีหน้าเคร่งขรึม ชูเทียนจื่อจึงได้แต่ 'เคร่งขรึม' เป็นเพื่อนพวกเขา นางอยากจะบอกพวกเขา ยิ่งนักกว่า 'มารฟ้าก็มีจำพวก ที่สุดแสนจะอ่อนด้อยอยู่เช่นกัน อย่างเจ้าตัวที่ออกมาเมื่อวานนั้นปะไร ไม่เพียงอ่อนด้อยเหลือจะกล่าว ยังพิกลพิการอย่างร้ายแรง พวกท่านไม่ต้องใส่ใจเขานักก็ได้'

ยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่ามารฟ้าที่อัปโชคตอนนี้ยังถูกนางที่อัปโชคพอกัน รับผิดชอบเป็นลูกสมุนแล้ว

เรื่องนี้จ้าววังเองก็ยังไม่เฝ้าแส ดั่งนั้นจึงเพียงเตือนให้พวกเขา ระวังสังเกต จากนั้นก็เริ่มกล่าวเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง

"วันก่อนระหว่างที่ข้าผ่านทะเลทักษิณ พบเจออสูรทะเลภูธราน ชาวบ้านชายฝั่ง อสูรทะเลเหล่านั้นดูร้ายอย่างยิ่ง ทหารประจำชายฝั่ง บาดเจ็บสาหัสล้มตาย ในตัวเมืองเล็กคองดั่งห้องธาร ข้าไม่อาจทนดู จึงยื่นมือจัดการอสูรทะเลเหล่านั้น ปรากฏว่าซัคนำราชาแห่งอสูรทะเล ออกมา พวกเขาประมือกันอย่างดุเดือดสูสี ขณะปะทะอากมกัน ข้าซัด เปิดผนึกบนเกาะลึกลับแห่งหนึ่งโดยบังเอิญ นั่นคือทางเข้าสู่สนามรบเก่า ที่หลงเหลือจากศึกระหว่างเซียนกับมารในสมัยบรรพกาล ทว่าบัดนี้ พื้นที่ลับนั้นไม่ค่อยมั่นคงแล้ว หากข้ากับราชาแห่งอสูรทะเลเข้าไปโดย พลการ เกรงว่าจะกระตุ้นให้อากมกักกันยุบทำลายพื้นที่ลับนั้นในทันที

ข้ากับราชาแห่งอสูรทะเลลี้ลับสัมผัสได้ว่าในพื้นที่ลับบอบอวลด้วย กลิ่นอายแห่งของวิเศษ คาดว่าคงมีสิ่งล้ำค่าตกค้างภายหลังศึกใหญ่ ระหว่างเซียนกับมารอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากเกาะแห่งนั้นตั้งอยู่บน ทะเลทักษิณ ทว่าข้าเป็นผู้ค้นพบทางเข้า ดังนั้นท้ายที่สุดสองฝ่ายจึงตกลงกันว่าจะส่งศิษย์หนึ่งร้อยคนเข้าไปสืบเสาะรวบรวมของวิเศษและตัดสิน แพ้ชนะกันให้เด็ดขาด หากฝ่ายอสูรทะเลชนะ ฝ่ายเราจะตั้งยกเมืองชายฝั่ง ลิบหกแห่งให้พวกมันเป็นเวลาหนึ่งร้อยปี ชาวบ้านต้องอพยพขึ้นบกไป หนึ่งร้อยหลี่ แต่หากฝ่ายเราชนะ ในหนึ่งร้อยปีนี้ราชาแห่งอสูรทะเลจะ ควบคุมไม่ให้บริวารภูธรานเมืองชายฝั่งอีก"

เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความร่มเย็นเป็นสุขตลอดหนึ่งร้อยปีข้างหน้าของ ชาวบ้านหลายพันหมื่นละแวกชายฝั่ง อีกทั้งเร่งด่วนอย่างยิ่ง จึงทำให้ จำววังต้องพักเรื่องเสาะหาผู้มีกายทิพย์อีกสองคนที่เหลือไปก่อนชั่วคราว แล้วรีบรุดกลับวังศาสตร์มาเตรียมคัดเลือกศิษย์ที่จะเข้าร่วมศึกนี้

ก่อนกลับเขาติดต่อกับตระกูลนักปกครอง ทั้งไปเยื่อนสกุลเจิ้งด้วยตนเองเพื่อหาหรือเรื่องนี้กับเจิ้งเทียนกั๋งและเหล่าผู้อาวุโสสกุลเจิ้ง ประจวบกับเจิ้งเฮ้อ้อเลื่อนชั้นลุล่วงออกจากการกักตุนพอดี ดังนั้นสองคนศิษย์อาจารย์จึงกลับมาที่วังศาสตร์พร้อมกัน

"เรื่องนี้เลื่องไม่พ้นที่พวกเขาสามคนต้องเดินทางไปด้วยกันสักเที่ยว พวกเขาเป็นศิษย์สายตรงของข้า และก็เป็ศิษย์ที่มีพลังวัตรล้ำเลิศที่สุดในวังศาสตร์ ถึงตอนนั้นข้าจะให้พวกเขาสามคนกับผู้แข็งแกร่งรุ่นหนุ่มสาวอีกเจ็ดคนเป็นหัวหน้ากลุ่มย่อย แต่ละคนนำพาสมาชิกอีกเก้าคน รวมกันเป็นกองกำลังหนึ่งร้อยคนเข้าสู่สนามรบเก่าระหว่างเซียนกับมาร ไปสู้ศึกชี้ขาดกับมือดีรุ่นหนุ่มสาวแห่งเผ่าอสูรทะเล" จ้าววังกล่าวเสียงหนัก

ซูเพียนจื่อนึกไม่ถึงสักนิดว่าจ้าววังกลับมาจะทันหันเพื่อแจ้งให้พวกนางไปออกรบพร้อมถือโอกาสหาสมบัติ ถึงอย่างไรนางก็ใช้ชีวิตลำบากกว่าปีอยู่ในยุคแห่งสันติสุขของดาวโลก เหตุการณ์บุบปับเช่นนี้นางตอบสนองไม่ทันอยู่บ้างจริงๆ

ทว่าหากแยกปฏิบัติกรกับพวกเจิ้งเฮ้อ้อ นางก็ไม่ค่อยกังวลนัก ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ครอบครองสัตว์อสูรชั้นสี่อยู่ข้างกายตั้งสิบตัวเซียนะ ยังมีมารฟ้าไม่สมประกอบหนึ่งตนกับสัตว์เทพอย่างมีเชื้อซอนฟ้าคอยคุ้มครองอีก เข้าสู่สนามรบจริงเมื่อไร ที่จะเป็นอันตรายก็คือผู้อื่น ไม่ใช่ตัวนางเป็นอันขาด

อีกอย่างประสบการณ์ต่อสู้จริงของนางก็น้อยเหลือเกิน มีโอกาสใช้อสูรทะเลมาซุ่มมือสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน

พอดิได้เช่นนี้ซูเพียนจื่อก็เอือมเอียงลง ทว่าประโยคถัดไปของจ้าววัง

กลับทำให้นางตระหนกจนตัวโยนขึ้นอีกครั้ง

"ข้าเคยฝากคนนำสารไปถึงสกุลชูแห่งถ้ำพันจึงจอก อยากรขอให้พวกเขาส่งชูเพียนจื่อมาร่วมรบ ผลสุดท้ายประมุขชูกลับตอบมาว่าชูเพียนจื่อออกจากถ้ำพันจึงจอกไปได้ปีกว่าแล้ว ตอนนี้แม้แต่พวกเขาก็ไม่อาจติดต่อนางได้ ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก" จ้าววังทอดถอนใจกล่าว

เขาอยากจะพบปะอัจฉริยะหน้าใหม่ผู้ลือนามเป็นพลุแตกผู้นี้เหลือเกิน ดูจากความเร็วในการเลื่อนขั้นของนางแล้ว พรสวรรค์ต้องไม่ด้อยกว่าเจิ้งเฮ้ออี่แม้แต่หน่อย หากมีนางเข้าร่วมด้วย ความมั่นใจที่พวกเขาจะคว้าชัยในครั้งนี้ก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก

อีกอย่างเมื่อนึกถึงหายนะวันสิ้นพิภพในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า เขาก็ยิ่งหวังว่าจะสามารถติดต่อชูเพียนจื่อผู้นี้ได้เร็วขึ้นอีกสักหน่อย

พอได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงนาง ชูเพียนจื่อก็ก้มหน้างุดไม่กล้าพูดจา ขณะเดียวกันในสมองของเจิ้งเฮ้ออี่ก็ผุดเงาร่างอันเลือนรางของสวายน้อยโฉมหน้าหมดจดผู้หนึ่ง สิ่งประทับอยู่ในใจเขาลึกซึ้งที่สุดนอกจากเส้นผมยาวสีดำขลับของนางแล้วก็คือดวงตาคู่นั้นที่เฉียบแหลมมีชีวิตชีวา

ไม่รู้เพราะเหตุใด พอเขานึกถึงดวงตาคู่นั้นจึงคิดถึงหลิวเซียนหวงที่อยู่ข้างกายอย่างห้ามไม่อยู่ เขาพลันพบว่าดวงตาของศิษย์น้องหญิงถึงกับละม้ายคล้ายชูเพียนจื่อไม่น้อย...

ชูเพียนจื่อกับหลิวเซียนหวง?

เจิ้งเฮ้ออี่สั่นศีรษะ รู้สึกว่าตนเองคิดมากเกินไปแล้ว สัญลักษณ์สายโลหิตบนแขนของหลิวเซียนหวงเขาก็เคยเห็นมากับตาตนเอง นางจะไปเกี่ยวพันกับชูเพียนจื่อได้อย่างไรกันเล่า

เมื่อก่อนเขาไม่ค่อยใส่ใจสิ่งเกิดดวงตาของหญิงสาว บางทีดวงตาของหญิงสาวอาจคล้ายคลึงกันอยู่บ้างก็เป็นได้

ฉินเฉยเองก็รู้สึกเสียดายยิ่ง "เมื่อก่อนข้าไม่เคยได้ยืมคนสกุลชูเอ๋ยถึงชูเพียนจื่อผู้นี้เลย รวากับจู่ๆ นางก็โผล่ออกมาอย่างไรอย่างนั้น น่าเสียดายครั้งนี้ไม่มีโอกาสทำศึกเคียงบ่าเคียงไหล่กัน"

ในฐานะบุรุษย่อมมีนิสัยชอบการต่อสู้โดยกำเนิด ดังนั้นพอได้ยืมว่าตนเองจะได้เป็นผู้นำกลุ่มไปทำศึกซัดกับมือดีรุ่นหนุ่มสาวของเผ่าอสุรทะเล ในใจฉินเฉยรวมถึงเจิ้งเฮ้อก็ต่างก็เปี่ยมด้วยความคาดหวัง

ศึกตัดสินครั้งนี้จะเริ่มขึ้นในอีกยี่สิบวันข้างหน้า ภายในไม่กี่วันนี้เมื่อจ้าววังคัดเลือกผู้ร่วมศึกเป็นที่แน่นอนแล้วก็จะออกเดินทางกันทันที เขาสั่งการศิษย์สายตรงทั้งสามอย่างละเอียดรอบหนึ่ง ก่อนจะให้เจิ้งเฮ้อไปกับชูเพียนจื่อจากไปก่อน

ฉินเฉยเพิ่งจะเลื่อนขั้นลูล่วงออกจากกรรภักตนมหาหมาดๆ จ้าววังยังไม่ค่อยวางใจนัก จึงต้องการทดสอบความก้าวหน้าและสภาพความพร้อมของศิษย์คนโตด้วยตนเอง

รจนหนุ่มสาวทั้งสองเดินตามกันออกมาจากที่พักของจ้าววัง เจิ้งเฮ้อก็พลันหันหลังไปเอ่ยถาม "เขียนหวง เจ้าล่องหนได้จริงๆ นะหรือ"

"ได้สิ! ไม่เพียงล่องหนได้เท่านั้น ข้ายังมีเวทมนตร์ด้วยนะ" ชูเพียนจื่อตอบปนยิ้มละไม

สาวน้อยเพียงพลิกฝ่ามือรูปเจ้าหิมะก็พลันปรากฏตัวบนอุ้งมือนาง แล้วคำนับทักทายเจิ้งเฮ้ออย่างมีมารยาทยิ่ง "คารวะคุณชายเจิ้งเจ้าค่ะ!"

เจิ้งเฮ้อก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะหัวเราะอย่างขมขื่น "เป็นข้าเอง

ที่ตามละลาบละล้ง บางเรื่องเจ้าไม่ยินดีบอก ก็ยอมมีเหตุผลของเจ้า
แต่ว่าเขียนหวง...จะมีสักวันหรือไม่ ที่ข้าจะได้รับความไว้วางใจ
จากหัวใจทั้งดวงของเจ้า"

ซูเพียนจื่อแสรังโง่ "ศิษย์ที่เข้ารู้สึกว่าคุณไม่เชื่อใจท่านหรือ"

เจิ้งเฮ่าอี้เพียงยิ้มไม่ได้พูดจา ทว่าคำตอบของเขากลับขัดแย้งยิ่ง

เขารู้สึกได้ว่าจากที่นางกล่าวในโรงไม่ค่อยชอบมาพากลนัก กระนั้น
จิตใจสำนึกกลับทำให้เขาไม่ยินดีที่จะขบคิดให้มากความ เขาเชื่อมั่นใน
ตัวตนของศิษย์น้องหญิง นางไม่มีทางเป็นคนชั่วช้าสามานย์ไปได้

เรื่องที่หิวเขียนหวงทำลายแผนการของตระกูลไสยเวท เห็นชัดว่า
มีคนจงใจป่าวประกาศออกไป ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลเทวโอสถ
กับตระกูลแพทย์ หากสกุลอวีนจะมีใครทนไม่ไหวลงมือกับหิวเขียนหวง
ก็ไม่นับเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายนัก

เหตุที่เมื่อแรกเขาซิงไปบอกบิดงานมงคลถึงที่สกุลอวีน ทว่าไม่ถูก
บิดากับผู้อาวุโสในสกุลเจิ้งเฮาโทษ ว่ากันถึงที่สุดก็เป็นเพราะบุคคลระดับสูง
ของสกุลเจิ้งพบว่าในตระกูลเทวโอสถแตกแยกกันเป็นสองฝักฝ่าย
บุตรหลานเนอร์คุณก่อเรื่องจนสูญสิ้นหลักการ จึงส่งผลให้สกุลเจิ้งเกิด
ความระแวงที่จะเกี่ยวข้องกับสกุลอวีนอยู่เช่นกัน

อวีนจึงให้ประมุขตระกูลเทวโอสถแม้ประสงค์จะควบคุมคนในตระกูล
ทว่าจิตใจที่ขาดความหนักแน่นในการลงดาบอย่างเฉียบขาด หลายปีมานี้
เขาจึงได้แต่มองฝ่ายตรงข้ามขยายอิทธิพลมากขึ้นตามลำดับโดยไร้ซึ่ง
หนทางจะแก้ไข

ตระกูลเทวโอสถยามนี้เปลือกนอรุ่งโรจน์โชติช่วง ทว่าขอเพียง

เดินพลาดสักก้าวเดียว ก็เป็นไปได้อีกสูงที่จะพินาศสิ้นไม่อาจฟื้นคืนไปชั่วกาล

เปรียบเทียบแล้ว เจิ้งเฮ้ออี่ยินดีจะเชื่อในคำพูดของหลิวเซียนหวงมากกว่า แม้รู้แก่ใจว่าในนั้นอาจมีใช้ความจริงทั้งหมดก็ตามที จากที่เขาได้เห็นมา อุนนิสัยของศิษย์น้องหญิงจะไม่ลดตัวไปรักษารำให้ร้ายใครก่อน หากมิใช่ถูกตระกูลเทวโอสถบีบคั้นคุกคามอย่างหนัก นางจะไม่ตอบโต้รุนแรงเพียงนี้แน่

เจิ้งเฮ้ออี่เพียงหวังว่าวันหนึ่งข้างหน้าหลิวเซียนหวงจะเชื่อใจเขาได้ทั้งหัวใจ มิใช่เก็บซ่อนทุกสิ่งไว้ในใจนางแล้วคิดอ่านวางแผนเพียงลำพัง

จนกระทั่งซูเพียนจื่อกลับถึงเรือนพักก็ยังคงใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเพราะวาทะไม่ว่าประโยชน์ของเจิ้งเฮ้ออี่ นางไม่แน่ใจว่าเขาจะอะไร ออกแล้วกันแน่ คำกล่าวอ้างของนางมีพิรุณตรงที่ใด ไฉนเขาไม่ชี้ข้อสงสัยออกมาตั้งแต่อยู่ในโถง เพียงรอจนเหตุการณ์ผ่านไปแล้วค่อยมาพูดวาทะเหล่านั้นกับนาง

"คนผู้นี้อยู่กับปู่เงินอวี๋นานเข้า ก็เลยหัดพูดจาแบบมีลับลมคมในเพื่อขูขัวญเข้าเป็นแน่" ซูเพียนจื่อพูดปลอบใจตนเอง แล้วฝันทำตัวเป็นนกกระจากเทศ หนีหน้าไม่ไปขบคิดให้มากความอีก

สรุปคือ 'เข้าศึกมาแม่ทัพด้าน น้ำป่ามาคันทันกัน'* ก็แล้วกัน!

เมื่อนางเพิ่งจิตเข้าสู่ดอกชวีหมี มารฝันในสภาพพร้อมแระกำลังชุกตัว ดูดซับปรมาณวิเศษอยู่ตรงริมแอ่งน้ำเล็กๆ ที่มีลำต้นของดอกชวีหมี

* 'เข้าศึกมาแม่ทัพด้าน น้ำป่ามาคันทันกัน' เปรียบเปรยถึงการแก้ปัญหาโดยพลิกแพลงไปตามสถานการณ์

เจริญเติบโตอยู่

ซูเพียนจื่อเคยได้ยืนเหล่าสัตว์อสูรบอกนานแล้ว บริเวณที่มี
ปราณวิเศษเข้มข้นที่สุดในพื้นที่ลับของดอกชวีหมีก็คือแอ่งน้ำเล็กๆ
นี่เอง นางยังคงคิดไม่ตกว่าแอ่งน้ำอันเป็นสถานที่เจริญเติบโตของ
ดอกชวีหมีสายพันธุ์เขียนหรือว่าลำต้นของดอกชวีหมีที่เหลื่ออยู่นั้นมี
ความพิเศษอะไร

"เป็นอย่างไบบ้าง" ซูเพียนจื่อเอ่ยถามมารฝัน

แผนรับมือเดียวเสวี่ยเขียนในวันนี้มารฝันเป็นผู้เสนอเอง คงเพราะ
ถูกคำดูแคลนของซูเพียนจื่อทำลายศักดิ์ศรี มารฝันจึงกระตือรือร้นหมาย
พิสูจนฝีมือและคุณประโยชน์ของตน

"ยังดีพลังวัตรของเด็กน้อยนั่นต่ำเตี้ยเรี่ยดินข้ายังถูกสะกดไว้ ทว่า
เพื่อป้องกันมิให้อาจารย์เจ้าสังเกตเห็น ข้าจึงต้องเปลืองแรงมากหน่อย"
เสียงของมารฝันเจือความกระหึ่มได้ใจอยู่หลายส่วน

"เจ้าทำอย่างไรให้เดียวเสวี่ยเขียนยอมรับเองว่าให้ร้ายข้า เจ้าเปลี่ยนแก้
ความคิดของนางได้ไซ้หรือไม่" ซูเพียนจื่อรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องทำความเข้าใจ
วิธีการของมารฝันให้แจ่มแจ้ง โดยเฉพาะอีกไม่ช้านางจะต้องไปสนามรบ
แล้ว มีไม้เด็ดเพิ่มมาอีกอย่างย่อมเป็นการดี

เสียงของมารฝันกระหึ่มลำพองยิ่งกว่าเดิม "เท่านี้มีอะไรยากเล่า
หากเป็นสมัยที่ข้ารุ่งเรืองถึงขีดสุด นี่ก็คือเรื่องขี้ปะติ๋วที่ง่ายตายดูจ
พลิกฝ่ามือ"

"ให้ข้าเตือนสติเจ้าหน่อย เจ้าน่ะพ้นจากสมัยที่รุ่งเรืองถึงขีดสุด
มาหลายปีติดแล้ว" ซูเพียนจื่อแทบอยากเหลืออกตาใส่อีกฝ่าย

ตามที่มารฝันเล่าเอง คีก็ใหญ่ระหว่างเขียนกับมารเปิดฉากไม่ทันไร เขากับมารทำอันอื่นอีกสิบกว่าตนก็ติดอยู่ในค่ายกลร้อยเขียนแล้ว ร่างมารของเขาถูกทำลาย แม้กระทั่งวิญญาณก็ถูกฉีกกระจุยเป็นชิ้นๆ หากมิใช่เชื้อสายของเขามีความพิเศษ วิญญาณกล้าแข็งเหนือธรรมดา ทั้งมีความสามารถในการกำเนิดใหม่ เขาก็คงตายไปไม่รู้กี่หมื่นปีแล้ว

ปานนี้ยังจะหวงนึ้กถึงอดีตอันไกลโพ้น ไม่คิดดูเสียบ้างว่าอดีตนั้นคือเมื่อกี่หมื่นต่อกี่หมื่นปีก่อน

"ต่อให้เป็นตอนนั้นก็ไม่ได้ยากเท่าไรหรอก ข้าเพียงตั้งลมปราณของเจ้ามาใช้นิดเดียวก็เป็นอันเรียบร้อย แค่บิดความทรงจำของนางนิดๆ หน่อยๆ ทั้งลงมือขณะที่นางกำลังอารมณ์พลุ่งพล่าน จิตใจระสับกระส่ายด้วยแล้ว ก็ยิ่งง่ายดายขึ้นไปอีก" มารฝันตอบอย่างหงุดหงิด ทว่าไม่ซ้าก็เอ่ยต่ออย่างเคร่งขรึม "ครั้งนี้เดียวเสียเขียนเพียงถูกอาคมมายาของข้าเล่นงานชั่วคราว ไม่นานก็จะกลับเป็นปกติ แม้คำพูดของนางจะไม่มีใครเชื่อถืออีก ทว่าก็มีอาจไม่ป้องกัน"

"หรือว่าเจ้ามีวิธีดับชนวนแห่งเภทภัยให้มอดสนิท?" ชูเพียนจื่อถามอย่างสนใจใคร่รู้ หากมารฝันสามารถทำเรื่องนี้ลุล่วง นางก็จะประเมินคุณค่าของเขาเสียใหม่ อีกอย่างส่วนลึกในใจนางก็มีความคิดบางอย่างผุดวาบขึ้น เพียงแต่ถูกนางกดข่มลงไปก่อน

"เจ้าเก็บนางเข้ามาในดอกชวีหมีนี่สักคืน ข้ามีไม้ใช้ลมปราณของเจ้าก็จะปรับแก้ความทรงจำของนางได้โดยสมบูรณ์ ต่อให้ภายหลังมีใครใช้ 'วิชาสืบค้นวิญญาณ' ส้ารวจความทรงจำของนาง ก็ไม่มีทางมองพิรุชออก แม้เพียงนิด" มารฝันเอ่ยอย่างมั่นใจ

"คืนเดียว? เช่นนั้นก็ง่ายตายยิ่ง เอาคืนนี้เลยก็แล้วกัน" ชูเพียนจื่อวางใจได้เสียที

อีกด้านหนึ่งเจ้าโม่หมาป่ามารหิมะไม่เพียงพูดล้างสมองงูน้ำนาคความเสร็จสิ้นยังซักถามข้อมูลของอีกฝ่ายมาแล้วด้วย มันเห็นว่าคำสนทนาของชูเพียนจื่อกับมารผีนจบลงช่วงหนึ่งแล้ว จึงขยับเข้ามารายงานประวัติของพวกเขาฟ้องตัวใหม่รอบหนึ่ง

งูน้ำนาคความตัวนั้นก็ตามมาเลียแข้งเลียขาพร้อมสีหน้าประจบสอพลอเช่นกัน

เมื่อครู่พวกเจ้าโม่ต่างก็บอกมันด้วยสีหน้าอันหยิ่งทะนง... หากติดตามเจ้าของพื้นที่ลับแห่งนี้ ก็จะได้เลื่อนขั้นพร้อมนางอย่างรวดเร็ว ทว่ามันจะมีคุณสมบัติได้ติดตามนางหรือไม่นั้น ต้องผ่านการตรวจสอบของพวกเจ้าโม่เสียก่อน

งูน้ำนาคความตื่นเต้นจนแทบจะปรี่ไปถึงข้างเท้าเจ้าโม่แล้วจุ่มพิटकวงเล็บหมาป่าของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ ต่อให้ดอกซีวี่มิไม่ได้บังคับให้ยอมรับเจ้านาย มันก็ปรารถนาจะติดตามชูเพียนจื่ออยู่ดี

เลื่อนขั้นเชียวนะนั่น! มันเพียงรอดสาเหมาตั้งหลายร้อยปีก็ยังอยู่แค่ขั้นสี่ ทั้งฟังจากที่พวกเจ้าโม่บอก เมื่อราวหนึ่งปีก่อนพวกมันยังเป็นแค่สัตว์อสูรชั้นสองอยู่เลย ตอนนี่เลื่อนมาถึงขั้นสี่แล้ว คาดว่าภายในหนึ่งปีนี้ก็จะได้เลื่อนไปขั้นห้า นี่มันอภินิหารเขียนชัดๆ

งูน้ำนาคความตัดสินใจพิจารณาตัวเข้าสู่อ้อมกอดของเซียนใจประเสริฐในทันที นับจากนี้ขอปักใจเป็นสาวกผู้ภักดีที่สุดของท่านเขียน นุกน้ำลุยไฟตราบจนตัวตาย...ขอเพียงให้มันได้เลื่อนขั้นไปๆ เท่านั้นพอ

งูน้ำตัวนี้ชูเพียนจื่อเพียงจับติดมือมา เพราะเห็นแก่ที่มันเป็นสัตว์อสูร ครึ่งบกครึ่งน้ำและมีความเร็วในน้ำไม่เลวถึงได้เลือกมัน โดยยังไม่ได้ พิจารณาอย่างถี่ถ้วนว่ามันคือตัวเลือกที่ดีที่สุดหรือไม่

"ทดลองใช้งานเจ้าคูก่อนสักสองสามเดือนแล้วกัน หากแสดงออกดี ก็อยู่ต่อ หากไม่ดีก็ต้องถูกเปลี่ยนทิ้ง" ชูเพียนจื่อพูดตัดสินใจในท้ายที่สุด

"ข้าจะแสดงออกเต็มที่อย่างแน่นอนขอรับ ข้าจะพิสูจน์ให้เจ้านาย เห็นว่าการเลือกของท่านนั้นปราดเปรื่องและถูกต้องเป็นที่สุด การพบกัน ของพวกเราคือโครงการศักดิ์สิทธิ์ของเซียนใจประเสริฐโดยแท้" งูน้ำนภาคราม ประจบประแจงเก่งไม่แพ้เจ้าโมกับเจ้าสองเลยทีเดียว

"เออละๆ เจ้ามีชื่อว่าอะไร" ชูเพียนจื่อถามอย่างขบขัน

"ข้ามีชื่อว่าครามน้อยขอรับ" งูน้ำนภาครามตอบอย่างพิถีพิถัน

ครามน้อย*? ชื่อเดียวกับในเรื่องนางพญางูขาวนั้นนะหรือ

ชูเพียนจื่อไม่ปฏิเสธว่าชื่อนี้ทำให้ตนรู้สึกใกล้ชิดกับงูน้ำตัวนี้ขึ้น หน่อยแล้ว

หลังจากปล่อยพวกเจ้าโตอินทรีปีกมาয়াสามพี่น้องไปเสาะหา ร่องรอยของเตียวเสวี่ยเยียน ชูเพียนจื่อก็พาเจ้าหิมะเดินออกไปเรียกฝูงอิน ที่นอกเรือน แล้วไปตีเม็กินมือใหญ่ด้วยกันที่ที่พักของเว่ยหล่าง

พวกเจ้าโตหาเตียวเสวี่ยเยียนพบในป่าเล็กๆ ฝั่งหนึ่งของเกาะเดือนเพ็ญ เตียวเสวี่ยเยียนใช้ดวงตาที่อึดแน่นด้วยเพลิงโทสะถลึงจ้องชูเพียนจื่อที่ รูดมาตามรายงาน

* ครามน้อย (เสี่ยวซิง) อักษร 'ซิง' ตัวนี้เป็นได้ทั้งสีฟ้าคราม สีเขียว และสีดำ เป็นชื่อเดียวกับตัวละครงูเขียว ในตำนานนางพญางูขาว ซึ่งเป็นนิทานพื้นบ้านเรื่องชื่อของจีน ถ้ายทอดเรื่องราวความรักระหว่างคนกับ ปีศาจงูที่บำเพ็ญตนจนกลายเป็นมนุษย์ได้

ซูเพื่อนจื่อครั้นจะพูดกับอีกฝ่ายให้มากความ จึงเก็บคนเข้าดอกซวีหนีไปทันที แล้วสั่งให้มารฝันจัดการให้เรียบร้อย

เนื่องจากมารฝันต้องใช้ลมปราณของนางจำนวนมากในการปรับแก้ ความทรงจำของเตียวเสวียเยียน อีกทั้งยามนี้สีทองฟ้าเริ่มมีดลตามลำดับแล้ว ซูเพื่อนจื่อจึงกลับห้องไปพักผ่อนแต่หัวค้ำเสียเลย

ตลอดตราตรีไร้คำสั่งทนาจวบจนฟ้าแจ้ง

เช้าวันรุ่งขึ้น ซูเพื่อนจื่อรีบเร่งจิตเข้าไปดูสถานการณ์ของเตียวเสวียเยียนเป็นอันดับแรก เปลวไฟแห่งวิญญาณของมารฝันรวมตัวกันเป็นแขนข้างหนึ่ง ซี่มือไปยังสาวน้อยที่หมดสติอยู่ด้านข้างพลางพูดอย่างกระหึ่ม ยิ้มย่อง

"เรียบร้อยแล้ว ตอนนี่สิ่งที่นางจำได้ก็คือ...ตั้งแต่อยู่บนเกาะเดือนเพ็ญ แล้วถูกเจ้าเก็บเข้ามาในนี้ จนกระทั่งถูกเจ้าพากลับมาถึงริมทะเลสาบดาวเดือน นางลั่นสนสไลไม่พื่นมาตลอด ต่อมาบังเอิญได้ยินเจ้ากับทั้งเชิงหยางเอ่ยถึงเรื่องทิวเขาขวงไซวในโถงทำการ นางถึงได้เกิดความคิดจะให้ร้ายเจ้า"

"ไม่เลวๆ เจ้าทำได้ดีมาก!" ซูเพื่อนจื่อขจัดภัยแฝงไปได้อย่างหนึ่ง จึงพรวลมหายใจออกมา

"ข้าได้ยินอาจารย์เจ้าบอกว่า...อีกสักพักเจ้าต้องไปที่สนามรบเก่าของเซียนกับมารสินะ" มารฝันพึมพำ

"ถูกต้อง ว่าอย่างไร เจ้าอยากหาสิ่งที่จะช่วยฟื้นฟูอาการบาดเจ็บของเจ้าละสิ"

"ใช่แล้ว ฟังจากน้ำเสียงของอาจารย์เจ้า นานปีที่ผ่านมามาสถานที่
แห่งนั้นถูกปิดผนึกมาโดยตลอด หากด้านในมีศพของเซียนหรือมารฟ้า
ที่ล่องลับ หรือว่ามีอาวุธของพวกเขา สำหรับข้าล้วนเป็นเครื่องบำรุงชั้นดี
บนดินแดนพันเมฆาในปัจจุบันนี้ไม่ว่าจะเป็นปราณวิเศษหรือเครื่องบำรุง
ล้ำค่าล้วนอึดคัดขาดสนเหลือเกิน ไม่อาจเทียบเปรียบกับสมัยบรรพกาล
ได้เลย มิน่าเล่าจึงไม่มีเซียนและมารรังอยู่ที่นั่นอีก" มารฝันโอดครวญ
ด้วยความจวนใจ

แม้เขาถูกปิดผนึกอยู่ในกำไลแขนเจ็ดดารา แต่ก็รับรู้สถานการณ์
ภายนอกได้ หากให้เขาเลือก เขาขออมอยู่ในนี้ไม่ออกไปยังดีเสียกว่า
ปราณวิเศษที่ด้านนอกแสนจะเบาบาง ปราณมารยิ่งไม่มีสักกรวยเดียว
นี้จะเอาชีวิตกันชัดๆ

"เรื่องนี้ไม่มีปัญหา พวกเราไปเพื่อหาสมบัติอยู่แล้ว ไม่ตกหล่น
ของเจ้าหรอก" ซูเพียนจึ้อคิดว่าหากสามารถช่วยให้มารฝันฟื้นฟูพลังฝีมือ
ในอดีต นางเองก็จะมีทุนรอนไปจัดซื้อกับศัตรูของบิดามารดา ในใจจึงยิ่ง
มุ่งหวังเผ่ารอการเดินทางสู่สนามบรรพกาลของเซียนและมารในครั้งนี้

นางเดินไปที่ห้องของเตียวเสวี่ยเยียน ย้ายอีกฝ่ายออกจากดอกชวีหมี
ไปไว้บนเตียง จากนั้นก็มองดูจนกระทั่งอีกฝ่ายลืมตาได้สติ

เตียวเสวี่ยเยียนเห็นซูเพียนจึ้อเป็นอันดับแรก รอจนมองสถานที่ที่
ตนเองอยู่ในตอนนี้ชัดถนัดตา นางก็นำบั้งไม่พูดจาแม้สักคำ

"วันนี้ต้องเข้าเรียน ได้เวลาแล้วเจ้ารีบไปที่ชั้นเรียนวิชาการทหารเถอะ"
ซูเพียนจึ้อทิ้งคำพูดไว้ประโยคเดียวก็หมุนตัวจากไป

เตียวเสวี่ยเยียนรอจนนางออกไปแล้วค่อยกระโดดพรวดลงพื้น

จัดแต่งเสื้อผ้าแล้วเดินออกจากประตูห้อง

ทว่าด้วยจิตใจที่ต่อต้านอย่างรุนแรง เตียวเสี่ยวเยียนจึงไม่ได้ไป
เข้าชั้นเรียนวิชาการทหาร

อันที่จริงนางสนใจวิชานี้มากทีเดียว แต่กลัวเขียนหนังสือที่นำซึ่งซึ่ง
นั้นเรียกให้นางไป นางจึงพาลไม่ไปเสียเลย ไหนๆ บิดาผู้นั้นของนางก็
ไม่ได้คาดหวังว่านางจะมีปัญญาเรียนสำเร็จเป็นหญิงเก่งกลับไปอยู่แล้ว

ขอเพียงนางอยู่บนเกาะเดือนเพ็ญแต่โดยดี รอจนเรื่องหน่วย
ยอดพิฆาตถูกผู้คนลืมเลือน และทำให้พวกจ้าววังแน่ใจว่านางจะไม่ก่อเรื่อง
นอกกลุ่มนอกทางอะไรอีก นางก็จะได้รับอิสระภาพกลับคืนมา

เพื่อเป้าหมายนี้ นางจะยอมอดทนไปก่อน รอจนนางฟื้นฟูพลังวัตร
เมื่อไร หึๆ ยังจะมีใครทำอะไรนางได้อีก

ขณะที่เตียวเสี่ยวเยียนยืนอยู่บนถนนใหญ่อันร่มครึ้มของวังศาสตร์
นางก็ได้ยินเสียงโห่ร้องแว่วราวๆ มาแต่ไกล นั่นคือเสียงที่มาจากทางสนาม
ฝึกยุทธ์

ในด้านวิชายุทธ์นางไม่เพียงมีพรสวรรค์อันสูงส่ง หากยังโปรดปราน
เป็นอย่างมาก พอได้ยินเสียงเช่นนี้ นางจึงอดไม่ได้ที่จะเดินไปทางนั้น...

วันนี้ซูเฟียนจื่อเรียนวิชาโยธาเสร็จแล้ว กำลังคิดจะไปหาท่านครู
วิชาปราชญ์เพื่อขอคำชี้แนะปัญหาบางข้อ ทว่าพลันเห็นเจ้าสองบินเร็วจี้
มาเสียก่อน

เจ้าสองบินมาพาลางร้องเรียกเสียงลั่น "เซียนหวง! 'เซวียเยียน'
ทะเลาะกับคนที่สนามฝึกยุทธ์แล้ว!"

เจ้าสองค่อนข้างหัวโปกติจึงให้มันรับหน้าที่ติดตามเตียวเสี่ยวเยียน

หากพบเห็นอีกฝ่ายทำเรื่องชั่วร้ายอะไรก็ให้ยับยั้งทันที หรือไม่ก็ให้มาแจ้ง
ซูเพียนจื่อไปจัดการ

เมื่อได้ยินเจ้าสองตะโกนเช่นนั้น ซูเพียนจื่อก็ขมวดหัวคิ้ว เตียวเสวี่ยเยียน
นี่ช่างก่อเรื่องเก่งยิ่งนัก ไม่ไปเข้าเรียนวิชาการทหารดีๆ วิ่งไปอาละวาดที่
สนามฝึกยุทธ์เพื่ออะไรกัน

นับตั้งแต่มารผืนช่วยนางขจัดเรื่องกังวลใจด้วยการเล่นตลกตลกกับ
ความทรงจำของเตียวเสวี่ยเยียน นางก็ไม่มีอะไรต้องกริ่งเกรงเด็กน้อย
ที่ไม่รู้จักดีชั่วผู้นี้อีก ใจคิดว่าให้อีกฝ่ายได้รับความลำบากสักหน่อยก็
ดีเหมือนกัน ดังนั้นนางจึงไม่รีบร้อนเดินทางไป เพียงสอบถามที่มาที่ไป
ของเรื่องราวจากเจ้าสองให้ชัดเจนก่อน

"นางเห็นทั้งเชิงหยางทดสอบกระบวนท่ากับอวิ้นซิงอิ่ง ขณะที่หลายคน
โห่ร้องชื่นชมพวกเขาสองคน นางกลับพูดว่ากระบวนท่าของอวิ้นซิงอิ่ง
ดีแต่อดลีลา ส่วนทั้งเชิงหยางก็ยิ่งอุตสาห์ทำเรื่องน่าเบื่อประลองเป็นเพื่อน
อวิ้นซิงอิ่ง ช้าเรื่อก็ต้องพลอยไม่ได้ความเช่นเดียวกัน" เจ้าสองตอบ
กลับหัวเราะหึๆ แบบคนใจดี

"ยากนักที่นางจะพูดจามีเหตุผลเช่นนี้ ฮ่าๆ" ซูเพียนจื่อเบิกบานใจยิ่ง
เตียวเสวี่ยเยียนปากร้ายไม่เบา เอ่ยเฉพาะทักชะการต่อสู้แล้ว นาง
ก็มีคุณสมบัติมากพอที่จะเยาะหยันสองคนนั้นจริงๆ นางคืออดีตมือสังหาร
แถวหน้าของหน่วยยอดพิฆาตที่เคยเอาชีวิตรผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธา
มาแล้วซีเหวนะ!

หากมิใช่พลังวัตรของนางถูกกักกันอยู่ ต่อให้วิชารุกเดียวเด็ดซีฟ
อันแสนน่ากลัวนั้นถูกทำลายไป ลำพังฝีมืออื่นในการฆ่าคนของนางก็

เพียงพอจะจัดการอวินซึ่งอิงแล้ว ทว่าสามารถต่อกรทั้งเชิงหยางได้
หรือไม่นั้นยังคงพูดยาก

เรื่องสนุกเช่นนี้ไม่ไปดูก็ขาดทุนแน่ล่ะสิ

ตูเพี้ยนใจคิดแล้วก็วิ่งรวบสามก้าวเป็นสองก้าว มุ่งไปยังทิศทางของ
สนามฝึกยุทธ์

ด้านหนึ่งของสนามฝึกยุทธ์ อวินซึ่งอิงยืนหน้าบึงอยู่ข้างกายทั้งเชิงหยาง
ด้านข้างคือทั้งอิงอิงที่ถล่มตาใส่เดี่ยวเสวี่ยเยียนด้วยโทสะอันคุกรุ่น รอบๆ
เดี่ยวเสวี่ยเยียนยังรายล้อมไปด้วยศิษย์ตระกูลเทวโอสถกับตระกูล
ขุนพลสวรรค์จำนวนไม่น้อย

แววตาที่พวกเขาพิจารณาเดี่ยวเสวี่ยเยียนเอ้อลั่นด้วยอารมณ์
เดือดดาลระคนหยามเหยียด หากมิใช่วงศ์ศาสตร์มีกฎห้ามเหล่าศิษย์ยังไม่
ลงมือกันเอง น่ากลัวว่าคงมีคนอดไม่ไหวไปสั่งสอนนางแล้ว

เดี่ยวเสวี่ยเยียนยังคงมีสีหน้าแข็งกร้าว เบิกตาโตประชันกับพวกเขา
อย่างดูแคลน เเงอร่างอันผอมเล็กนั้นยิ่งแลดูแสนอ้างว้างเปราะบาง
ท่ามกลางบุรุษสตรีกลุ่มใหญ่ที่กำลังโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

"เจ้าจงรีบขอโทษมาเดี๋ยวนี้ อย่างนี้กว่าพวกเราติดขัดที่กฎของ
วงศ์ศาสตร์ไม่สะดวกลงมือ แล้วเจ้าจะพูดเหลวไหลอย่างไรก็ได้!" ศิษย์หนุ่ม
ตระกูลขุนพลสวรรค์ผู้หนึ่งกล่าวอย่างฉุนเฉียว คนอื่นๆ ก็พากันเอ่ย
สนับสนุน

"ที่ข้าพูดเป็นความจริง มีอะไรน่าขอโทษ" เดี่ยวเสวี่ยเยียนแค้นเสียง
ตอบ

ศิษย์หนุ่มที่ถือว่านางเมื่อครู่พลันฉุนขาด กระโจนออกไปหมายจะ

ยื่นมือผลักดันนาง ทว่ากลับได้ยินทั้งเชิงหยางตวาดยับยั้งเสียก่อน "หยุดมือ!"

"ศิษย์พี่ทั้ง นางว่าท่านถึงเพียงนั้น..." ศิษย์หนุ่มผู้นั้นยังคงเป็นเดือดเป็นแค้น

"หากนางเอ่ยวาจาไม่เข้าหูสองสามประโยคก็จะลงไม้ลงมือกับนางแล้วหรือ ตระกูลขุนพลสวรรค์เราสอนเจ้าเช่นนี้หรือ! จงกลับไปตรองเสียให้กระจ่าง วางอำนาจข่มเหงผู้อ่อนแอมันถูกหรือผิด หากยอมรับไม่ได้จริงๆ ก็จงลาออกกลับไปเสีย อย่าได้อยู่ที่นี่ทำให้เกิดภัยพิบัติตระกูลขุนพลสวรรค์ของข้าต้องมัวหมอง" ทั้งเชิงหยางกล่าวเสียงหนัก

ศิษย์หนุ่มผู้นั้นถูกเขาตีเตียนจนหน้าแดงจรดใบหู ทว่าไม่กล้าโต้แย้ง ศิษย์ตระกูลขุนพลสวรรค์คนอื่นๆ ก็ไม่กล้าเปล่งเสียงอีก แต่ละคนก้มหน้างุดถอยห่างออกไปเสียบๆ

เตียวเสวี่ยเยียนเพียงแค้นหัวเราะอย่างเย็นชา ไม่ได้พูดอะไรต่อ

ทว่าศิษย์ตระกูลเทวโอสถกลับไม่ยอมเลิกราแต่โดยดี ด้วยอาศัยว่าทั้งเชิงหยางปักใจรักมันต่ออวินชิงอิง เลยเกรงอกเกรงใจต่อพวกเขา ศิษย์สกุลอวินไปด้วย

เหมาไห่หวยผู้เป็นหัวใจจึงยังชี้หน้าพูดถากถางเตียวเสวี่ยเยียน "ศิษย์พี่ทั้งใจกว้างไม่ถือสาหาความกับเจ้า ก็ไม่ได้แปลว่าเจ้าสามารถขยับปากทำร้ายผู้อื่นตามอำเภอใจ ข้ารู้เจ้าคือเซวี่ยเยียนศิษย์ใหม่ที่พำนักอยู่ร่วมชายคาเดียวกับหลิวเซียนหวง ฮี! อายุหน่อยๆ ก็ปากเปราะสามหาหรือว่าคนสกุลหลิวสอนสั่งเจ้ามา!"

อวินชิงอิงเกลียดการได้ยินชื่อของหลิวเซียนหวงเป็นที่สุด โดยเฉพาะเมื่อครู่เด็กหน้าเหม็นแซ่เซวี่ยนี่ยังเหยียดหน้าต่อนางต่อหน้าผู้ชนถึงเพียงนั้น

ที่แท้ก็เป็นคนฝ่ายหลังเขียนหวงอีกแล้ว เดิมที่นางคิดว่าให้อีกฝ่ายได้ล้มรสอันขมขื่นสักนิด ได้รู้จักความร้ายกาจเสียบ้างก็พอ ทว่าตอนนี้นางจะต้องเอาเรื่องถึงที่สุดให้จงได้

ขณะที่นางกำลังจะเอ่ยวาจา เตียวเสวี่เยียนก็เป็นฝ่ายตื่นผางขึ้นมาก่อน "อู๋! ดวงตาเจ้าข้างใดกันที่เห็นว่าข้าคือคนของสกุลหลิว!"

"ศิษย์น้องเตียวเสวี่เยียนมิใช่คนของสกุลหลิวของข้าจริงๆ" ซูเพียนจื่อแหวกกลุ่มศิษย์ที่ล้อมขมอยู่วงนอก เดินฝ่าออกมาจนถึงข้างกายของเตียวเสวี่เยียนในยามนี้เอง

65

จริงอยู่ปากเดียวเสวียเยียนปฏิเสศความเกี่ยวข้อกับหลิวเซียนหวง ทั้งในใจก็อยากขีดเส้นแบ่งกับอีกฝ่ายแทบแย้ ทว่ายามนี้นางหัวเดียว กระเทียมลืบ โดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งพิง คนทั้งหมดล้วนรุมประณามนาง กระทั่ง คนรู้จักเพียงหนึ่งเดียวก็ยังตัดความสัมพันธ์กับนางต่อหน้าธารกำนัล ความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวที่ต้องสู้ศึกเพียงลำพังนั้นจึงยิ่งเด่นชัดเป็นเท่าทวี

นางกับหลิวเซียนหวงเดิมทีก็เป็นศัตรูหาใช่มิตร นางยังจะวาดหวัง ให้อีกฝ่ายพูดเช่นไร เดียวเสวียเยียนลอบก่นด่าตนเองที่ทั้งโง่งมทั้งทีกัก เอาเองไปฝ่ายเดียว

ด้วยถือดีว่ามีวินชิ่งอิงกับทั้งเซียงหยางอยู่ที่นี้ ทั้งครั้งนี้ฝ่ายตนก็ชอบ ด้วยเหตุผล เหมาโฮ่ยวเหวยจึงพูดจาไม่เกรงใจขึ้นทันที "ไม่ใช่คนสกุลเจ้า ก็ไม่ได้แปลว่าจะไม่ถูกเจ้าเลี่ยมสอน นางอาศัยว่าตนเองไร้พลังวัตร ถึงบังอาจลบหลู่คุณหนูชิ่งอิงของพวกเราโดยไม่ต้องกริ่งเกรง"

ซูเพียนจื่อตวัดตามองเขาก่อนเอ่ยอย่างขบขัน "ข้าจะลบหลู่ใคร ไม่จำเป็นต้องเสียมสอนผู้อื่นให้เอ่ยปากแทนข้าหรือ อีกอย่างทักษะ การต่อสู้ของศิษย์พี่อวี่นยังมีจุดที่ต้องพัฒนานี้ก็เป็นความจริง ศิษย์น้อง เสรี่ยเยียนบอกว่าดีแต่อดลืลาก็มีเหตุผลของนางอยู่เช่นกัน จึงไม่อาจ นับเป็นคำลบหลู่แต่อย่างใด"

ทุกคนทั้งในและนอกสนามพลันส่งเสียงแข็งเข้าไปทั่วบริเวณ
เดียวเสี่ยเยียนมองซูเพียนจื่อด้วยความประหลาดใจ...นี่นางกำลัง
สนับสนุนข้าอย่างนั้นหรือ!

"หลิวเซียนหวง เจ้า..." อวี่นชิงอิงโกรธจนใบหน้าเดี่ยวซีดขาว
เดี่ยวเซียวคล้ำ ทว่าเรื่องที่หลิวเซียนหวงแซงหน้านางไปถึงขั้น
เปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงกลางแล้วก็เป็นความจริง บัดนี้นางยังคงย่ำอยู่ที่
ขั้นชำระไขกระดูกช่วงปลาย หลังฝีมือด้อยกว่าอีกฝ่ายช่วงใหญ่เลยที่เดียว

อีกอย่างทุกคนก็รู้กันทั่ว หลิวเซียนหวงเป็นถึงศิษย์สายตรงของ
จ้าววัง ในการสอบชิงบัลลังก์ตอนสอบเข้าเรียน นางก็แสดงสติปัญญาเชิงยุทธ
อันโดดเด่น และได้รับการตรวจยืนยันจากจ้าววังแล้วว่าเป็นขั้นเจ็ด แม้นาง
ไม่เคยประมือกับใครต่อหน้าธารกำนัลมาก่อน ทว่านางก็มีคุณสมบัติ
อย่างแท้จริงที่สามารถติดังศิษย์ส่วนใหญ่ในวังศาสตร์รวมถึงอวี่นชิงอิง
ได้ว่า 'ดีแต่อดลืลล้า ทักษะการต่อสู้ยังมีจุดที่ต้องพัฒนา'

หลิวเซียนหวงพูดทำท่ายอย่างโง่เง่าเช่นนี้ ไม่เพียงอวี่นชิงอิงที่
เจ็บแค้นสุดขีด กระทั่งทั้งเซี่ยหยางฟิงแล้วก็ยังรู้สึกแสบแสบจะบาดหู

เขาสามารถผ่อนปรนที่เซี่ยเยียนพูดวิจารณ์ทักษะการต่อสู้ของเขา
กับอวี่นชิงอิง สาวน้อยที่ไร้พลังวัตรคนหนึ่งพูดจาเหลวไหล มีอะไร

นำถือสากันเล่า

ทว่ากับหลิวเซี่ยนหวงนั้นไม่เหมือนกัน!

"ศิษย์น้องเซี่ยนหวง ที่ผ่านมาเข้ากับเจ้ายังไม่เคยมีโอกาสประลองกัน
ซึ่งหน้าเลย เลือกรวันยอมมิสู้วันสะดวก..." ทั้งเชิงหยางพูดเสียงเย็นชา

ไม่รอให้เขาพูดจบ ชูเพียนจื่อก็โบกมือตัดบท "ศิษย์พี่ทั้งเข้าใจ
ความหมายของซ้ำผิดแล้ว"

เหมาโฮยวเหวยอดไม่ได้ที่จะสอดปากอีกครั้ง "ศิษย์น้องหลิว เจ้า
มีกำลังขวัญคุยไว่ส่งเดช แต่กลับใจเสาะไม่กล้าตอบรับการประลองหรือ!"

ชูเพียนจื่อกระทั้งหางตายังคร้านจะโปรยทานให้เขา เพียงพูดกับ
ทั้งเชิงหยางต่อไปว่า "ศิษย์น้องเซี่ยเยียนไม่อาจใช้พลังวัตรด้วยสาเหตุ
บางประการ เดิมที่หักชะการต่อสู้ของนางโดดเด่นอย่างยิ่ง แม้แต่ข้ายัง
ศิโรราบให้จากใจจริง ดังนั้นข้าถึงได้พูดว่าสิ่งที่นางกล่าวมาก็มีเหตุผล
ของนาง"

"คนตระกูลเจ้าที่มีเหตุให้ไม่อาจใช้พลังวัตรช่างมีไม่น้อยเลยนะ!
หลิวเซี่ยนหวง เจ้าล้มเด็กสาวที่เห็นอยู่ว่าไร้พลังวัตรออกมาเป็นโล่กำบัง
ไม่หน้าแดงบ้างหรือไร" เหมาโฮยวเหวยเอ่ยด้วยเสียงระคายหู

เจ้าคางคกนี่น่าหวนกหูเสียจริง!

ชูเพียนจื่อมองเมินสายตาแปลกพิกลของคนทั้งหมด หันหน้าไปเอ่ย
กับเตียวเสวี่ยเยียนว่า "หากทุกคนล้วนไม่มีพลังวัตร เจ้ามีความมั่นใจ
หรือไม่"

ในดวงตาของเตียวเสวี่ยเยียนพลันลุกโชนด้วยเปลวไฟอันร้อนแรง
และภาคภูมิใจ "ยอมมีแน่นอน ไม่เพียงแต่นางที่ด้านหนึ่งกระบวนท่า

ของข้าไม่ได้ด้วยซ้ำ ต่อให้เป็นเขา...ก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของข้าเช่นกัน!"

นางกล่าวพลางยื่นมือชี้ไปที่อวินซึ่งอิงกับทั้งเชิงหยางสองคน

ทั้งเชิงหยางไม่เหมือนหมาเหียวเหวยที่คิดว่าหลิวเซี่ยนหวงฉลาดกลัว เลี่ยงการประลอง เมื่อแรกเพื่อช่วยชีวิต 'อวี๋ป้ออวิน' กระทั่งคนตระกูล ไสยเวทนางก็ยังกล้าต่อแยะ สตรีเช่นนี้มีหรือจะเป็นคนใจเสาะขวัญอ่อน

พอได้ยินนางยอมรับเองว่าทักษะการต่อสู้ด้อยกว่าเซวียเยี่ยน สองตาของทั้งเชิงหยางยิ่งลุกวาว ในที่สุดก็มองตรงไปยังสาวน้อยบอบบาง ที่เขาไม่เคยใส่ใจเลยนี่ยังจริงจัง ครั้นเห็นราศีอันเฉียบคมสยบผู้คนที่แผ่ชานออกมาในขณะที่นางเซิดหน้ายิ้มดอก ซี่มือพูดประโยคนั้นใส่เขา ในใจเขาก็ปลิ้นปล้อนสะท้านนิดๆ

นี่มิใช่พลังอำนาจซึ่งสาวน้อยอ่อนแอผู้หนึ่งจะมีได้เด็ดขาด ชั่วขณะนั้นทั้งร่างนางราวแปรสภาพเป็นกระบี่อันคมกริบที่ลุกไหม้ด้วย รังสีพิฆาตคลังควาเลือด ผู้คนซึ่งเดิมที่รายล้อมอยู่รอบข้างนางถึงกับ ผงะถอยหลังสองก้าวอย่างห้ามไม่อยู่ แต่ละคนไม่กล้าสบตานางตรงๆ อีกเลย

ทว่าพลังอำนาจอันน่าครันคร้ามเช่นนี้เพียงฉายแวบก็ถูกเก็บงำ จนสิ้นในทันที

ตอนนี้ชูเพียนจื่อจึงได้คลี่ยิ้มน้อยๆ พุดพลางมองไปทางอวินซึ่งอิง "ไม่รู้ว่าคุณอวินกล้าสะกดพลังวัตรแล้วประลองทักษะการต่อสู้กับ ศิษย์น้องเซวียเยี่ยนดูหรือไม่"

"หลิวเซี่ยนหวง เจ้าหม่เหงผู้อื่นเกินไปแล้ว!" อวินซึ่งอิงโกรธจนแทบ กระอักเลือด

ผิดกับทั้งเซ็งหยางที่มองเตียวเสวี่ยเยี่ยนอย่างจริงจัง "ข้าจะปิดผนึกพลังวัตรแลกเปลี่ยนเชิงยุทธกับศิษย์น้องเซวี่ยเองเป็นอย่างไร"

"ได้! ประลองกับเจ้าค่อยพอจะสนุกหน่อย" เตียวเสวี่ยเยี่ยนผงกศีรษะตอบรับอย่างใจกว้าง ความนัยในวาจาบ่งชี้ว่าอวินชิงอิงยังไม่คู่ควรเป็นคู่ซ้อมมือให้นาง

ท่านครูวิชายุทธ์ผู้ดูแลสนามฝึกยุทธ์ในวันนี้คือท่านครูปี้ เดิมที่เขาเห็นเหล่าศิษย์แม้มีปากเสียงกัน ทว่าต่างไม่มีท่าทีจะลงไม้ลงมือแต่อย่างใด ดังนั้นตลอดมาเขาจึงไม่ได้ใส่ใจนัก กระทั่งยามนี้ได้ยินว่าศิษย์ใหม่ที่ไร้พลังวัตรผู้หนึ่งถึงกับลั่นวาจาใหญ่โตจะทำประลองทั้งเซ็งหยางด้านทักษะการต่อสู้ ท่านครูปี้ถึงพลันสนอกสนใจขึ้นมา

ศิษย์วังศาสตร์ห้ามใช้กำลังต่อสู้กันเอง ทว่าในสถานการณ์ที่สองฝ่ายต่างสมัครใจประลองโดยมีท่านครูเฝ้าคุมอยู่ด้านข้างนั้นสามารถประมือกันได้

ท่านครูปี้จึงจัดแจงเปิดห้องฝึกยุทธ์ห้องหนึ่งให้ทั้งสองประลองกันทันที

ในห้องฝึกยุทธ์ห้องนี้มีชายอาคม ควบคุมลมปราณที่คู่ประลองจะใช้งานให้อยู่ในระดับเดียวกันได้ เตียวเสวี่ยเยี่ยนบัดนี้เป็นเพียงสาวน้อยธรรมดาผู้หนึ่ง ทั้งเซ็งหยางเมื่ออย่างเท่าเข้าสู่ห้องฝึกยุทธ์ย่อมกลายเป็นคนธรรมดาตามนางไปด้วย

"ข้าจะไม่เอาเปรียบเจ้า เจ้าปรับตัวได้แล้วพวกเราค่อยประมือกัน" เตียวเสวี่ยเยี่ยนรูปร่างเล็ก ทว่ามีพลังอำนาจมิใช่น้อย น้ำคำก็ใหญ่โตจนน่าตระหนก

ทั้งเชิงหยางถึงกับเชื่อฟังนางจริงๆ เขาค่อยๆ ขยับมือเท้า ปรับตัวกับสภาวะอ่อนแรงที่ไม่อาจใช้พลังวัตรเลยแม้แต่น้อย

เตียวเสวี่ยเยียนฉวยเวลาสั้นๆ นี้ หันหน้าไปเอ่ยถามซูเพียนจื่อขึ้นว่า "เหตุใดเจ้าถึงช่วยข้าเล่า"

"ข้าไม่ได้ช่วยเจ้าสักนิด เจ้าจะใช้ฝีมือทำให้ผู้อื่นยกย่องให้เกียรติได้หรือไม่ ต้องดูที่ตัวตัวเอง" ซูเพียนจื่อตอบพร้อมยิ้มตาหยี

"พูดเสียน่าฟัง เจ้านึกว่าข้าไม่รู้หรือ เจ้ากำลังหลอกให้ข้าโจมตีคนตระกูลเทวโอสถอยู่มากกว่า" เหตุผลที่เป็นไปได้มากที่สุดที่เตียวเสวี่ยเยียนนึกออกก็คือเรื่องนี้

ซูเพียนจื่อมองอีกฝ่ายอย่างอ่อนใจ "เจ้านี้ยังซื่อป้อไม่เปลี่ยน หากจะโจมตีพวกเขา ข้าคนเดียวก็เหลือเฟือแล้ว เจ้าไม่ใช่คนตระกูลข้าสักหน่อย ข้าคนที่สู้กับเจ้าก็คือทั้งเชิงหยางแห่งตระกูลขุนพลสวรรค์ เจ้าชนะแล้วมีผลดีอะไรกับข้าเล่า"

"เจ้าไม่กลัวข้าแพ้หรือไร นีๆ เมื่อครู่มีคนบอกว่ายอมศิโรราบให้กับทักษะการต่อสู้ของข้าจากใจจริงเชียวนะ" เพียงคิดว่าซูเพียนจื่อเพิ่งยอมรับเองต่อหน้าฝูงชนว่าทักษะการต่อสู้ดีด้อยกว่า เตียวเสวี่ยเยียนก็รู้สึกกระหยิ่มได้ใจอยู่พักใหญ่

"เจ้าคงไม่ถึงกับแกล้งแพ้ เพียงเพื่อตั้งข้ามาร่วมชายหน้ากับเจ้าหรือกระมัง" ซูเพียนจื่อพูดอย่างขบขัน

สิ่งที่ตระกูลสิบแปดมงกุฎข้าของมาแต่ไหนแต่ไรก็คือการคาดคะเนอุปนิสัย ความเคยชิน ตลอดจนสิ่งที่ผู้อื่นเคยประสบพบเจอโดยดูจากกิริยาวาจาของคนผู้นั้น เห็นได้ชัดว่าเตียวเสวี่ยเยียนเป็นคนถือทิฐิหยิ่งใน

ศักดิ์ศรี คุณันหัวรุนแรง ขอเพียงสามารถชนะ นางจะไม่ยอมให้ตนเอง
ปราชัยเด็ดขาด

ด้วยการฝึกฝนมือสังหารตลอดสิบกว่าปีของหน่วยยอดพิฆาต
สัญชาตญาณอย่างหนึ่งได้หยั่งรากลึกอยู่ในหัวสมองของนางแล้ว นั่นคือ...
พ่ายแพ้เท่ากับต้องตาย!

ดังนั้นยามที่นางลงมือกับผู้อื่น จึงทุ่มสุดตัวเสมอโดยไม่สนใจว่า
คู่ต่อสู้นั้นแข็งแกร่งหรืออ่อนแอ

เชกเช่นที่ลงมือกับซูเฟียนจือในอุโมงค์เมืองวันนั้น แม้นางกับ
หมายเลขสามลั่นเชื่อมั่นว่าพลังฝีมือของซูเฟียนจือต่ำเตี้ยเรี่ยดิน ไม่ว่า
พวกเขาให้ใครคนใดคนหนึ่งลงมือ หรือต่อให้ไม่ใช้วิชารุกเดี่ยวเด็ดชีพ
ก็ฆ่าเป้าหมายได้อยู่ดี กระนั้นพวกเขาก็ยังคงเลือกที่จะลงมือพร้อมกัน
ทั้งพอลงมือก็ใช้วิชารุกเดี่ยวเด็ดชีพที่ร้ายกาจที่สุดด้วย

ซูเฟียนจือกล้าเดิมพัน ต่อให้นางบอกเดี่ยวเสียเปรียบว่า 'ขอเพียง
ยอมแพ้การประลองนี้เจ้าก็มาฆ่าศัตรูตัวฉกาจอย่างข้าได้เลย' เดี่ยวเสียเปรียบ
ก็ไม่มีทางแก้งแพ้

"ฮืม!" เดี่ยวเสียเปรียบฟังคำตอบของซูเฟียนจือจบก็เมินหน้าไป
ไม่พูดจาอีก

"พร้อมแล้ว! ศิษย์น้องเซวียเชิญได้" ทั้งเชิงหยางรู้สึกว่าคุณเอง
ปรับตัวกับสภาวะที่ไร้พลังวัตรได้แล้ว จึงฉวยเกอยาวที่มีน้ำหนักเหมาะสม
เล่มหนึ่งจากบนชั้นวางอาวุธที่อยู่ด้านข้าง แล้วเดินไปยังกึ่งกลางของ
ห้องฝึกยุทธ์

ส่วนเดี่ยวเสียเปรียบเลือกหยิบกระบี่ยาวสามมือที่ทั้งบางและเบา

เล่มหนึ่งมายื่นประจันหน้ากับเขา

สองฝ่ายต่างก็เงี้ยวอวูธในมือ หนึ่งคอยทวนครุฑที่ผู้รับหน้าที่เฝ้าคุม
ตัดสินนั้นประกาศเริ่มการประลอง

ยามนี้ฝีมือของทั้งสองปราศจากความต่างในด้านพลังวัตร ทั้งเชิงหยาง
กับเตียวเสวียเยียนยืนอยู่ตรงข้ามกัน บนร่างถึงกับแผ่รังสีสังหารอันเยียบเย็น
ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย เหล่าศิษย์ซึ่งเดิมที่พุดจาประชิดประชัน เตรียม
รอมชมเตียวเสวียเยียนปล่อยไก่อยุ่นันต่างก็อดไม่ได้ที่จะเจียบเสียง

ภายหลังทั้งสองเริ่มประมือกันจริง อารมณ์หยาบหมิ่นดูแคลนของ
เหล่าศิษย์ที่ล้อมชมก็ยิ่งเปลี่ยนเป็นตื่นตะลึงไม่เชื่อสายตาตนเองโดย
สิ้นเชิง

เห็นๆ กันอยู่ว่าเตียวเสวียเยียนไม่มีพลังวัตร ทว่าเปรียบกับผู้แข็งแกร่ง
ขึ้นถอดรูปหรือแม้กระทั่งขั้นเปลี่ยนกระดูก ความเร็วของท่าร่างกลับไม่ต่างกัน
สักเท่าใด นางรุกประชิดทั้งเชิงหยางอย่างว่องไวปานภูตพรายแล้ว
ออกกระบี่ดุจพายุ ทุกตำแหน่งที่โจมตีล้วนดูร้ายเจ้าเล่ห์อย่างบอกไม่ถูก
เพียงเปิดฉากก็คุกคามจนทั้งเชิงหยางมือเท้าปั่นป่วนแล้ว

ทุกครั้งยามที่นางแทงกระบี่ออกไปล้วนประเปรี้ยวแผ่วพลิวหาไค
ปาน กระทั่งเสียงลมก็แทบไม่ได้ยินด้วยซ้ำ ทว่าขอเพียงเข้าใกล้ร่างคู่ต่อสู้
ในระยะหนึ่งชื่อเมื่อใด กระบี่เล่มนั้นก็จะเป็นเช่นอสรพิษที่ปล้นตัวคลื่น
ระเบิดพลังปะทะอันนำพรันพริ้งออกไปอย่างเฉียบขาดรุนแรง

ทักษะการต่อสู้ของทั้งเชิงหยางไม่อ่อนด้อยจริงเสียด้วย ต่อให้ไม่มี
พลังวัตรติดตัว เกอียววหนึ่งเล่มก็ยังคงคล่องแคล่วดุจเดิม แกร่งกร้าว
ราวกับหอบพลังโจมตีถึงสามหมื่นชั่งก็ว่าได้ ข้าทิวความหนักหน่วงขึ้น

ทุกครั้งทีที่หวดเกอออกไป ยี่งตอนทำยานุภาพและพละกำลังนั้นถึงชั้นสูสี กับผู้ที่มีพลังวัตรเลยทีเดียว

เมื่อไม่อาจใช้ลมปราณแม่เพียงนิด ทำร่างของทั้งสองในสายตาของ ยอดฝีมือจึงซึ้งซ้างลงมากอย่างช่วยไม่ได้ กระนั้นพลังอำนาจอันน่ายำเกรง ทีแผ่ซ่านออกมาขณะทั้งสองตั้งหน้าผัดกันรุกรบอย่างไม่ครั้นคร้ามก็ ยังคงทำให้เหล่าศิษย์ที่ชมดูอยู่ด้านข้างรวมถึงท่านครูบู้ล้วนลอบใจสั้น

หากคนทั้งสองนี้มีพลังวัตร เช่นนั้นเผชิญหน้าการโจมตีของพวกเขา จะเป็นเรื่องที่น่าหวาดหวั่นสักเพียงใด!

ไม่มีใครกล้าเยาะเย้ยว่าเดียวเดียวเดียวเยียนควยไวสามหาอีก ผู้ที่พอจะ สายตาดีสักหน่อยล้วนมองออกกันแล้ว หากเดียวเดียวเยียนมีพลังวัตร ชั้นเปลี่ยนกระดูก แม้กระทั่งผู้แข็งแกร่งชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงกลาง อย่างทั้งเชิงหยางก็ไม่อาจชิงความได้เปรียบอันใดในการศึกซึ่งหน้านี้

ตัวประหลาดเยียงนี้ที่แท้ไหลล่มาจากที่ใดกัน!

หนุ่มสาวทั้งสองไร้พลังวัตรค้ำจุน อย่างไรเสียย่อมไม่มีเรี่ยวแรง ผู้ศึกยึดเยื่อ เดียวเดียวเยียนเป็นสตรียังมีกำลังวังชาด้อยกว่า จึงเป็นฝ่าย ประคองตัวไม่ไหวก่อน

"หยุดได้!" ท่านครูบู้ย่ำระฆังสำริด ประกาศเสียงกังวานอย่างพอเหมาะ แก้วเวลา

ทั้งสองต่างก็หอบฮักถอยห่างออกจากกัน เมื่อทุกคนเห็นรอยแดง ทีผากอยู่บนเสื้อผ้าของทั้งสองชัดถนัดตา สีหน้าก็ย้งน่าดูชม

อาวุธในห่องฝึกยุทธ์ทุกชิ้นล้วนทำขึ้นจากไม้ชนิดพิเศษ ไม่มี หนามแหลมหรือใบมีดคมทีจะทำร้ายคนได้ ทว่าขอเพียงสัมผัสถูกอีกฝ่าย

ก็จะทิ้งรอยแดงไว้บนเสื้อผ้าและผิวหนัง ทั้งสีสันของรอยแดงนั้นยัง
เข้มอ่อนต่างกันไปตามน้ำหนักความรุนแรงอีกด้วย ดังนั้นเพียงดูจาก
รอยแดงเหล่านี้ก็จะรู้ได้ หากต่อสู้กันด้วยอาวุธจริงๆ สองฝ่ายใครจะเป็น
ผู้แพ้ผู้ชนะ และจะมีอาการบาดเจ็บเช่นไรบ้าง

บนร่างทั้งเชิงหยางมีรอยแดงทั้งสิ้นเจ็ดสาย ขนาดของรอยแดงล้วน
เล็กยิ่ง ทว่าสีสันเข้มนัก ที่น่ากลัวที่สุดคือทั้งหมดล้วนอยู่บนจุดสำคัญ!

ผิดกับบนร่างเตียวเสวี่ยเยียนที่มีรอยแดงเพียงห้าสาย บ้างเข้ม
บ้างอ่อน บ้างยาวบ้างสั้น ซ้ำอยู่ตามจุดที่ไม่ค่อยสำคัญ เช่น แขน ต้นขา
และหัวไหล่

"เยี่ยม! หน้าใจ! หน้าใจยิ่งนัก! ทักษะการต่อสู้ของศิษย์น้องเซวี่ย
เหนือกว่าข้ามากจริงๆ หากเป็นการห้าห้าเอาชีวิต น่ากลัวว่าข้าคงตายได้
คมกระบี่เจ้าไปแล้ว" ทั้งเชิงหยางกล่าวอย่างไม่สะทกสะท้าน ใบหน้า
ปราศจากแววโกรธเกรี้ยวอับอายแม้สักนิด มีแต่ความอिम่อมที่พบคู่ต่อสู้
ซึ่งพอฟัดพอเหวี่ยงกัน

ดวงหน้าเล็กๆ ที่งดงามของเตียวเสวี่ยเยียนเชิดขึ้นสูงลิ่ว รับฟัง
คำยอมแพ้ของเขาอย่างเยือกเย็น โดยไม่ได้กล่าวถ้อยคำเกรงใจแม้สัก
ครั้งประโยค

สิ่งที่ทั้งเชิงหยางพูดมาเดิมทีก็เป็นความจริงอยู่แล้ว เพียงแต่เขา
ยอมรับอย่างตรงไปตรงมาได้เช่นนี้ จึงทำให้เตียวเสวี่ยเยียนรู้สึกดีกับเขา
มากขึ้นพอสมควร

ทั้งอิงอิงเอ่ยแย้งอย่างไม่ยอมรับนับถือ "นั่นเป็นเพราะพี่ชายไม่มี
พลังวัตรหาไม่นางมีหรือจะสู้ท่านได้!"

ทั้งเซ็งหยางสายหน้าตอบ "แพ้แล้วก็คือแพ้แล้ว ขอเพียงศิษย์น้องเซวีย มีพลังวัตรถึงขั้นเปลี่ยนกระดูก แคนางลงมือกะทันหัน พี่ของเจ้าก็มีแต่หลับตายอมรับความตายสถานเดียว ทักชะการต่อสู้เช่นนี้เหนือกว่าซ้ำๆ ลีบลับจริงๆ ศิษย์น้องเซวีย หากมีเวลาว่าง เจ้าจะประลองแลกเปลี่ยนความรู้กับข้าบ่อยๆ ได้หรือไม่" อุปนิสัยคลั่งยุทธ์ของทั้งเซ็งหยางเผยออกมา โดยไม่เก็บงำ

"ได้สิ!" เตียวเสวียเขียนตอบรับ ในระยะเวลาอันใกล้นี้นางไม่มีทางได้ฟื้นฟูพลังวัตรอยู่แล้ว มีคนผู้หนึ่งที่สมัครใจสะกดพลังวัตรตนเองมา ซ้อมมือเป็นเพื่อนนางเช่นนี้ก็ไม่เลวเลยจริงๆ

ยากนักจะพบคู่ต่อสู้ที่รับปากมาฝึกซ้อมเป็นเพื่อนเขาบ่อยๆ ทั้งเซ็งหยาง จึงอารมณ์ดีมากขึ้นกัน ทว่าพอหันหน้าไป กลับพบว่าอวินชิงอิงซึ่งเดิมที่ยืนชมการประลองอยู่ด้านข้าง รวมทั้งคนตระกูลเทวโอสถเหล่านั้นล้วนหายไปแล้ว

อารมณ์ที่ลึกลับของเขาจึงจมดิ่งลงทันที

ทั้งอิงอิงสังเกตเห็นแววตาของเขาจึงแค้นเสียงกล่าว "พี่ชาย ท่านไม่ต้องมองหาหรรอก สตรีเลี้ยงน้ำใจนั้นนะ นางไปตั้งแต่เมื่อครูนี้อแล้ว!"

ทั้งเซ็งหยางวางเกอยาวแล้วคำนับท่านครูผู้โดยไม่พูดจา จากนั้นก็หมุนตัวเดินอาดๆ ออกไป

เตียวเสวียเขียนมองเงาหลังอันกำยำสูงใหญ่ของเขาลับหายไป หลังประตูใหญ่ ก่อนจะขยันทงกุกแค้นเสียงเยาะ "เห็นอยู่ว่าเป็นคนที่ใช้ได้ แต่ดวงตาตันฝ้าฟางเสียนี้!"

ซูเพียนจื่อรู้ว่าเตียวเสวียเขียนเองก็มองออกเรื่องที่ทั้งเซ็งหยาง

รักมันต่อวีนชิงอิ่ง หาไม่ด้วยอุปนิสัยของเขา จะไม่อดทนทดสอบ
กระบวนทำเป็นเพื่อนวีนชิงอิ่งหรอก

คำพูดของเตียวเสวี่ยเยียนเอ่ยเสียงภายในใจของหลายคนที่ยัง
ทั้งเชิงหยาง แม้แต่ซูเพียนจื่อก็เคยสะทกสะทอนใจเช่นเดียวกันนี้ ทว่า
เรื่องของการรู้สึก ใครเล่าสามารถชี้แจงกระจ่างได้

เหล่าศิษย์ที่เมื่อครู่ล้อมชมการประลองอยู่ต่างก็สาดสายตาดันตะลึง
ระคนเลื่อมใสไปทางเตียวเสวี่ยเยียน ไม่มีใครดูแคลนนางเพียงเพราะ
ไร้พลังวัตรอีกแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นครู่ก่อนหลิวเซียนหวงก็บอกว่าเซวี่ยเยียนผู้นี้เพียงแต่
ไม่อาจใช้พลังวัตรด้วยสาเหตุบางประการ มิใช่ไร้พลังวัตรจริงๆ สักหน่อย
ศิษย์ไม่น้อยที่การขาดไหวลั่นนึกได้ว่าไม่เคยเห็นชื่อเซวี่ยเยียนบน
ประกาศคะแนนสอบของศิษย์ใหม่เลย หรือว่านางจะมีภูมิหลังพิเศษอะไร
สักอย่าง

ซูเพียนจื่อเห็นสายตาของผู้คนจรดอยู่ที่ร่างเตียวเสวี่ยเยียนมากขึ้น
ทุกที ขึ้นอยู่ที่นี้ต่อไป น่ากลัวว่าอาจมีคนเข้ามาสอบถามประวัติที่มา
ของเตียวเสวี่ยเยียนก็เป็นได้ ดังนั้นนางจึงตบๆ แขนอีกฝ่ายแล้วเอ่ยว่า
"ไปกันเถอะ กลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าสักหน่อย"

เตียวเสวี่ยเยียนเองก็ไม่ชอบใจที่ถูกผู้คนล้อมมอง จึงเชื่อฟังเดินตาม
ซูเพียนจื่อไปอย่างหาได้ยาก

สาวน้อยทั้งสองเดินไปจนถึงทางแยก ซูเพียนจื่อนึกขึ้นได้ว่าตน
ยังต้องไปหาท่านครุวิชาปราชญ์ จึงปล่อยเจ้าไม่กับเจ้าสองออกมา ให้
เป็นเพื่อนเตียวเสวี่ยเยียนกลับไปที่เรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์

ก่อนจาก เตียวเสวี่เยี่ยนออกอาการกระอักกระอັกว่าจะกัดฟันพูดออกมาจนได้ "หากวันนี้คนที่ข้าลวงเกินไม่ใช่คนตระกูลเทวโอสถ เจ้ายังจะช่วยข้าหรือไม่"

ซูเพียนจื่อหันหน้ามาขบคิดอย่างจริงจัง เนื่องจากนางซั๊กซ่าไม่ตอบเสียที สีหน้าของเตียวเสวี่เยี่ยนจึงเปลี่ยนเป็นไม่ชวนมองขึ้นทุกขณะ

ต่อเมื่อเห็นเตียวเสวี่เยี่ยนจวนจะกลับไม่ไหวอาละวาดออกมาในที่สุดซูเพียนจื่อถึงได้ตอบเนิบๆ ออกมาว่า "ช่วยสิ"

"จริงหรือ เจ้าจะใจดีเพียงนี้เชียว?!" เตียวเสวี่เยี่ยนไม่รู้ว่าควรพรรณนาอารมณ์ของตนเองเช่นไร นางคล้ายดีใจเพราะคำตอบนี้ ทว่าก็อดไม่ได้ที่จะเคลือบแคลงสงสัย

"ข้าจะรอจนเจ้าถูกผู้อื่นสั่งสอนเสร็จก่อน ค่อยช่วยเจ้าล้างแค้น" ซูเพียนจื่อเอ่ยกลับหัวเราะคิก

"เจ้า!" เตียวเสวี่เยี่ยนฉุนกิก

"ข้าอะไร แม้ตอนนี้เจ้าอยู่ในปกครองของข้า แต่เจ้าก็อย่าซื่อป้อ เช่นนี้อยู่เรื่อยจะได้หรือไม่ รู้ทั้งรู้ว่าตอนนี้เจ้าสู้คนเหล่านั้นไม่ไหวสักนิด ยังอุตส่าห์ไปต่อแยะพวกเขาให้ได้อะไร อยู่ในวังศาสตร์ต่อให้ถูกสั่งสอนบ้าง เจ้าก็ไม่มีอันตรายถึงชีวิต แต่อยู่ข้างนอกขึ้นเจ้ายังคอยหาเรื่อง ไม่รู้จักสงบเสงี่ยมอีก คาดว่าข้าคงทนไปเก็บศพให้เจ้าเท่านั้น" ซูเพียนจื่อพูดอย่างไม่เกรงใจ

วันนี้เตียวเสวี่เยี่ยนรู้ว่ามไปชั่วแล่นจริงๆ ทว่านิสัยของนางมีหรือจะยอมรับผิด นางซึ่งตาใส่ซูเพียนจื่ออย่างดุเดือด จากนั้นก็หมุนตัววิ่งหนี

"นี่ จำไว้ ช่วบ่ายไปเข้าเรียนด้วยละ อย่่าดีแต่รู้จักตีรันฟันแทง

บางครั้งก็ต้องเติมความฉลาดเข้าสมองตัวเองเสียบ้าง" ซู่เพียนจื่อเหมือนยังพูดทิ่มแทงอีกฝ่ายไม่หน้าใจพอ จึงเสริมเพิ่มให้อีกประโยค

ผีเท้าของเตียวเสวี่ยเยียนพลันชะงักก็ก ก่อนจะเร่งความเร็วอีกครั้ง ปริปตานางก็ล้มหายไปที่ท่ามกลางร่มไม้แล้ว

ซู่เพียนจื่อพบว่า...การพูดกระตุ้นทิ่มแทงเด็กน้อยผู้นี้เป็นความเพลิดเพลินที่ไม่เลวทีเดียว

เรื่องที่วังศาสตร์จะจัดผู้แข็งแกร่งรุ่นหนุ่มสาวหนึ่งร้อยคนให้เดินทางไปยั้งสนามรบเกาะระหว่างเข็ญกับมารบนทะเลทักษิณ เพื่อทำศึกชี้ขาดกับมือดีรุ่นหนุ่มสาวของเผ่าอสูรทะเลนั้น บัดนี้ข่าวได้แพร่สะพัดดุจดุดปักไปทั่วทุกซอกมุมของวังศาสตร์อย่างรวดเร็วแล้ว

เหล่าศิษย์ที่มีพลังวัตรุดหน้าต่างก็ทรมัดมือ ตื่นเต้นยินดีกันไม่สิ้นสุด ชาวใหญ่ที่ทั้งเข็ญยางประลองทักษะการต่อสู้ฝ่ายแก่ศิษย์หญิงน้องใหม่คนหนึ่งจึงถูกความร้อนแรงของหัวข้อสนทนานี้กลบไปอย่างง่ายดาย

สนามรบระหว่างเข็ญกับมารในสมัยบรรพกาลจะต้องมีสิ่งล้ำค่ามากมายตกค้างอยู่หลังสิ้นศึกเป็นแน่ เพียงคิดถึงโครงกระดูกของสัตว์อสูรขั้นสูงที่หายากหรือสูญพันธุ์ไปแล้ว ตลอดจนลูกกลอนปรมาณ โอสถทิพย์ ศัสตราวิเศษ และคัมภีร์ยอดวิชาลับต่างๆ ก็ทำให้ผู้คนเล็ดลมสุขขีดพลุ่งพล่าน

เดิมทีทะเลสาบดาวเดือนก็คือสนามรบหลักของศึกใหญ่ระหว่างเข็ญกับมารในครั้งนั้น กระทั่งผ่านมานานปีเช่นนี้ก็ยังคงได้ยั้งข่าว

ประปรายว่ามีบางคนงมพบสิ่งล้ำค่า จึงยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงพื้นที่สนามรบเก่า บนเกาะในทะเลทักษิณซึ่งไม่เคยถูกใครค้นพบมาก่อน ทุกสิ่งด้านใน ยังเก็บรักษาอยู่ครบถ้วน กล่าวได้ว่ามีสิ่งล้ำค่าเกลื่อนพื้นก็ไม่เกินเลย

ตอนนี้สนามรบเก่าแห่งนั้นถูกราชาแห่งอสุรทะเลกับเจ้าวงศาตร์ร่วมกันปิดผนึกไว้ชั่วคราว ทั้งทะเลวกไกลเคียงก็ซุ่มนุ่มนไปด้วยมนุษย์ กับอสุรทะเลจำนวนมากที่คุมเชิงกันอยู่ต่อให้เป็นผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธิ์ หรือสัตว์อสูรชั้นเจ็ดอื่นๆ ก็ไม่มีทางที่จะแฝงตัวเข้าไปโดยไม่สร้าง ความแตกตื่นแก่ผู้ใด

ซึ่งก็หมายความว่า...นักรบที่วงศาตร์กับเผ่าอสุรทะเลคัดเลือก ไปสู้ศึกตัดสินรวมสองร้อยคนในครั้งนี้เป็นกลุ่มแรกที่ได้เข้าไปใน สนามรบเก่าแห่งนั้น

ตอนนี้อย่าว่าแต่คนหนุ่มสาวในวงศาตร์ที่เปี่ยมด้วยเลือดอัน เปรี้ยวร้อน แม้กระทั่งยอดฝีมือลือนามในตระกูลใหญ่ต่างๆ ก็ยังจืดจางสิทธิ์นี้ อย่างิจฉาดาร้อนไม่วางวาย

น่าเสียดายเจ้าวงกับราชาแห่งอสุรทะเลมีข้อตกลงกันอยู่ก่อน มนุษย์ที่จะเข้าสู่สนามรบเก่าแห่งนั้นได้จะต้องมีอายุไม่เกินสามสิบปี อสุรทะเลจะต้องมีอายุไม่เกินหนึ่งร้อยปี หลังจบศึกชี้ขาดครั้งนี้แล้ว พื้นที่ สนามรบเก่าจึงจะเปิดกว้างแก่มนุษย์ อสุรทะเล และสัตว์อสูรอื่นๆ ทั้งหมด

เนื่องจากครั้งนี้มิได้เรียบง่ายเพียงแค่นค้นหาสมบัติ หากยังต้องรบรา ฆ่าฟันกับผู้แข็งแกร่งจากเผ่าอสุรทะเลด้วย ดังนั้นเจ้าวงจึงกำหนดเกณฑ์ไว้ ผู้ฝึกวิชาวัยต่ำกว่าสามสิบปีที่อยู่ชั้นชำระไขกระดูกขึ้นไปจึงจะลงชื่อ เข้าร่วมได้ เมื่อผ่านการตรวจสอบแล้วจึงจะมีคุณสมบัติร่วมศึก

ผู้ฝึกวิชาที่เข้าเกณฑ์นี้ล้วนเรียกได้ว่าเป็นอัจฉริยะ ต่อให้เสาะหาทั่วดินแดนพันเมฆาก็รวบรวมไม่ครบหนึ่งร้อยคน อีกทั้งเชื่อว่าทุกคนจะเต็มใจมีส่วนร่วมในงานที่เสี่ยงภัยถึงเพียงนี้ และยังมิใช่ใครๆ จะได้รับความไว้วางใจจากจ้าววังกับตระกูลสำคัญอื่นๆ ให้ร่วมทางไปด้วย ดังนั้นจำนวนที่ขาดจึงคัดเลือกเอาจากศิษย์วังศาสตร์ชั้นเปลี่ยนกระดูกเป็นส่วนใหญ่

ยามปกติสามารถไม่ใส่ใจภูมิหลังของศิษย์แต่ละคนได้ ทว่าถึงเวลานี้กลับมิอาจไม่ประเมินอย่างถี่ถ้วน เพราะหากมีใครคิดไม่ซื่อ ฉวยจังหวะที่อยู่ในสนามรบลงมือกับคนกันเองหรือก่อความวุ่นวาย เช่นนั้นผลที่จะตามมาย่อมร้ายแรงอย่างยิ่ง

ความซื่อสัตย์ภักดีกับพลังฝีมือจึงกลายเป็นเกณฑ์สำคัญสองข้อสำหรับคัดกรองนักรบทั้งหนึ่งร้อยคนนี้ ซึ่งเกณฑ์ข้อแรกนั้นสำคัญยิ่งกว่าเกณฑ์ข้อหลังเสียอีก

ซูเพียนจื่อรู้ว่าตนเองต้องอยู่ในรายชื่ออย่างแน่นอน ดังนั้นจึงไม่ไปคิดมาก เพียงกำชับซูป้ออวิน ชูตง กับซุนเจี้ยนว่าอย่าได้ขึ้นอาสาออกหน้า หากไม่ต้องไปได้ก็จงพยายามอย่าได้ไป

สำหรับนางแล้ว คนข้างกายที่ต้องห่วงพะวงยังมีน้อย นางก็ยิ่งกล้าแดงฝีมือได้สะดวกขึ้น

หลังจากในวังศาสตร์วุ่นวายอยู่หลายวัน รายชื่อส่วนใหญ่ก็ถูกกำหนดแน่ชัดและใกล้จะประกาศออกมาแล้ว ในที่สุดเตียวเสวี่เยียนก็อดกลั้นไม่ไหว วิ่งมาหาซูเพียนจื่อแล้วร้องโวยวาย

"ข้าจะไปด้วย!"

"เจ้าจะไปก็ตองพีนฟูพลังวัตร เกิดตอนที่ข้าสู้พัวพันอยู่กับผู้อื่น เจ้าฉวยจังหวะแทงข้างหลังข้าสองมิดเล่าจะทำอย่างไร" ชูเพียนจื่อปฏิเสธเสียงเรียบเฉย

ตัวแปรที่แสนจะไม่น่าไม่นอนอย่างเดี่ยวเสวี่ยเยียนก็คือพวกที่มีโอกาสถูกเลือกน้อยที่สุด

เดี่ยวเสวี่ยเยียนไม่เหมือนจินฝ่าย แม้เขาถือกำเนิดในตระกูลฝ่ายอธรรม แต่ก็กราบจำววังเป็นอาจารย์ตั้งแต่ต้น ความประพฤติไม่เคยต่างพร้อย ทั้งมีความผูกพันกับจำววังตลอดจนวังศาสตร์อย่างแน่นแฟ้น

อันที่จริงตระกูลจอมโจรก็มีบุคคลสำคัญระดับผู้อาวุโสหลายคนที่เคยเป็นศิษย์วังศาสตร์ มิใช่ตรีคบหากับจำววังเป็นการส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง จินฝ่ายไปร่วมศึก จำววังย่อมวางใจได้อย่างเต็มที่

ทว่าเดี่ยวเสวี่ยเยียนมาจากหน่วยยอดพิฆาตซึ่งเลวร้ายเสียยิ่งกว่าตระกูลฝ่ายอธรรม ช้านางเคยมีประวัติลอบสังหารชูเพียนจื่อแต่ไม่สำเร็จ จวบจนทุกวันนี้ในใจนางก็ยังคงเจ็บแค้นชูเพียนจื่ออยู่ เรื่องชั่วร้ายอื่นๆ นางอาจจะไม่ทำ ทว่าเรื่องลอบกัดชูเพียนจื่อนั้น ใครก็มีอาจรับรองได้ว่านางจะทำหรือไม่

วิชารุกเดี่ยวเด็ดซีพของนางแม้ถูกทำลายไปแล้ว ทว่าอาศัยการฝึกฝนนานปีของหน่วยยอดพิฆาตกับพรสวรรค์อันชวนตระหนกของนาง เมื่อใดที่พีนฟูพลังวัตร แม้แต่ลอบสังหารผู้แข็งแกร่งชั้นพันโลกิยะนางก็มีโอกาสทำสำเร็จ แล้วนับประสาอะไรกับชูเพียนจื่อเล่า

หากทางหนึ่งต้องจัดการเผ่าอสูรทะเลที่ขึ้นชื่อว่ามีอหิตโหดเหี้ยม ทั้งต้องรับมือกับเหตุไม่คาดฝันต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นในสนามรบเก้ารหว่าง

เขียนกับมาร ส่วนอีกทางหนึ่งก็ยังคงคอยระวังมือสังหารชั้นยอดซึ่งอาจ
แทงข้างหลังได้ทุกเวลา ศึกรุ่นชูเพียนจื่อยังคงจะสู้รบได้อย่างไร

"ข้าขอรับรอง ข้าจะไม่ปองร้ายเจ้าเป็นอันขาด" เตียวเสวี่ยเขียน
กล่าว

"อาศัยอะไรให้ข้าเชื่อเจ้า สิ่งจำเป็นในสนามรบก็คือพวกพ้องที่ข้า
จะวางใจฝากชีวิตได้ ไม่ใช่คนทรยศที่อาจลงมือกับข้าได้ทุกเมื่อ" ชูเพียนจื่อ
ส่ายหน้าปฏิเสธ

"ข้าทำได้จริงๆ นะ! หากเจ้าให้ข้าไปด้วย เรื่องในอดีตก็เป็นอันตัด
พู่กันขีดฆ่าทิ้งไป ขอเพียงเจ้าไม่มาทำร้ายข้า ชีวิตนี้ข้าก็จะไม่คิดร้าย
กับเจ้า หากเจ้าไม่เชื่อ จะให้ข้าสาบานด้วยเลือดก็ได้!" เตียวเสวี่ยเขียน
ยืนยันหนักแน่น ลั่นคำมั่นอันแสนจะตรงไปตรงมา

นางรู้ว่าหากชูเพียนจื่อยอมเอ่ยปากช่วยขอความเมตตาจากจ้าววัง
บางทีนางอาจยังมีหวัง หากไม่สิทธิ์ในการออกศึกครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไร
ก็เวียนมาไม่ถึงนางแน่ ต่อให้พลังฝีมือของนางกล้าแข็งสักเพียงใดก็ตาม

ชูเพียนจื่อมองอีกฝ่ายพลางถามอย่างแปลกใจ "เหตุใดเจ้าอยากไป
มากเพียงนี้เล่า หากต้องการสิ่งล้ำค่า ที่บิดาเจ้าก็มีเหลือเฟืออย่างแน่นอน
เจ้าไม่จำเป็นต้องไปเสี่ยงภัยเลย อย่าบอกข้าเสียว่าเจ้าอยากช่วยอีกแรง
เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของชาวบ้านชายฝั่ง ข้าได้ฆ่าตายพอดี"

"ข้าอยากฟื้นฟูพลังวัตร นี่ก็คือโอกาสที่ดีที่สุด! ข้าไม่อยากจะรอ
ต่อไปอีกแล้ว อีกอย่างสนามรบเกวาระหว่างเขียนกับมารข้าก็สนใจยิ่ง มีอดี
เผ่าอสูรทะเลที่เรียกกันข้าก็อยากจะประมือคู่สัดตั้ง" เตียวเสวี่ยเขียน
ตอบหน้าขีมิ

พอกันทีกับชีวิตที่ต้องเป็นคนธรรมดา นับแต่ถูกปิดผนึกพลังวัตร มาจนถึงตอนนี้ ช่วงเวลาที่นางรู้สึกตัวอย่างแท้จริงแม้สั้นยิ่ง กระนั้นนาง ก็รู้สึกวาทนเองใกล้จะออกแตกตายเต็มที่แล้ว

หากการแสดงออกของนางไม่มีความเปลี่ยนแปลงที่เด่นชัด อย่างน้อย นางก็ต้องอยู่ในสภาพนี้ไปอีกหลายปี จนกว่าพวกจ้าววังกับซูเฟียนจื่อจะ เชื่อมั่นว่าพฤติกรรมของนางถูกปรับปรุงแก้ไขจน 'ผ่านเกณฑ์' แล้ว ปล่อยนางออกไปก็ไม่ใช่ภัยต่อผู้คนจึงจะเป็นอันยุติ

ซึ่งก่อนหน้านี้หน้านางอาจทนไม่ไหวเป็นบ้าตายไปเสียก่อน

ประกอบกับหลายวันมานี้มีทั้งเชิงหยางจอมคลังยุทธ์มาแลกเปลี่ยน ความรู้กับนางเป็นประจำ ก็ยิ่งทำให้ความกระหายที่จะได้ฟื้นฟูพลังวัตร ของนางพลุ่งถึงขีดสุด

หากนางฟื้นฟูพลังวัตรแล้วไปประมือกับทั้งเชิงหยางอีกครั้ง นั่นจะ เป็นความดีมดำหน้าใจสักเพียงใด!

เดี่ยวเสวี่ยเยียนจับจ้องซูเฟียนจื่อ ในดวงตาอัดแน่นด้วยความ มุ่งมาดปรารถนาอันแรงกล้า ครั้นเห็นอีกฝ่ายเสียบังนไม่ตอบคำ นางจึง กัดปลายนิ้วจนได้แผล เปรียบจะลั่นคำสาบานเลือดในทันที

ซูเฟียนจื่อเอ่ยยับยั้งนางไว้ "เอาเถอะ หากเจ้ายินดีรักษาคำมั่น จะมี หรือไม่มีคำสาบานก็ไม่ต่างกันหรอก แต่หากเจ้าคิดจะผิดคำสาบาน ต่อให้เป็นคำสาบานเลือดก็ขวางเจ้าไม่ได้อยู่ดี ข้าจะลองช่วยพูดกับจ้าววัง ให้ ส่วนเขาจะตอบรับหรือไม่ นั่น ข้ายังไม่กล้ารับรอง"

เดี่ยวเสวี่ยเยียนกล่าวอย่างลึงโลด "หากเจ้าเอ่ยปาก ตาเฒ่ามัน นั้น ต้องตอบรับแน่นอน เจ้าช่วยข้าครั้งนี้ ข้าจะไม่ลอบกัดเจ้าจนชั่วชีวิต"

ซูเพื่อนจื่อโบกมือเอ่ย "รอฟังผลก่อนเถอะ อีกร้อย...จ้าววังก็คือจ้าววัง เจ้าอย่าเรียกขานสงเดช"

เมื่อคิดว่าอีกฝ่ายจะไปช่วยพุดจาแทนตน เตียวเสวี่ยเยียนจึงเพียงแค่นเสียงฮึเบาๆ อย่างไม่มีหระ สุดท้ายก็สงบปากไม่ได้เอ่ยโต้แย้งใดๆ

สามวันต่อมา ในที่สุดรายชื่อก็ถูกกำหนดเป็นที่เรียบร้อย แน่นนอนว่าฉินผ่าย เจิ้งเฮ้ออี้ และซูเพื่อนจื่อสามศิษย์พี่น้องย่อมอยู่ในรายชื่อ

ฉินเยียนกับเตี่ยฉางคงแม้เรียนจบจากวังศาสตร์ไปแล้ว แต่เนื่องจากอายุยังขาดอีกเล็กน้อยถึงจะครบสามสิบปี ทั้งสองจึงถูก 'เกณฑ์มาเข้ากองทัพ' ด้วย ส่วนชื่อของทั้งเจิ้งหยาง ปูฉินอวี่ กับอวี่นซิงอิงก็ปรากฏอยู่ในใบรายชื่อเช่นกัน ซูถงกับซุนเจี้ยนไม่มีชื่อติด แต่ที่น่าแปลกคือซูป้ออวี่นซึ่งใครๆ ก็รู้สึกว่่าที่มาอาจมีปัญหากลับมีชื่ออยู่ด้วย แม้แต่ซูเทียนหวาที่เพิ่งเลื่อนสู่ชั้นชำระไขกระดูกก็อยู่ในรายชื่อนักรบหนึ่งร้อยคนนี้

กล่าวได้ว่าศิษย์วังศาสตร์ชั้นชำระไขกระดูกกับชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณซึ่งมีอยู่ไม่มากนักนั้นท่อมกำลังออกไปตั้งรับอย่างแท้จริง บรรดาศิษย์ที่วัยไม่เกินสามสิบปีที่เรียนจบไปเมื่อหลายปีก่อนและมีพลังฝีมือกล้าแข็งต่างก็พากันมาเข้าร่วมด้วย นอกจากส่วนน้อยเพียงไม่กี่คน ผู้แข็งแกร่งรุ่นหนุ่มสาวทั้งหนึ่งร้อยคนซึ่งออกรบเป็นตัวแทนของชาวพันเมฆานี้ล้วนเป็นผลงานการปลูกปั้นของวังศาสตร์แทบทั้งสิ้น

พวกเขาไม่เพียงต้องการพิทักษ์เขตแดนแถบทะเลทักษิณเพื่อมนุษยชาติชาวพันเมฆา อีกทั้งยังต้องการแสวงโชคเพื่อตนเอง และไขว่คว้าผลประโยชน์ที่มากยิ่งขึ้นเพื่อวงศ์ตระกูล

อันตรายนในศึกนี้จำววังได้ชี้แจงเน้นย้ำกับตระกูลโบราณต่างๆ รวมถึงผู้ฝึกวิชารุ่นหนุ่มสาวที่มารายงานตัวแล้ว ทว่าผู้ที่สุดท้ายขอถอนตัวไปนั้นมีอยู่น้อยแสนน้อย

ไม่ต้องเอ่ยถึงเหตุผลสวดยหฺรู่ที่ทรงคุณธรรมนานับถือเหล่านั้นหรือกล่าฝงคิดว่าสิ่งล้ำค่าในพื้นที่สนามรบเก่าแห่งนั้นไม่ว่าขึ้นใดก็อาจเป็นของวิเศษระดับวัตถุเซียน โอสถลูกกลอนไม่ว่าเม็ดใดก็อาจเร่งให้เกิดผู้แข็งแกร่งแห่งยุค เพียงเท่านั้นก็พอจะทำให้ผู้ฝึกวิชาทุกคนขาดสติได้แล้ว

ของวิเศษระดับวัตถุเซียนนั้นมีเพียงตระกูลโบราณขนาดใหญ่ที่ดำรงอยู่มานานปีจึงจะโชคดีมีในครอบครองสักหนึ่งหรือสองสามชิ้นซ้ำในตระกูลนอกจากประมุขกับผู้สืบทอดคนสำคัญแล้ว ก็แทบไม่มีใครมีโอกาสได้ครอบครอง ผู้ฝึกวิชาคนอื่นๆ ที่ไร้สังกัดตระกูลจึงยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง

โอกาสที่มีอาจร้องขอทว่าบังเอิญมีวาสนาได้มานี้ หากปล่อยให้หลุดลอยไปเสีย รอจนศึกกับเผ่าอสูรทะเลยุติแล้วค่อยเข้าไปในพื้นที่นั้น ยังจะมีของดีอะไรหลงเหลืออยู่อีกเล่า

ดังนั้นแม้แต่อัจฉริยะของตระกูลกับศิษย์มือดีที่ยามปกติถูกประคบประหงมไม่ให้เสี่ยงภัยโดยง่าย ครั้นนี้ก็ยังกัดฟันฮึดสู้ไปออกศึกด้วย

ส่วนเดียวเสียดเยียนอาศัยคำรับรองของซูเพียนจื่อจึงได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ มีชื่อเข้าร่วมในฐานะศิษย์ใหม่

จากประสบการณ์ครั้งก่อนที่นางใช้ทักษะการต่อสู้เอาชนะทั้งเชิงหยางได้อย่างงดงาม ประกอบกับเห็นแจ่มแจ้งแล้วว่านางมีพลังวัตรชั้นชำระ

ไขกระดูกหลังได้รับการคลายผนึกจากจ้าววัง จึงไม่มีใครสงสัยคัดค้าน
ในประเด็นนี้

พอได้เห็นใบรายชื่อแผ่นนั้น เตียวเสวียเยียนก็ชี้มือไปที่ชื่อของ
อวิ้นชิงอิงพลางเยาะเย้ย "นี่นะหรือเรียกว่าพวกพ้องที่เจ้าจะวางใจ
ฝากชีวิตได้"

ซูเพียนจ้อยกไหล่กล่าวว่า "กระทั้งเจ้าก็ยังหลุดเข้ามาในรายชื่อนี้เลย
หากคุณภาพของกองกำลังโดยรวมจะดิ่งลงก็เป็นเรื่องที่น่าตกใจ"

เตียวเสวียเยียนถึงตาใส่บางทันใด ก่อนจะชี้มือไปยังชื่อหนึ่งที่อยู่
ตอนท้าย "อย่างข้านี้เรียกว่าอาศัยฝีมือ เจ้าดูคนนี่ซะก่อน อายุตั้งปุ่นนี้
เพิ่งจะอยู่ขั้นเปลี่ยนกระดูกช่วงกลาง หน้าซ้าเป็นศิษย์ใหม่ แต่ก็ยังอุตสาห
มมีชื่ออยู่บนนี้ได้อีก"

ซูเพียนจ้อชะงักหน้าไปมองชื่อที่เตียวเสวียเยียนชี้ "หลี่เสี่ยวมาน?"
ชื่อนี้...คงไม่ใช่...คนผู้นั้นกระมัง

เตียวเสวียเยียนแค้นเสียงกล่าวว่า "นางคงใช้เส้นสายของอวิ้นชิงอิง
เสียมากกว่า เพิ่งมาอยู่วังศาสตร์แค่วันเดียว นางกับอวิ้นชิงอิงก็ถูกชะตากัน
ราวสหยาบเก่า พวกลิ่วล้อหน้าเดิมที่อยู่ข้างกายอวิ้นชิงอิงล้วนเทียบไม่ติด
ข้าเคยเห็นนางหลายหนแล้ว ท่าทีสนิทสนมกับอวิ้นชิงอิงดูจึ่งนี่งอกก็
ไม่ปาน"

พอฟังจบซูเพียนจ้อก็รู้สึกว่าเป็นไปได้สูงที่หลี่เสี่ยวมานผู้นี้ก็คือ
ซูมานมาน ยามนี้สตรีอำมหิตสองคนที่มองนางเป็นศัตรูคู่อาฆาตได้
รวมพลกันที่วังศาสตร์แล้วสินะ

พวกนางต้องรู้สึกเสียดายที่พบกันช้าไปแน่ๆ คิดดูแล้วสตรีสองคนนี้

ก็มีจุดที่คล้ายกันอยู่เยอะทีเดียว

ดูจากอายุและพลังวัตรที่ระบุอยู่บนใบรายชื่อ หลีเสี่ยวมานคนนี้ ก็สอดคล้องกับข้อมูลของซู่ม่านมานานมากทีเดียว... มีพลังวัตรชั้น เปลี่ยนกระดูกช่วงกลางในวัยสิบเก้า ไม่นับว่าแะเด็ดขาด เพียงแต่เมื่ออยู่ในสถานที่ซึ่งมีอัจฉริยะคับคั่งอย่างวิทยาศาสตร์ คุณสมบัติเช่นนี้ย่อมไม่แคล้วดูหมองไปบ้าง แม้กระทั่งในกลุ่มศิษย์ใหม่ก็ยังไม่พอกับคำว่า โดดเด่น

เปรียบกับเตี่ยวเสวี่ยเยียนเด็กวิปริตที่อยู่ชั้นชำระไขกระดูกด้วยวัยเพียงสิบห้าปีจึงยังไม่ต้องเอ่ยถึง

ศิษย์ใหม่ที่ไม่โดดเด่นนี้ถึงกับหลุดเข้ามาในรายชื่อหนึ่งร้อยคนได้ มิน่าเล่าแม้แต่เตี่ยวเสวี่ยเยียนก็ยังแสดงความไม่พอใจ

ซูเพียนจื่อไม่ถือสาหากรายชื่อนี้มีคนอ่อนแอเพิ่มขึ้นหรือมีคน แข็งแกร่งลดลง สิ่งที่น่าเป็นกังวลมากกว่าคือหากซู่ม่านมานตีสนิท อวินซิงอิงสำเร็จในเวลาเพียงเท่านี้ได้จริงๆ ละก็ เช่นนั้นอีกไม่ช้าก็คงจะลงมือกับศิลาร้อยสมุนไพโรของอีกฝ่ายเป็นแน่

ยุ่งยากแล้ว! อวินซิงอิงสตรีไร้สมองนี่...นางจะรู้บ้างหรือไม่ว่าตนเอง ได้ล่ออสรพิษตัวหนึ่งมาอยู่ข้างกายแล้ว

หากซู่ม่านมานจะลงมือกับศิลาร้อยสมุนไพโรของอวินซิงอิง สนามรบเการะหว่างเขียนกับมารก็คือสถานที่ที่เหมาะสมเป็นที่สุด

เพียงทำให้อวินซิงอิงเกิดเหตุไม่คาดฝันตายอยู่ข้างในนั้น ส่วนศิลาร้อยสมุนไพโรก็หายไปไม่รู้ร่องรอย ต่อให้ตระกูลเทวโอสถอยากสืบสาวเอาความก็ไม่รู้จะเริ่มจากที่ใด

แน่นอนว่าซูเฟียนจื่อไม่ได้กลัววันซึ่งอิงจะเสียรู้ นางเพียงแต่ห่วงหา
ศิลาร้อยสมุนไพโรของอีกฝ่ายต่างหาก!

ตามกฎหมายของตระกูลสืบแปดมงกุฏ พวกนางออกมาทำภารกิจใน
ครั้งนี้ไม่อาจลงไม้ลงมือกับคนกันเอง ดังนั้นหากศิลาร้อยสมุนไพโรถูก
ซูมานม่านชิงไปอยู่ในมือได้ก่อน ซูเฟียนจื่อก็ได้แต่วางแผนไปหลอกเอา
มงกุฎเทียงธรรมของเจิ้งเฮ้ออ้อ หรือไมก็เกอพันทัพไร้พ่ายของทังเซียงหยาง
ซึ่งนางแสนจะไม่ยินดีและไม่เต็มใจที่จะเดินไปถึงขั้นนั้นเลย

เตียวเสวี่ยเยียนไม่รู้เรื่องราวว่าวุ่นใจของนางแต่อย่างไร มือข้างหนึ่ง
โยนใบรายชื่อแผ่นนั้นทิ้งไป มืออีกข้างซັกสมุดเล็กๆ บางๆ เล่มหนึ่ง
ออกมาพลิกเปิด นิ้วมือชี้ไปที่ด้านบนสุดของหน้าที่อยู่กลางเล่ม จากนั้น
เตียวเสวี่ยเยียนก็หัวเราะยินดีในความโชคร้ายของอีกฝ่าย "เจ้าดูนี่สิ
เจ้าดูนี่ ผู้อื่นเลื่อนไปขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณในเวลาที่ไม่ได้เสียกับเจ้า
นางอยู่อันดับที่หนึ่งแล้ว แต่เจ้าสิ แม้กระทั่งตะกายขึ้นทำเนียบก็ยังทำไม่ได้
อับอายบ้างหรือไม่!"

พอเห็นสมุดเล่มเล็กในมือเตียวเสวี่ยเยียน ซูเฟียนจื่อก็ชะงักไป
เล็กน้อย "นี่ของเมื่อไร"

เห็นชัดว่านี่คือสมุดรายชื่อผู้ติดทำเนียบบนจาร์กหยกพันเมฆา
ข้า... ถึงกับขึ้นเป็นที่หนึ่งของชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณแล้ว!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3kvQwvg>